

VILÁGIRODALOM KÖNYVTÁR
ÚJ SZERZŐSÉG

BJÖRNSTERNE BJÖRNSSON

MARY

FORDÍTOTTA
POGÁNY ELZA

VILÁGIRODALOM-KIADÁS

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2017
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-963-417-174-4 (online)
MEK-17194

TARTALOM

Udvar és család.

I.

II.

III.

Az új Mária.

IV.

A trónváltás.

V.

Három év múlva.

VI.

Otthon.

VII.

Egyedül.

VIII.

Döntés.

Udvar és család.

I.

Norvégia déli tengerpartján hegyek és folyók váltakoznak. A hegyek dombokban, szigeteken végződnek. A folyók völgyeket ásnak és öblöket alkotnak.

Kroken öböl partján feküdt az uri ház. Eredetileg Krokskogennek hívták, később dán hivatalok aktáiban, mint Krogskoven szerepelt. Legujabban megint Krokskogen. Krokenek voltak régen a tulajdonosok. Rendszerint Kroken András, vagy János. Később Krog névre hallgattak. Sőt volt köztük egy mérnökkari generális, aki „von Krogh”-nak irta nevét. Most megint egyszerűen Krogok.

Gyakran jöttek-mentek gőzösök a szomszéd város felé, vagy vissza, s ott horgonyoztak a kikötő hidnál, a kápolna alatt. Minden utas megbámulta az uri lak bájos fekvését.

Távoli magas hegyek az előtérben dombokká törpültek. Két hosszú, sűrű erdővel borított domboldal között feküdt az udvarház. Házak simultak szorosan a dombokhoz. Messziről úgy látszott, mintha a tetőkről egyenesen a dombokra lehetne ugrani. A nyugati szél sehogysem tudott behatolni. Bátran odaszólhattak volna neki, mint a bujócskánál: „Odább egy házzal!” Szakasztott úgy járt az északi szél is, meg a keleti viharok. Csak a déli szél kukkantott be szerényen olykor. A szigetek: egy nagy és két kicsi, feltartóztatták és illemre tanították, mielőtt útjára engedték volna. A ház előtti magas fák méltóságteljesen bólintgatták koronájuk legfelső ágait, de világerő sem alázkodtak jobban meg.

Messzi tájon sem volt olyan pompás homokpart, mint a csendes öbölben. Nyári vasárnapokon, vagy szombat délutánokon kivonult a város fiatalsága fürödni a homokos medrű vízben. Pajkosan játszottak, vagy átusztak a nagy szigetre és vissza. Krokskogentől balra feküdt a homokpart, a folyó torkolatánál és a kikötő hidnál. Kissé feljebb, a homokdomboldalhoz közelebb volt a kápolna, a Krogok családi sirboltjával. Jókor távolság választotta el a házakat. Oda fel nem igen hallatszott a fürdőzők lármája. Krog András mégis lejött mindig, valahányszor észrevette, hogy a parton, vagy az erdőben a hosszan kinyúló földcsíkon pástortüzet rakott az ifjuság. Talán azért jött, hogy szemmel tartsa a tüzet. Soha senkinek nem mondta ugyan. Ugy emlegették, mint a vidék legudvariasabb emberét és első gavallérját. Sajátságos fényben ragyogó, nagy szeme barátságos mosollyal üdvözölt mindenkit. Keveset beszélt, de csak kedveset mondott. Lassan folytatta rendes körútját a dombon felfelé. Tiszteletteljes csönd kísérte, míg kissé hajlott, magas alakja el nem tűnt az erdő sűrűjében, holott máskor ugyancsak vígan voltak künn a parton. Városi munkások, iparosok, tornaegyletek, dalárdák, gyerekek jöttek ki nagyobbára. A hidnál gyülekeztek, vagy a kápolna körül s ott vetkeztek le.

Az új országut közvetlenül a part közelében haladt, de nyáron nem igen vette igénybe senki. Inkább gőzössel jártak, vagy eveztek. A fürdőzők őrt állítottak a dombtetőre s akkor nyugodtan fürödhettek, nem kellett hivatlan vendégtől tartani.

Az udvar csendes volt, mindig csendes. A főépület előkelő homlokzata nem is nézett az öbölre, hanem a rétre. Hosszu, széles ház volt, két emeletes, lapos tetővel.

Magas kőfalára kényelmes lépcső vezetett elől. Fehérre meszelték az épületet, csak az ablakráámák, meg az alapfal maradtak feketén. A melléképületek a domboldalhoz egészen közel feküdtek. Nem is lehetett a gőzösről látni őket. A lakóházat jókora kertek vették körül. A tenger felől gazdag gyümölcsös; a ház baloldalán virágos és veteményes kert.

A két domboldal között jókarban tartott rétek, mezők. A nagy hollandi teheneknek jól ment soruk.

A család és a birtok sorsát az erdő irányította. Nagy, sűrű erdő régesrégen holland módra, takarékosan kezelve. Még mikor holland tutajok sűrűn látogatták a norvég erdőbirtokosokat, s a norvég fáért cserében kulturát és kulturtermékeket hoztak, egyik tulajdonos beleszeretett a gazda szőke leányába. Körülbelül kétszáz éve. A szerelemből házasság lett és a holland tutajos megvette az egész gazdaságot. Ma is ott lóg a házaspár képe az öbölre nyíló nappaliban. Magas, sovány, ragyogó szemű férfi. Barna és kissé hajlott nyaku. Erőteljes törzs lehetett, mert a Krogok mai napig is hasonlítanak hozzá. A holland tulajdonosnak nem volt Krog a neve. Nem is lakott itt. De már a fiát Krog Andrásnak hívták, a nagyapja után. Az unokáját viszont Jánosnak keresztelték. Azóta mindig András és János névre keresztelték felváltva az elsőszülött fiukat. Ha több fiu született, egyiket Klasnak, másikat Jürgesnek hívták. Ha megnőttek Klaus és Jürgen lett a nevük. Holland és norvég vegyesházasságok gyakran fordultak elő a családban. Sokáig egészen holland mintára vezettek háztartást.

A fajkeveredés azonban sohse lett tökéletes. Talán, mert a holland ág ereiben spanyol vér is csörgedezett. Máskülönben teljesen egybeolvadt volna a norvéggel. A család férfi tagjai nemzedékről nemzedékre soványak, feketék, ragyogó szeműek voltak. A nők erősek, szőkék. Olykor akadt egy-egy vöröshaju köztük, vagy felbukkant egy-egy ragyogó szemű nő. A férfiág sajátosságai egyébként nem származtak a nőágra át.

Rendszerint több leány született a családban, mint fiu. Vagyonos, szép emberek voltak. Messze földön ismert, tekintélyes család. Ugy hirlett, hogy nagyszerűen összetartják a családot, s a vagyont.

Bölcs mértékletességgel éltek mindnyájan. Norvégiában sohasem kerül harmadik generációra a vagyon. Ha a második nemzedék kézhez is kapja, már a harmadik egész bizonyosan elveri. A Krogok nem pocskoltak el semmit. Gazdagságuk főforrása még mindig a sok erdő volt, épen mint háromszáz év előtt.

Utazási kedvet is örökölték apáiktól a Krog fiuk. Könyvtárukban sokkal több utleírás volt, mint bármilyen más könyv, s még mindig vásároltak újabb és újabb utleírásokat. Már gyerekkorukban szőttek uti terveket, képek, könyvek, térképek nyomán. Utazásdit játszottak az asztalon és egyik tarka papírvárosból a másikba vándoroltak. Tarka papírhajókat is taszigáltak ide-oda és telerakták habbal, kávéval, sóval, fadarabkákkal. Künn az öbölben a hidtól a szigetig eveztek, vitorláztak és usztak Európából Amerikába, Japánból Ceylonba. Vagy felmásztak a dombtetőre, szerintük a Kordilleriákra és titokzatos hindu városokba kerültek.

Amint felcseperedtek, elindultak világot látni. Először természetesen hollandus rokonaikat látogatták meg. Kétszáz év előtt az egyik Krog így került Hollandiába. Rövid idő múlva Keletindiába utazott egy hajóval, s mikor visszatért Amsterdamba építő-mérnök lett. Később meghívták Kopenhágába szaktanárnak, aztán átment a katonasághoz, s mint mérnökkari generális nyugalomba vonult. Megvette gyermektelen fivére birtokát, s Krog Kovenben telepedett le. Kőházat épített, ami a norvég erdőségek közepén ugyancsak ritkaságszámba ment. Az öreg generális élvezte művét. Nem volt családos ember, mégis tágas házat épített, hadd férjenek el majd kényelmesen az utódok. Átalakított minden épületet a gazdaságban. Töltéseket készített és növényeket ültetett. Hollandiából hozatott kertészt. Sokáig emlegették a vén Siemenst a környéken. Legendákat beszéltek kérlelhetetlen szigoráról és tisztasági rögeszméjéről. A Siemens tiszteletére építette a főmérnök generális a kertészlakást és az üvegházat.

A generális nagyon sokáig élt. Halála után semmi nevezetes esemény nem történt a családban mindaddig, míg két fivére közül az egyik kiment Amerikába és a Michigan tó közelében

telepedett le. Nagy esemény volt. Krog Andrásnak jól ment sora a tengeren túl. Csak azon csodálkozott mindenki, hogy nem házasodott meg, ellenben folyton rábeszélte bátyját, hogy valamelyik fiát küldje ki hozzá, hadd legyen kire hagyni birtokát. A mostani tulajdonos legidősebb bátyja, János, tényleg ki is költözött Amerikába.

Jánossal együtt ment ki egy fiatal norvég leány rokonuk is. Az öregedő nagybácsi - bele-szeretett és kijelentette unokaöccsének, hogy fizeti a visszautazás költségeit. János azonban szégyelte volna hazamenni. Amerikában maradt és faüzlethez kezdett. Jól értett hozzá. Az üzlet kitünően ment. Ugyannyira, hogy apja halála után sem akart hazamenni, hogy átvegye a gazdaságot. András öccse időközben kereskedő lett. Átvette a legnagyobb gyarmatárúüzletet a városban. Most ráadásul a birtok is rámaradt.

Krog András tulajdonképpen nem volt üzletember, csak rendkívül lelkiismeretes és tapintatos. Mindenki nála vásárolt, mégse gazdagodott meg. Sok adósság terhelte az üzletet is, a birtokot is, mikor átvette. Meg aztán utazgatott is egy keveset. Évenként néhány hónapot hol Franciaországban, hol Angliában töltött... Nagyon vágyódott Amerikába, de még nem jutott el. Egyelőre beírta könyvekkel. Elolvasott mindent, amit a csodálatos új világról írtak. Általában nagyon szeretett olvasni és kertészkedni. Jobban értett a kertészethez, mint a kertész.

És olyan félénk és szerény volt, mint egy kis leány. Minden reggel, mikor bement a városba a gőzössel, igyekezett lehetőleg egyedül ülni, de a kiszállásnál udvariasan üdvözölte az utasokat, s mindenkinek szívesen segített, ha szerét ejthette. Reggeltől estig főtéri üzletében volt. Este sokszor kerékpáron ment haza, vagy télen kocsin. Olykor benn aludt a városban. Két egyszerű toronyszobát rendezett be magának a saját házában.

Álmodni sem lehetett volna különb kérést, de tulzott tartózkodásán minden közeledés meg-hiusult.

II.

Mig végre jött az igazi, de akkor már negyven év körüli lehetett. Ugy járt, mint nagybátyja a Michigan tónál: megszeretett egy fiatal leányt. Épen az amerikai nagybácsi leányát.

Ingujjban kertészkedett vasárnap reggel virágai között, mikor egy szalmakalapos fiatal leány keztyűtlen kezével a fehér párkányhoz támaszkodott és keresztül nézett a hosszú rácson.

Krog András a virágágyás kellős közepén guggolt. „Jó reggelt” kiáltotta valaki pajkosan. Hirtelen felegyenesedett és bámuló szemmel nézte a leányt. Mintha valami tünemény lenne. Elakadt a szava, mozdulni se tudott, a kezéről se rázta le a földet, csak állt és bámult.

A leány nevetett: „Ki vagyok?” A férfi összeszedte gondolatait: „Azt hiszem... azt hiszem...” „Nos ki vagyok” „Krog Mária, Michiganból!” Eszébe jutott, hogy nővére beszélt amerikai hugok érkezéséről, de nem is sejtette, hogy már itt van. „És maga az unokabátyám... hogy hasonlít apámhoz... de hogy hasonlít!” Mosolyogva néztek egymásra. „Bejöhettek?” - „Hogy-ne... hogyan... de előbb... így nem maradhatok!” kezére és kezelőjére mutatott. „Magam is betalálok!” „Jó lesz... Menjen csak be egyenesen a főkapun... Mindjárt küldöm a leányt!” Sietve igyekeztek a konyha felé.

A leány megkerülte a házat és felfutott a lépcsőn. Művészi munkájú óriás kulccsal zárult az előszoba ajtója. Napfényes szobába lépett. Első pillantásra észrevette, hogy a sok kis és nagy szekrény gyönyörű hollandus munka, s hogy a terem óriási, csak a butor sok helyet foglal el. Faragott karfájú szép, ódivatu lépcső vezetett az emeletre. A lépcső melletti konyhaajtó kinyílt és a cseléd belépett. A nyitott ajtón keresztül látszott a konyha márvány padlója, a fal

kékre festett porcellán burkolata, s a falat két részre osztó párkány fölött ragyogó rézedény függött. Igazi hollandus konyha volt.

Vastag szőnyeg borította az előszobát, s a lépcsőkön is vastag, nehéz szőnyeg futott végig, és nehéz rézrudak tartották. Mintha párnákon járna az ember, gondolta a leány, s az egész ház olyan, mint egy óriás ágy. Később úgy is emlegette mindig: „az ágy!” - „Gyerünk haza az ágyba!” mondogatta nevetve. Most elgondolta, hogy a sok ajtó mögött, milyen fekvésű szobák lehetnek. A ház jobb oldalán bizonyára előbb egy kis szoba van, abból nyílik egy nagyobb szoba, s az öbölre néz. A ház másik oldalát két nagy szoba foglalja el hosszában. Nem volt csoda, hogy eltalálta, hiszen édesapja háza, a Michigan tó mellett is épen így volt építve és berendezve. Az emeleten bizonyosan széles folyosó vezet a ház körül, gondolta tovább és ott még vastagabbak a szőnyegek, minden neszt felfognak. Nincs visszhang a házban. Csöndes emberek élnek benne.

A cseléd kinyitotta az öbölre néző szoba ajtaját. Mária körülment a szobán és szemügyre vett minden képet, minden műtárgyat. Rengeteg sok volt. Kissé tulzsufoltnak is látszott, de minden darabot szakértelemmel válogattak össze. Eszébe jutott, hogy tulajdonképpen csak most ismeri meg az édes apját, pedig pici gyermekkorától kezdve együtt élt vele, anyjára nem is emlékezett, olyan korán elvesztette. Innen került annyi finomság és érték az öreg úr lelkébe? Kár, hogy kissé keresztül-kasul fekszik minden és sok érték nem is érvényesülhet... Ugy érezte, mintha édesapja melegen, finoman mosolyogna reá és örülne, hogy megérti.

Tényleg jön. Látja a nyitott ajtón keresztül, hogy siet le a lépcsőn. Kissé fiatalabb talán... de annál jobb, szeme csak annál szebb, ragyogóbb. Épen úgy jár, szakasztott olyan minden mozdulata, óvatosan hajol előre kissé, mikor közeledik valakihez. És a nézése, beszéde, ahogy meleg szavakkal üdvözlí ugyanaz az egyéniség, ami apját is mindenki fölé helyezte. Apjának ritkább haja, ráncosabb arca volt, foga is hiányzott... Az emlékezés könnyet csalt szemébe... és figyelt a csengőbb hangra, nézett a fiatalabb szemekbe, és érezte a melegebb kéz szorítását. Nem tehetett róla, mindkét karjával átölelte Krog András nyakát, melléhez simult és sirt.

A kocka nyomban eldőlt. Krog András nem állhatott tovább jót magáért.

Később beültek a Mária csolnakjába és körülevezték a szigetet. A leány tartotta az evezőt. A férfi néhányszor el akarta venni udvariasságból, meg aztán a fürdőzők is nagyon nézték, de attól a pillanattól kezdve, hogy Mária nyaka köré fonta karját, mintha ellopta volna akarátát. Sejtette, hogy mindent meg kell tennie, amit a dus vörös haj parancsol. Csak ült és nézte a leány szeplős arcát, szeplős kezét, tökéletes alakját, üde száját. A gallér fölött fehér és finom bőr villogott; a szemének különös kifejezése kitűnően illett hozzá. Krog András egész uton hazafelé nem győzött betelni vele. Nem győzött betelni lágy hangjával, járásával, lábával, ruhájával, fogával, mosolyával és leginkább jókedvű csacsogásával.

Másnap be sem ment a városba. Alig tünt el a gőzös a sziget mögött, kikötött a Mária fehér csolnakja. Egy leány állott őrt, míg megfürdött.

Mikor elkészült felment az udvarházba. Ott maradt ebédre. Később együtt mentek le a domboldalra. A csolnakot hazaküldték. Következő reggel bementek a városba. Másnap megint azt akarta, hogy nagynénje is menjen velük kocsin. Napról-napra talált ki valami újat. A két testvér csak érte élt. Mária természetesnek találta.

Három hét múlva János kábelezett, hogy András nagybátyjuk meghalt. Készítsék elő Máriát.

Krog András sohasem tett az életben nagyobb utat, mint amikor kezében a sürgönnyel ment fel a domboldalra testvérehez. Épen szemébe tünt a barátságos, sárga udvarház, az összes gazdasági épületekkel, a zöld réttel köröskörül. Déli harangszó csengett a vidám nyári tájon.

Terített asztal várta lenn. Nem tudott hirtelen tovább menni, leült. Pedig le kellett mennie, hogy megölje a derüs napot.

Odaért nagynehezen a kerítéshez. A hátsó ajtón ment be néhány napszámossal, akik messziről jöttek ebédelni. Bementek egy kis oldalszobába. A testvére is megrémült a szomorú hír hallatára, de bátrabb természetű volt és magára vállalta, hogy előkészíti Máriát, mielőtt hazajön. Minden percben itt kell lennie.

Később olyan sikoltást hallott Krog András, hogy soha életében nem felejtette el. Felugrott, de nem volt elég lelkierője ahhoz, hogy kimenjen. Csak hallgatta a hangos zokogást, s a szakadozott kitöréseket. Fel- és alá nyargalt a szobában, míg végre testvére érte jött. „Látni akar!”

Nem térhetett ki. Minden akaraterejét összeszedte. Mária a pamlagon feküdt. Mikor megpillantotta Krog Andrást, felugrott és kitérte karját: „Gyere, gyere, most te vagy az apám!” Krog András odaugrott és lehajolt hozzá; a leány átölelte nyakát és hevesen magához húzta.

„Ne hagyj el többet soha!” „Soha!” felelte Krog András komolyan. A leány szorosan hozzásimult, forró, könnyes arcát arcához szorította. „Soha sem fogsz elhagyni!” - „Soha!” ismételte Krog András és átölelte hugát.

Mária megnyugodott kissé. Belekapaszkodott a férfi kezébe. A fájdalom minden újabb kitörésénél Krog András lehajolt és kedvesen, melegen beszélt, míg ismét lecsillapodott.

Egy pillanatra sem mozdult mellőle. Egész éjjel ágya mellett ült, mert nem tudott aludni.

Másnap a legközelebbi teendőkről kellett beszélni. Mária mindenáron Amerikába akart utazni Andrással. A gondolat kissé meglepő volt, de nem mertek ellenkezni vele. Az András testvére igyekezett új irányba terelni a Mária gondolatait: „Esküdjete meg előbb!” Mária nagyot nézett s csak annyit mondott: „Igazad van! Meg kellene esküdnünk!” Az eszme annyira lekötötte, hogy fájdalma kissé eltompult. Andrást meg se kérdezték; felesleges is lett volna.

Levél jött Jánostól. Leírta részletesen a nagybátyja temetését. Vállalkozott az üzletek, s a birtok átvevására is.

András feltétlenül bizott fivérében. Elfogadták ajánlatát, s az amerikai utazás lekerült napi-rendről. János nemsokára tiszta képet nyert a hagyatékról, árajánlatot tett öccsének, s megkérdezte, hogy nem volna-e kedve a vételárral társulni a János üzleteihez? A bankoknál és részvényekben elhelyezett készpénzt azonnal kifizette. András minden adósságától megmenekülhetett, sőt Máriának is bőségesen maradt annyi, hogy kedve szerint gazdálkodhassék. András azt akarta, hogy Mária tartsa meg az egész örökséget, de a leány hallani sem akart róla. András társult fivérével és norvég körülményekhez képest gazdag ember lett.

Házasságuk első ideje után Mária megváltozott. Csodálatos látomásai voltak. Álom és valóság egybeolvadt lelkében. Egész környezetét átalakította. Künn a birtokon is, benn a városi lakásában is. A lakókat kiköltöztette. Egyedül magának akarta a házat.

András csak a felesége ötleteinek élt. Keveset beszélt, de szeme, gondolkodása, mindenre kiterjedő figyelme annál ékebben szólt. Mintha félne, hogy elveszitheti a drága kincset vagy eltöri keze között. Méltatlannak érezte magát a nagy boldogságra.

A Mária lelke egyre szorosabban fonódott köréje. Sokszor azt mondta: „Az apám vagy! - Még sokkal több.” Máskor meg: „Senkinek a világon nincs olyan gyönyörű szeme, mint neked.” Idővel felhagyott sokféle foglalkozásával, ahelyett inkább felolvasott az urának. Gyerekkorában az apja is sokat olvastatta. Angol és amerikai könyveket olvasott, különösen verseket. Dallamos hangsúllyal tudott olvasni, úgy ahogy az angol versek természete megkívánja.

Ajkán minden szó valóra vált, igazsággá lett. Hangja lágy volt és gyöngéden bánt a szavakkal; csöndesen, mint valami halk emlékezés.

Később mindennap kimentek a melegházba. Mintha a virágok hirt adnának a testében csirázó új életről. Mindennap látni akarta őket: „Vajjon beszélnek a nagy csodáról?”

A tél már épen bucsuzni készült, az első tavaszi galyat szedték a domboldalon, mikor egy reggel úgy érezte, hogy nehéz órája ütött. Kezében fogta a férje kezét és különösebb fájdalom nélkül hozott világra egy kis leányt. Éppen úgy, ahogy kívánta. De a sors nem engedte, hogy felnevelje gyermekét. Három nappal a szülés után meghalt.

III. Az új Mária.

Az orvos sokáig félt, hogy András is rámegy. Megöli a túlfeszített erőlködés. Hosszas egyedülléte idején nem volt ahhoz szokva, hogy egész lelkét odaadja, s hogy annyit kapjon, amennyit az együttélés Máriával hozott. Csak mióta elveszítette, érezte, hogy mennyire elgyöngült, s hogy ellenálló képessége mennyire megtört. Hónapokig tartott, míg újra elviselhette az emberek közelségét. Mondták, hogy a gyermeket átvitték testvéréhez és kérdezték, hogy nem óhajtja-e látni? Szinte ridegen fordult el. Mikor magához tért kissé, első gondolata az volt, hogy az üzlettől mindenáron szabadulni fog. Egyik rokonával, egy különös agglegénnyel tárgyalt a dologról. Klaus bácsi el is adta az üzletet. A városi ház megmaradt úgy, ahogy volt. Nem engedte, hogy bármit is elmozdítsanak helyéről. Maradjon emlékül.

Krog Andrást első útja a felesége sírjához vitte, a kápolnába. Az izgalom azonban annyira megviselte, hogy újra beteg lett. Alig gyógyult fel valamennyire, kijelentette, hogy elutazik és sokáig távol marad. A nővére megrémült: „Nem, az lehetetlen! Csak nem hagysz el bennünket és a gyermeket?” „De igen! Nem bírom tovább itthon!” „A gyermeket csak megnézed előbb?” „Nem, nem, azt éppenséggel nem!”

Elutazott, anélkül, hogy gyermekét látna volna.

És aztán mégis csak a gyermek hozta haza. Három éves korában lefotografáltatták és az arckép... hogy is hasonlíthat ennyire az édes anyjához a kis leány? Mennyi báj... Krog András nem tudott ellenállani. Épen Konstantinápolyban kapta a gyermek arcképét és onnan írta: „Három évre volt szükségem ahhoz, hogy átéljem, amit egy év alatt éltem. Még most sem mondhatom, hogy egészen elkészültem. Sok benyomás fog még életre kelni azokon a helyeken, ahol együtt jártunk. Mindenesetre jó volt a három esztendő lelki élete arra, hogy most már nyugodtan fogok viszontlátni minden helyet. Sőt vágyódom is vissza.”

Valóságos ünnepnapja volt, mikor a kis Máriával találkozott. Kissé nehezen melegedtek össze, mert a gyermek eleinte félt a nagyszemü, idegen embertől. Később lassan, óvatosan közeledett, s mikor két új török babájával kezében apja térdére ült, Krog András könnyes szemmel mondta: „Csak egyszer életemben éltem át ennél gyönyörűbb találkozást!”

A kis Mária és a gyermekleány kiköltöztek Krog Andrásához. Legelőször az anya sírjához sétáltak együtt és virágot vittek. A gyermek rátette a virágot a sirra, de aztán megint visszakérte. Hiába próbálták rábeszélni, hogy hagyja ott. Más virágot szedtek neki, de nem, más virág nem kellett, csak az, amit a sirra tett. Nem volt mit tenni, a frissen szedett virágot hagyták a siron és visszaadták Máriának, amit hozott. Krog András azt gondolta: „Nem az anyja természete!”

Máskor is megismétlődött a dolog. Mindennap vittek virágot a sirra. Felét Krog András vitte, felét a kisleány. Mindenáron rá akarta venni a gyermeket, hogy hagyja a siron a virágját és érje be azzal, amit apja hozott. Nem tudott célt érni. Sőt ellenkezőleg. A kis leány most már erőlködött, hogy apja is vegye el a virágot. Kénytelen volt engedni. Másnap egyebet próbált. Cukrot adott a kis leánynak, hogy hagyja ott a virágot a siron. Amíg ette a cukrot le is tette tényleg, mikor elfogyott a cukor, újra kellett a virág. Krog András elszomorodott.

Ujabb kísérletet tett. Azt mondta a kis leánynak, hogy anyja fázik, le kell takarni. A gyermek azt felelte, hogyha anyja fázik, jöjjön fel és feküdjék le az ágyba. Krog András tudniillik elmondta, hogy az ágya melletti üres ágy az anyjáé. Azóta a gyermek egyre kérdezte, hogy nem jön-e még az anyja? Édesapja váltig magyarázta, hogy nem jöhet, lenn fekszik a sirban és fázik. A gyermek megértette végre és azontul két kézzel szórta virágjait a sirra és egész uton hazafelé ismételte: „Már nem fázik anyuka”.

Krog András sokáig töprengett azon, hogy vajjon mit gondol magában a gyermek, mikor anyját emlegeti. Nagyon szerette volna, hogy ismerje anyja képét. Előbb hozzászoktatta képekhez általában. Állatok, tárgyak képét mutogatta, azután rátért a saját arcképére és más ismerősökére. Csak legutoljára hozta elő az anyja képét. Sok arcképét mutogatta. A gyermek hamar ráismert és megkülönböztette másoktól. Mikor lefeküdt aludni, azt akarta, hogy tegyék melléje az anyja képét. Mikor nagynehezen megértették, hogy mit akar, boldogan ölelte magához a képet és betakarta, úgy aludt el.

Négy éves korában megfigyelt egyszer a konyhában egy asszonyt, mikor gyermekét babusgatta és kérdezte: „Mért nem jön az én anyukám is, hogy levetkőztessen és felöltöztessen?” Krog András most már tudta, hogy gyermeke érti az anya fogalmát.

Apa és leánya egyre jobban összebarátkoztak. Hát még mikor olyan nagy lett, hogy az anyjáról beszélgethettek. Hogy jött anya tengeren tulról apához és hozta magával kis Máriát. Mindenüvé elmentek, ahol régen apa és anya sétáltak. Csolnakáztak és apa evezett, épen úgy, mint régenye anya. Vagy bekocsiztak a városba, mint régen anyával. Kis Mária sorba ült minden széken, ahol régen anyja ült. Asztalnál is anyja helyét foglalta el és a melegházban, a kertben segített a virágokat ápolni, épen úgy, mint anya szokta régen. Szép okos gyermek lett kis Mária. Vöröshaju és fehérbőrű és nagy, ragyogó szemű, fekete szemöldökkel. Hosszuujju kezét és kissé hajlott nyakát, alakját apjától örökölte. Vállja nem volt olyan szépen ivelt, mint anyjáé, de karja puhább vágású. Krog András minden este végig nézte, míg levetkőztették. Soha nem egyesült senkiben oly tökéletesen a Krogok női és férfitípusa, mint kis Máriában.

Gyermekekkel nem barátkozott a kis leány. Unta őket, mert nem értették meg játékaikat és különös gondolatvilágát. Nem hitték el, hogy a mező cirkusz, olyan, mint a Buffalo-Bill, amiről apa mesélt. És hogy indiánusok vágattak keresztül az arénán. A dombtetők köröskörül páholyok, zsufolásig tele emberekkel. A többi gyermekek semmit sem láttak az egészből, az asztalon se tudtak utazni úgy, ahogy apa tanította. Semmit se lehetett velük megértetni.

Hét éves korában addig unszolta apját, míg kapott egy kerékpárt és megtanult biciklizni. Krog András észrevette, hogy most már csordultig lett a pohár és segítség után kellett nézni.

Volt Párisban egy távoli rokona. Dawesné, aki Angliába ment férjhez, de elvált az urától, mikor egyetlen gyermeke meghalt és egy párisi pensiónak lett az igazgatónője. Ott ismerkedett meg vele Krog András. Soha sem látott okosabb asszonyt. Most irt neki, hogy hajlandó volna-e hozzáköltözni, a háztartását vezetni és a gyermeket nevelni. Dawesné sürgönyileg tudatta beleegyezését. Alig telt el egy hónap, lebonyolította Párisban minden ügyét, összecsomagolt és bevonult új munkakörébe. Utóbbi időben nehézkes lett kissé, régóta fájt a csipője s a baj rosszabbodott, s alig tudott járni, de kerekesszékből mégis uralta a kis házat, Andrást is beleértve. Csak ritkán kelt fel székéből, mégis tudott mindent, ami a háznál történt. Még a

falakon is keresztül látott. Soha semmi sem kerülte el a figyelmét, olvasott a szemekből, mozdulatokból, éles ésszel kitalált és összekapcsolt elejtett szavakból mindent, ami körülötte előfordult, keresztkérdéseivel a rejtett gondolatokat is napfényre hozta. Sajátságos megérzései is voltak. Ha hozzátartozói közül például valaki veszedelemben forgott, azonnal érezte. Felkiáltott, olyankor rendesen angolul beszélt, talpra ugrott, sőt futott is. Aznap is, mikor kis Mária biciklijével a folyóba esett épen a kikötőház mellett és mire néhány ember a gőzhajóról kihalásztá, Dawesné már ott volt a hidnál, egymás nyakába borultak és az egyik csuron víz volt a hideg fürdőtől és zokogott és a másik, csuron víz volt a rémület hideg veritékétől és szintén zokogott.

Dawesné minden nap végig ment a házon, sőt, ha szükségesnek látta, még a ház körül is. Tovább nem igen jutott.

Mindig tele volt a hely körülötte papírral. Kiterjedt levelezést folytatott Krog András szerint mindenkivel, aki valaha a pensiójában lakott. Minden nyelven és a világon mindenről irt. Sokat olvasott, sokszor késő éjszakáig, s amit olvasott, azt mind beleszötte a terveibe. Olvasás közben, hol az íróasztalhoz fordult és irt, hol megint visszafordult és olvasott. A szék támlájához ügyes mechanizmussal egy kis olvasóállványt erősítettek, arra tette a könyvet, sohasem fogta a kezében. Legszívesebben memoire-irodalommal foglalkozott, azután művészeti lapokkal és utleírásokkal. Minden könyvet megvett, amihez kedve volt.

Kis Máriát is tanította mellesleg. Leültek a nagy asztal mellé. „Éva néni” magas támlájú, trónszerű székebe, a gyermek szembe vele. A tanítás nagyon könnyen ment. Kis Mária észrevette, hogy tanul, de még Krog András is elfelejtkezett róla, mikor a szomszédos könyvtárszobából bejött, hogy hallgassa végig a beszélgetést, s a meséket.

A tanítás könnyen ment az igaz, viszont más dologban nehezen és nem minden küzdelem nélkül vergődtek zöld ágra. Dawesné is a gyermek szokásain sokat akart változtatni, de Krog András megnehezítette dolgát. Szerencsére elvesztette a csatát, még mielőtt észrevehette volna. Dawesné azt akarta, hogy Mária tanuljon meg engedelmeskedni, szokjék rendszeres időbeosztáshoz, rendhez; legyen udvarias, tapintatos. Zongorázzék mindennap, üljön egyenesen, mossa gyakrabban a kezét és mondja meg mindig, hogy hova megy. Máriának pedig semmi kedve se volt ilyesmihez. Apja nem igen erőltette.

Dawesnének egyetlen támpontja volt: A kis leány rendületlenül hitt anyja tökéletességében. Dawesné meggyőzően tudta elmondani, hogy anyja minden este nyolckor lefeküdt, s hogy ruháját előbb mindig szépen rendberakta, s a cipőjét kitette az ajtó elé.

Arról is sokat beszélt, hogy anya mit tenne és mit nem tenne a Mária helyében. Például soha sem biciklizett volna olyan messzire a háztól, hogy nyomát se lássák. - Honnan tudod? - kérdezte Mária. - Tudom, - mert apa és anya mindig együtt voltak, sohasem járt egyik a másik nélkül. - Igaz! - vágott közbe Krog András és örült, hogy egyszer igazat adhat Éva néninek, mert hiszen legtöbbször egy szó sem volt igaz mindabból, amit anyáról mondott.

Hovatovább annál jobban élvezte Éva néni a tanítást és annál szorosabban fogta kezében a gyeplőt. Igyekezett a gyermek lelkéből az anyától örökölt álméletet kiirtani, holott eddig Krog András élvezte, és táplálta.

Egyszer Mária berontott a szobába és izgatottan mesélte, hogy a nagy odvas fában anya és nagymama sirja között, van egy kis fészek és a fészekben egész ici-pici tojások. „Ugy-e ez anyuka üzenete” Krog András bólintott és kiment, hogy megnézzé. Amint közeledtek, a madarak panaszos csipogással röptek fel. „Ugy-e most azt akarja anyuka, hogy ne menjünk közelebb?” Krog András helyben hagyta. „Ugy-e zavaróak anyukát?” Megint csak bólintás volt a válasz. Azután jókedvűen mentek haza és egész uton anyáról beszélgettek. Otthon Mária elmondta Dawesnének is az esetet. „Gyermezem, apád nem akar busítani és azért mond

mindenre igent. Ha anyád üzeni tudna, akkor már el is jönne hozzád!” Az Éva néni kegyetlen szavai valóságos forradalmat idéztek elő. Megváltoztatták a viszonyt apa és leánya között.

Tizenhároméves koráig tanult Mária Dawesnétől. Magas, sovány leány lett. Nagyszemű és bámulatosan szép vöröshaju, fehér bőrű. Dawesné különösen tiszta, szeplőtelen bőrére volt büszke.

Az apa egy napon bejött a könyvtárból és szokása ellenére félbeszakította a tanítást. Mária kiment és Dawesné bement Krog Andrással a könyvtárba: „Olvassa el ezt a levelet!”

Dawesné álmélkodva olvasta a levélből, hogy Krog András milliomos lett. Nem is koronában, hanem igazi dollármilliomos. Nagybátyja halála óta sohasem vett fel egy fillért sem a bátyjával folytatott társület jövedelméből, most ölébe hullott az üzlet gyümölcse.

„Gratulálok!” kiáltotta Dawesné melegen és erősen megszorította a Krog András kezét. „Tudom, hogy most utiterveket sző, ugy-e?” A férfi ragyogó szemmel mosolygott. „Remélem, nincs kifogása ellene?” Semmi a világon, csak vigyünk személyzetet is magunkkal, mert tudja, hogy a lábaim gyöngék.” „Hogyne, sőt kocsit, lovat is tartunk mindenütt. A tanítást utazások dacára is zavartalanul folytathatja, ugy-e”. „Még sokkal könnyebben!” Dawesné nevetett, sirt is, azt mondta, hogy soha életében nem volt ilyen boldog.

Két hét múlva elutaztak Krogsbogenből s inast és komornát vittek magukkal.

IV. A trónváltás.

Három és fél év telt azóta el. Krog András időközben hazanézett néhányszor, de leánya és Dawesné nem. Most gondoltak először komolyan arra, hogy Krogsbogenben töltsenek egy nyarat. Visszautazásuk előtt ki akartak ruházkodni. Máriának különösen szüksége volt mindenfélére, mert minden ruháját kinőtte. Bécs egyik előkelő konfekciós üzletében állottak mind a hárman és nyári öltözékeket válogattak.

„Ugy gondoltuk apáddal együtt, hogy hosszú ruhát csináltathatnál magadnak, elég nagy vagy.” Mária apjára nézett, de Krog András nagyon elmerült a kibontott szövetek szemlélésébe. „Apád gyakran mondta, hogy mikor sétálsz vele, a férfiak feltűnően nézik a lábad.” Krog András kissé nyugtalanul nézett körül, sőt az árusító kisasszony is észrevette, hogy puskaporos a levegő. Nem értett ugyan nyelvükön, de olvasott arcukból. Mária idegenszerű, de barátságos hangon szólalt meg: „Azért viseljek talán hosszú ruhát, mert anyám is hosszú ruhát kapott tizenhatéves korában?” Dawesné ijedten nézett Krog Andrára. „Persze Éva néni ott volt, mikor anyám hosszú ruhát kapott? Vagy talán apa látta?”

Nem esett több szó a ruhákról. Egyébről sem. Kimentek az üzletből.

Másnap Mária tanulás helyett kikocsizott apjával a ruhaügyet elintézni, onnan muzeumokba mentek. Elutazásukig mindennap kikocsiztak. A tanulás egészen abbamaradt. Este mindhárman koncertekre mentek, vagy az operába. Igyekeztek alaposan kihasználni a rendelkezésükre álló rövid időt.

Junius elején érkeztek Kopenhágába. Klaus bácsi levele várta őket. Nevelt fia: Thiis Jörgen hadnagy lett. Klaus bácsi nagy kerti estélyt akart rendezni a tiszteletére, csak arra várt, hogy Krogék is hazajöjjenek. Mikor fognak érkezni?

Mária nagyon örvendett. Ismerte már Jörgent. A Krog Klaus testvérének a fia volt.

Báli ruháról kellett gondoskodni, de nem igen beszéltek róla. Senki sem merte a kényes kérdést feszegetni, hogy hosszú legyen-e a ruha, vagy rövid. Mikor a varrónő mértéket vett és megkérdezte: „Hosszu ruhát parancsol a kisasszony?” - Mária Dawesnére nézett. Dawesné elpirult. Különösképen a varrónő is elpirult. Gyorsan mértéket vett és a Mária rövid ruhájához igazodott.

Junius huszadikára rendezték az estélyt. Rekkenő meleg volt. A vendégek már mind a kertben voltak, mikor a Krog András hajója kikötött. Utolsónak érkeztek. Mária egyedül lépett szárazföldre. Klaus bácsi kalap nélkül, kihevült arccal sietett eléje. Megfogta kezét és oda kiáltott a hajóra Krog Andrásnak: „Nem szállsz le te is?” „Nem, nem, köszönöm!” A hajó elindult. Klaus bácsi csak most vette szemügyre Máriát. Dawesné gyakran irta róla, hogy tökéletes szépség. Az öreg úr tátott szájjal nézte, meghajolt, aztán karját nyújtotta. Mária úgy tett, mintha nem venné észre és hosszú, ujjatlan köpenyében előre sietett. Az öreg úr megdöbbenve utána. Mikor felérkeztek, azt mondta a többieknek: „Hozom a bálkirálynőt!” A vendégek kissé megsértődtek... A kezdet mindenestre kinos és feszes volt. Jörgen Máriához lépett, hogy kalapját, köpenyét lesegítse. Mária csak bólintott és szólanul tovább ment. Suttogás támadt mögötte. Járása, arca, magatartása, viselkedése, vakító bőre, ragyogó szeme, ivelt szemöldöke, finom vágású orra, hallatlanul szép volt. Mintha vésték volna. Jörgen el volt ragadtatva. Le nem vette szemét az ajtóról, ahol Mária eltűnt. Magas, karcsu fiatal ember volt. Kifejezetten Krog típus, csak a szeme volt más. A lépcsőn várta Máriát.

Mikor kijött a szobából és a Jörgen karján megjelent a vendégek között rövid tengerkékre krepp ruhában, kék selyem, áttört harisnyában, antik csattos, ezüstbrokát cipőben, olyan volt, mint egy költemény. Általános elragadtatás fogadta. Nem is beszéltek másról, még asztalnál sem. Az egész város vele foglalkozott. Ilyen szabályos arcot, ilyen ragyogó szemet, ilyen fehér bőrt és ráadásul a csodálatos vörös haj glóriájában soha sem láttak. Nem győzték bámulni. Hát még az alakja, gyöngén előre hajló váll vonala, és melle kissé még fejletlen, de oly büszke, független, mintha egyszerűen le lehetne kapcsolni. Karja, csuklója, csipővonala, lába tökéletes. Egy férficsoport buzgón tárgyalta, hogy legszebb, legelőkelőbb a bokája. Soha sem láttak szebbet. Milyen keskeny és milyen szabályosan gömbölyödik felfelé. Gyönyörű!

Thiis Jörgen egészen elfelejtett beszélni, sőt még enni is elfelejtett egy ideig, pedig enni nagyon szeretett. Egy pillanatra sem tágitott a leány mellől, mint az alvajáró, úgy követte.

Dawesné és Krog András a városi lakásban töltötték az éjszakát. Hajnaltájban nagy zajra ébredtek. Nevetés, beszélgetés, női és férfi hangok zaja hallatszott. Az egész társaság hazakísérte Máriát.

Másnap sok látogatójuk jött. Rokonok, ismerősök. Még a legöregebbek is váltig erősítették, hogy sohase láttak Máriánál szebbet. Klaus bácsi még este kilenckor befutotta a várost és összehívta öreg barátait, hogy megmutathassa nekik Máriát.

Délután Jörgen is feljött új egyenruhájában és új keztyűvel.

Mária még nem mutatkozott. Csak sokkal később jött elő. Dawesné rögtön észrevette, hogy nagyon foglalkoztatja valami. A bálról egy szót sem beszélt. Csak épen annyit kérdezett, hogy felzavarta-e álmukból a zaj, mikor hazajött? Apja elmondta, hogy itt volt Jörgen és hogy léte felől kérdezősködött. Mária mosolygott... „Nem tetszik neked?” kérdezte Dawesné. „De igen!” - „Miért vágsz akkor olyan furcsa arcot?” „Rengeteget eszik!” Krog András nevetve szólt közbe. „Az apja is olyan volt... és mindig kiválogatta a legjobb falatokat.”

Dawesné kíváncsian várta, hogy mi fog történni. Bizonyosan tudta, hogy történik valami. Mária kiment és rövid idő múlva kalappal, napernyővel jött vissza.

„Elmégysz?” kérdezte Dawesné. Mária begombolta keztyűjét.

„Igen! Névjegyet akarok rendelni!”

„Nincs névjegyed?”

„Van, de nem tetszik!”

„Miért nem? Hiszen még úgy örültél neki, mikor Olaszországban csináltattad.”

„De a név sehogysem illik hozzám!”

„A név?”

„Nem illik hozzád a Mária neve?” kérdezte Dawesné és Krog András halkán szólt közbe:

„Anyádat is úgy hívták!”

A leány nem felelt. Érezte az apja rémült tekintetét.

Dawesné megkérdezte: „Milyen nevet akarsz?”

„Mary!”

„Mary?”

„Igen, jobban talál hozzám... Legalább is úgy érzem!.. Most úgy is Amerikába készülünk, ott Marynek fognak hívni.”

„De Máriának kereszteltek!” vetette közbe az apa.

„Hát aztán?”

„A keresztleveledben Mária áll, ez a neved!”

„Lehet, hogy az anyakönyvbe úgy írták be, de a lelkemben nem vagyok az!”

„Apádnak rosszul esik!”

„Apa tovább is szólíthat Máriának!”

Dawesné szomorúan nézett a leányra.

„Amerikában Mary lesz a nevem. Egész bizonyosan tudom. Nézzétek csak, fel is irtam. Olyan szépen hangzik!” Táskájából kis cédulát húzott ki. Dawesné megnézte és odanyújtotta Krog Andrásnak.

„Mary Krog” volt finom betűkkel a papírra írva.

Az apa sokáig nézte az írást, aztán letette az asztalra és úgy tett, mintha olvasna.

„Sajnálom apa, hogy így fogod fel!” Krog András fel se nézett az ujságból, csak úgy mondta, halkán:

„Mária volt az édesanyád!”

„Szeretem az anyám nevét is, de nem talál hozzám!”

Csöndesen kiment. Dawesné sokáig nézett utána az ablakból. Krog András letette az ujságot, nem tudott olvasni. Dawesné úgy szeretne volna vigasztalni: „Lehet, hogy igaza van! Mária már nem illik hozzá!”

„Az anyja neve!” mondta Krog András és könnyek peregtek szeméből.

V.
Három év múlva.

Mary egy szép tavaszi reggel Párisban az Avenue le Bois de Boulogneon kocsizott egyik rokonával, Clerc Aliceszal. Amerikában ismerkedtek meg s a múlt évben találkoztak Párisban. Alice az apjával együtt lakott. Apja előkelő newyorki műkereskedő volt, s norvég Krog leányt vett feleségül. Az asszony halála után eladta üzletét. Leánya sok művészetet látott maga körül és sokat tanult. Ismerte a világ minden muzeumát, még Japánba is elcipelte apját. Palotájuk a Champs Elyséen, tele volt műkincsekkel. Alicenak műterme is volt. Mintázott. Nem egészen fiatal, erőteljes, gömbölyű, jóindulatu és jó kedélyű leány volt.

Krog András Spanyolországból jött családjával Párisba. A barátnők sokat beszélgettek Marynek egy arcképéről. Spanyolországból küldték Alicenak, s aztán Párisból továbbították Norvégiába. Alice kifogásolta, hogy a festő a Donatello Szent Ceciliáját igyekezett az arcképen utánozni. A fejtartás, a szem alakja, a nyakvonal, a félig nyitott száj szakasztott olyan. Érdekes kísérlet, mégis sokat vesztett vele a portré. Különösen a lesütött szem miatt. Mary nevetett. Épen a hasonlatosság kedvéért ült a festőnek.

Beszélt Alice egy norvég tisztí mérnökről is, akit még azóta ismert, mikor anyjával Norvégiában nyaralt. A mérnök látta a Mary képét és valósággal beleszeretett.

„Ugy?” Mary oda se figyelt.

„Nem mindennapi ember, elhiheted és a rajongása sem valami közönséges szalmaláng!”

„Ugyan!”

„Csak szeretnék előkészíteni. Feltétlenül találkozni fogsz vele nálam.”

„Nem lehetne elkerülni?”

„Semmi szín alatt! Máskülönben én adnám meg az árát.”

„Olyan veszedelmes?”

Alice nevetett: „Reám nézve igen!”

„Ej, no nézze meg az ember!”

„Ne érts félre... Várj, amíg megismerkedsz vele.”

„Olyan szép?”

„Dehogy! Inkább csunya. Majd meglátod.”

„Hogy hívják?”

„Röy Ferenc.”

„Röy? Van otthon egy Röy nevű doktorkisasszony!”

„Igen, a testvére. Sokat emlegeti.”

„Gyönyörű alakja van!”

„Hát még a mérnöknek! Mindenki utána fordul az utcán, ha együtt megyünk. Valóságos óriás, magas, könnyed, fürgé.”

„Sokat tornászott!”

„Igen! És nagyon erős, büszke is rá!”

„Hát ostoba?”

„Ki? Rőy Ferenc?” Alice hátravetette magát a kociülésen és Mary nem kérdezősködött tovább.

Végtelennek látszó kocsisor jött szembe velük. Az avenue három széles kocsiútja zsúfolva volt. Minél közelebb értek a nagy kapuhoz, ahol a három út összetalálkozik, annál sűrűbb kocsisorok állották el a forgalmat. A rügöző fák között olyanok voltak a tavaszi ruhákkal pompázó fogatok, mint valami óriás virágkosarak, egymás mellett, egymás mögött, se hossza, se vége a sornak.

A kapu bejáratánál sétálók tömege hemzsegett. Túl a kapun valami sajátságos nyugtalanság hullámozott végig a tömegen: Magyaráztak, mutogattak valamit egymásnak az emberek. A fogatok mintegy parancsszóra mellékutra húzódtak. Az izgalom nőttön nőtt. A rendőrök és a csöszök ide-oda futkostak. Középen kitisztult az út. Mindenki feszült figyelemmel várta, hogy mi fog most történni? Már jött is, már itt is volt a veszedelem. Megvadult lovak száguldtak végig az uton. A bakon kocsis és inas ült. Mintha kiséptették volna a kocsit, néhány perc alatt egészen kiürült. Az Aliceék kocsija mozdulatlanul állott közvetlenül a gyalogjáró mellett. A rohanó lovak eszeveszett gyorsasággal közelednek. Mindenki feláll kocsijában és visszafojtott lélegzettel várja az eseményeket. Alice és Mary is felálltak az ülésre, hogy jobban lássanak. Kiabálás hallszik: „Be kell csukni a vaskaput!” Az ellenkezés moraja válaszol az indítványra. Fenn a bakon kétségbeesve huzza a kocsis a gyeplőt. A lovak csak annál féktelenebbül nyargaltak. A kocsiból cilinderes úr hajol ki, mintha alkalmas helyet keresne arra, hogy nyaktörés nélkül kiugorjék.

A vaskapu jobb felénél hirtelen egy férfi válik ki a tömegből és egyenesen a kocsitra fut, szembe a száguldó lovakkal. Rémült integetés, kiabálás hívja, figyelmezteti, óvja. A férfi nem sokat törődik a vészkiáltásokkal. Le nem veszi szemét a közeledő lovakról. Hol jobbra fordul, hol balra, megint jobbra, egészen a vágató lovak szerint. Nyilvánvaló, hogy meg akarja fékezni a rohanást.

A tömeg észreveszi szándékát és hirtelen elnémul. Még a madarak csicsérgését is hallani lehet a fák között.

A száguldó menet most elérte a férfit az avenue közepén. Nyil gyorsasággal fordul a lovak iránya felé, néhány lépést rohan feléjük, aztán a lovak közé veti magát...

„Ő az!” kiáltja Alice halálsápadtan és görcsösen ragadja meg Mary karját. Asszonyok visitása hallszik, aztán férfihangok zugó moraja. A férfi a vad lovon függ. Alice behunyja szemét. Mary elfordul. Nem tudják, hogy tovább fut, vagy a lovak hurcolják magukkal. Hirtelen ujjongó diadalkiáltás hallszik minden oldalról. Zsebkendők, kalapok, ernyők lengenek, integetnek a levegőben. A tömeg viharos gyorsasággal árasztja el az Avenuet. Az imént még toporzékoló lovak tajtékozva állanak közvetlenül az Alice kocsija mellett. Fehér szakállas, őszhaju angol száll le a kocsiból, karján fiatal, magas ladyvel. „Well done, young man” mondja az öreg úr.

Hangos nevetés a válasz. A férfi ott áll és még fogja a lovakat, kalapját elvesztette, mellénye elszakadt, keze, arca véres, de nevetve fordul az angol felé. Abban a pillanatban megismeri Alicet, aki még mindig a kociülésen áll. Rögtön otthagyja a lovakat, az angolt és kocsiját, s még mielőtt szóhoz jutnának, mielőtt az inas segítségére siethetne, felrántja a kocsiajtót, s már fel is ugrik: „Mentsetek meg gyerekek a bámészkodóktól!” mondja keletnorrég tájszólással, aztán a kocsishoz fordul és franciául utasítja: „Hajtsen haza, amilyen gyorsan csak lehet; tudja, hogy hol lakom!”

„Igenis kapitány ur!” felelte a kocsis tiszteletteljesen. Rőy Ferenc le akart ülni, de fájdalmasan szisszent fel és lábához kapott.

„Ugy látszik reám taposott a bestia, most veszem csak észre, hogy fáj a lábam.” Amint felnézett, szeme Mary csodálkozó pillantásával találkozott. Mostanig észre se vette. Olyan megdöbbenés és meglepetés tükröződött vissza arcán, hogy a két leány hangos nevetésben tört ki. A férfi véres kezével kalapja után kapott, s csak akkor jött reá, hogy elvesztette. Most már hárman nevettek.

A kocsis néhány métert haladt előre a tömkelegben és próbált megfordulni.

„Azt hiszem, hogy további bemutatás felesleges!” nevetett Alice.

„Igaza van!” felelt Rőy Ferenc és olyan nagy szemekkel bámult Maryre, hogy a leány elpirult. „Szent Isten, hogy is lehetett olyan vakmerő!” mondta Alice.

„Nem olyan veszedelmes dolog, mint amilyennek látszik!” válaszolt mosolyogva és le sem vette szemét Maryről. „Többet ésszel, mint erővel”, mindennek megvan a maga különös fogása. Már kétszer is próbáltam ilyesmit. Rögtön észrevettem, hogy tulajdonképpen csak az egyik ló vadult meg, a másikat meg vonszolta maga után. Egyszerűen megfogtam és vége! Jaj milyen rémes állapotban vagyok!” Csak most vette észre, hogy mellénye rongyos, az óráját elvesztette, s a keze véres. Mary felajánlotta zsebkendőjét. A mérnök egy darabig a finom, himzett batisztot nézegette, aztán a leányt:

„Köszönöm kisasszony, de fakérget nem szokás selyemmel foltozni.”

Közel lakott a vaskapuhoz, hamar odaértek. Megköszönte a leányok szivességét és leszállott a kocsiról. Nem nyújtott kezet, mert véres volt.

Sántikálva vágott át a járdára és Alice elmerengve nézte hatalmas, izmos alakját: „Ilyen modell után szeretnék dolgozni egyszer!” Mary csodálkozva nézett reá:

„Ki akadályoz benne?” Alice még jobban csodálkozott:

„Meztelenül gondoltam!” Mary szinte felugrott helyéről, úgy meghökkent és előrehajolva nézett Alicera, aki pajkosan nevetett.

Mary hátratámaszkodott és mereven nézett maga elé.

Rőy Ferenc kénytelen-kelletlen szobafogságban töltött néhány napot, a lába miatt. Mikor először jelentkezett Alicenál, Marynek is el kellett volna mennie, de utolsó pillanatban olyan félelem vett erőt rajta, hogy otthon maradt. Legközelebb mégis csak odavonzotta a kíváncsiság, vagy talán egyéb. Későn érkezett és, amint megpillantotta Rőyt, már meg is bánta, hogy eljött. Valami szinte sértő egyéni erőt érzett benne. Vére lüktetett, egész lelke remegett, gondolatai zúgtak és nem tudta szemét levenni róla és minden szavára feszülten figyelt. Egyre várta, hogy nyugalma visszatérjen, de hiába. Az Alice elragadtatása még jobban kihozta sodrából, még jobban fokozódott a szédület. Már nem is találta csunyanak. Széles, magas homloka, szikrázó szeme, összeszorított szája, előre ugró álla rendkívüli erélyről tanuskodott. Lapos orra sajátságosan mulatságossá tette arcát és általában mulatságos volt minden szava. Jókedvű ötletei csak úgy sziporkáztak, zsongtak körülötte, magával ragadott mindenkit, anélkül, hogy erőszakos lett volna. Modora udvarias, sőt lovagias volt. Egyéniségének, egész megjelenésének csodálatos erejével uralta környezetét. És ha beszélt, keze, lába, nyaka, domboru mellkasa, acélos izmai együtt beszéltek, magyaráztak vele. Rendszerint sokat beszélt.

Mary nemzetközi társaságok könnyű és üres fecsegéséhez volt szokva. Mértföldnyi távolságból beszélgettek ismerősei időről, napieseményekről, irodalomról, művészetről, úti élményekről. Rőy azonban az emberek közelébe férközött. Mary érezte, hogy körülbelül úgy hat Rőyre, mint a pezsgő. Egyre mámorosabb, egyre pajkosabb lett. Annál izgatottabb zavarban, annál elfogultabban menekült előle. Már fel is tette magában, hogy soha többet nem fog Rőy Ferencsel találkozni.

Otthon semmit sem szólt új ismerőséről. Dawesné figyelmeztette, hogy nézze meg a látogatók névjegyét. - „Thiis Jörgen?! Hát itt van?”

„Igen, itt töltötte a telet, de csak most hallotta, hogy mi is megérkeztünk.” „Üdvözlét küldi!” szólalt meg ujságja mögül az apa.

Mary szívesen gondolt Jörgenre. Tavaly télen is sokat voltak együtt Párisban. Estélyekre, bálókra mindig hűségesen elkísérte. Csinos, előkelő megjelenésű, lovagias; minden leány szívesen ment volna vele. Krog András elmesélte, hogy Jörgen diplomáciához szándékozik menni. - Hiszen ahhoz nagy vagyon kell - vélte Mary.

Klaus bácsinak Jörgen lesz az örököse!

„Bizonyos?”

„Istenem, semmi sem lehet egészen bizonyos!”

„Ugy tudom Klaus bácsit utóbbi időben érzékeny anyagi veszteségek érték”. Dawesné hallgatott, az apa megjegyezte: „Lehetséges”.

„Akkor úgy látszik, Jörgen nem igen válthatja valóra terveit.”

Röy Ferencet a kormány küldte Párisba és gyakran kellett utaznia. Most is távol volt és Mary fellélegzett. Egy reggel Aliceért ment, hogy megbeszélésük szerint együtt menjenek be a városba. Ott találta Röyt. A fiatal ember felugrott és Mary elé sietett. Mind a két kezével megragadta kezét és szeme olyan boldogan ragyogott, hogy Mary elpirult. Alice nevetett, Mary még inkább zavarba jött. Szerencsére Röy bőbeszédűsége átsegítette zavarán. Épen egy óriás gyárból jött és mindenáron meg akarta mutatni a leányoknak is. Jöjjenek azonnal. A hatalmas gépek zakatolása, a vörösen izzó vasérc, félmeztelen emberek óvatos sürgés-forgása a gépóriások között elszédítette Maryt. Röy részletes magyarázatba fogott, de a végére sem juthatott, a leányok ideje lejárt.

Alice jókedvűen ült a kocsiban. Érezte, hogy Röy Ferenc ma nagy hatást gyakorolt.

Másnap Mary egy amerikai házaspárral elutazott néhány napra. Amint visszajött, azonnal felkereste Alicet, természetesen Röy Ferencet is ott találta. Mindaketten kitörő örömmel fogadták: „Kis szökevény, kis szökevény!” kiáltotta Alice. A Röy szeme villámokat, bombákat szórt, olyan örült szerelmesen viselkedett, hogy Alice is megrémült. Szerencsére valami értekezletre kellett mennie. Mary lelkében megint nagy hullámvész, mozgás kerekedett. Alice észrevette és szerette volna megnyugtatni a háborgó vihart, igyekezett magyarázni, kidomborítani a Röy egyéniségét, de csak zavarólag hatott. Mary felállt és elment.

Délután pihent egy keveset. Nagy szüksége volt rá. Zongoraszót hallott. Rögtön tudta, hogy Thiis Jörgen szórakoztatja az öregeket. Művésziesen zongorázott. Hálásan fogott kezét vele és megköszönte, hogy olyan figyelmes apjához és Éva nénihez. Sajnos olyan sokszor van a két öreg egyedül. Jörgen udvariaskodott, hogy örül, hogy szeretik játékát, s a zongora különben is oly elsőrangú, hogy élvezet rajta játszani. Ebédre is ottmaradt és Mary észrevehette megint beszélgetésükből, hogy kitűnően értik egymást hárman; nem is érzik a hiányát; lelkiismeret-furdalás nélkül szabadulhat.

A hála jó kedvre hangolta. Kellemes estét töltöttek. Sokat beszéltek otthonukról. A két öregnek erős honvágya volt.

Alig ment el Jörgen, Dawesné megszólalt: „Milyen kedves, művelt fiu!” Krog András mosolyogva nézett leányára:

„Mit nevelsz, apa?”

„Semmit!” Mégjobban nevetett.

„Szeretné tudni, hogy Jörgen hogy áll a gráciámban?”

„Igen, mi a véleményed róla?”

Dawesné kíváncsian hegyezte fülét.

„O...”

„Nos?”

„Tulajdonképpen egész kedvesnek találom.”

„Ugylátszik valami kifogásod mégis van!”

Mary nevetett. „Nem szeretem, hogy úgy felfalja az embert a szemével!”

Krog András nevetett.

„Ugy tesz, mint az evésnél?”

„Éppen úgy!”

„Szereti a jót, mint az apja!”

„De sok jó tulajdonsága is van, éppen mint apjának!” jegyezte meg Dawesné.

„Tagadhatatlanul!” mondta Krog András komolyan. Mary nem felelt. Jó éjt kívánt és csókra nyújtotta homlokát.

Néhány nap múlva, korán reggel bekopogtatott Mary Alicehoz. Azt hitte, hogy egész bizonyosan egyedül fogja találni műtermében. Krog Andrásnak megtetszett valami régi porcellán, de mielőtt megvette volna, kíváncsi volt az Alice véleményére is.

Egyenesen a műterem felé tartott. Alice maga nyitott ajtót. Dolgozó köpenyben volt, s kezét sem nyújtott, mert agyagos volt.

„Zavarlak? Modelled van?”

„Még nem kezdtünk munkához, a mellékszobában vár. Egész nyugodtan bejöhetsz!” Röy Ferenc is a műteremben ült. Azért kellett a modellnek várni. Olyan mély gondolatokba merült, hogy észre se vette, mikor a két leány belépett. Mary még sohse látta komolyan. Pedig a komolyság sokkal jobban illett erőteljes egyéniségéhez, mint a pajkos jó kedv. „Ide nézzen, ki jött?” mondta Alice.

Röy felugrott.

Ma nagyon komolyan beszélgettek. Röy rosszkedvű volt. Mary könnyen kitalálhatta, hogy belépése előtt éppen róla volt szó.

Eleinte zavartan, akadozva folyt a társalgás, míg végre Alice szóba hozta a reggeli lapok szenzációját. Két gyilkosság szerelmi féltékenységből. Különösen az egyik egészen felizgatta Röyt. Kifejtette, hogy a nyugoti népek házasságfogalma még abból az időből származik, mikor a nő a férfi tulajdona volt és halállal büntették a hűtlenséget. Később lassanként a férfi is a nő tulajdona lett. Különösen katolikus államokban. Most aztán vetélkedve gyilkolják egymást, a férfi a nőt, a nő a férfit. Abban Mary is igazat adott neki, hogy egyik ember nem lehet a másik tulajdona, sem házasság előtt, sem házasság után. Kizárólag a szerelem mérvadó. Ha egyik, vagy másik fél, esetleg mindakettő az élet folyamán más egyéniséggé fejlődik, mint a házasság elején volt, vagy hogyha valaki mást szeret meg egész lelkével, az elhagyott fél feltétlenül mondjon le, de ne átkozzon és ne gyilkoljon. Csak a válóokokban nem értettek egyet. Röy több nehézséget gördített a válás elé, mint Mary. „Miért nem jelenti ki egyszerűen és röviden, hogy a házastársaknak jogukban áll elválni, de nem szabad élni a jogokkal?”

tréfált Mary. „Vagy ha úgy tetszik, mondjuk így: a házastársak váljanak el, s ha nincs okuk reá, kérjenek kölcsön okot” válaszolt Rőy.

A beszélgetés közelebb hozta őket egymáshoz. Rőy új meg új szépségeket fedezett fel a Mary egyéniségében. Csak most látta, hogy milyen felséges, anélkül, hogy uralkodni vágyó lenne. Mintha „hozzám ne nyulj” bástyák nőttek volna nézéséből, hangjából, magatartásából. És fenségessége mellett kissé gyámoltalan is volt. Rendesen, akik magasra tartják a fejüket, botlanak meg legkönnyebben az első kavicsban és esésük borzalmas.

Rőy csak nézte és torkán akadt a szó. Válaszolni is elfelejtett. Valami különös ösztönös erő egyre sugta: „Védd meg!” A lovagiasság ünnepélyes székfoglalót tartott szerelmében.

Mary észrevette, hogy Rőy elkalandozik, de azért tovább beszélt. Legfensőbb énjét kitárta öntudatlanul. Elmondta minden gondolatát, amit valaha gondolt. Olyan közvetlenül, természetesen beszélt, mint amilyen természetes mozdulattal emelné a szoknyáját, ha sárhoz érne, vagy amilyen ösztönszerűleg úszni kezd, akinek lába alól kisiklik a talaj. Az egyéniségnek egyenes uton kell nőni, haladni, fejlődni. Ne alázza meg, ne mocskolja be semmi. Az életben ez a legfontosabb.

Sajátságosan vonzódni kezdett Rőyhöz, aki így megszólaltatta. Nem is sejtette, hogy aki ennyi őszinte megnyilatkozást tud kiváltani a lélekből, az már hatalmat is szerzett fölötte.

Egyre tovább szőtték a témát és egyik szó másikat hozta, míg végre olyan közel jöttek egymáshoz, hogy szavakra sem volt szükségük... Nézésük és lélegzésük csöndjébe fulladt az utolsó szó. Alice bement a modelljéhez. Mikor észrevették, hogy magukra vannak, zavarba jöttek, elkerülték pillantásukat.

Szemügyre vették a sok műtárgyat köröskörül. Egy faun torzóján akadt meg szemük. Beszélgetni kezdtek a klasszikus korból maradt darabokról, csak hogy épen mondjanak valamit. Hogy vajjon hol találták? és hogy bizonyosan nagyon drága volt. Halkan beszélgettek, dédelgető szemmel, gyöngéden elsikló szavakkal. Ugy érezték, mintha szárnyuk nőtt volna és magasabb rétegekbe emelkednének és mintha minden gondolatuk leplezetlenül állna és mintha egész lényük átlátszó volna.

Alice megint bejött. „No letárgyaltátok már a házasságot?” Mert épen arról beszéltek, mikor kiment.

Marynek hirtelen eszébe jutott, hogy kocsija künn várja, Rőy Ferencnek is eszébe jutott, hogy van valami elintézni valója. Együtt mentek el; keresztül az udvaron, az előcsarnokon, a kapun egészen a kocsigi, de az előbbi beszélgetés tónusát elvesztették és inkább hallgattak.

Levett kalappal kezében nyitotta ki Rőy a kocsii ajtaját és mikor Mary mégegyszer odafordult, hogy elbucsuzzék, tekintete forró szenvedélytől csillogó szemekkel találkozott.

Két óra múlva már megint Alicenál volt Rőy. Nem volt nyugta a reménykedő nagy izgalom miatt.

Elmondta, hogy szaladgált a városban. Donatello Szent Ceciliájának egy másolatát kereste. Össze akarja hasonlítani, habár kétségkívül a Donatello Ceciliája fogja a rövidebbet huzni. Alice komolyan megszeppent. „Édes fiam, maga mindent elront, ha ilyen heves. Hiába, rossz a természete.” Rőy büszkén felelt:

„Még sohsem tüzttem ki célt magam elé, hogy el ne értem volna.”

„Elismerem! Tud dolgozni, akadályokat leküzdeni, várni!”

„Tudok!”

„De mérsékelni nem tudja magát. Nem tudja bevárni, hogy Mary jöjjön magához.”

„Nem értem Alice, miért mondja?”

„Nem ismeri Maryt, sem a Mary világát. Maga barlanglakó.”

„Lehet, hogy barlanglakó vagyok! De hátha ő épen szereti a medvéket? Ilyesmiben nem szokott az ember tévedni.” Röy nem akarta, hogy elrontsák ünnepi hangulatát. Hízelt, kedveskedett Alicenak, még meg is akarta ölelni.

„Legyen esze Ferenc! Különben is ma már másodszor zavar a munkámban.”

„Zavarni is akarom, ne dolgozzék ma... itt... ahol ő járt. Édes, drága Alice ne mintázzon mást, mintázza a boldogságomat.”

„Nem tehetek mást, mint amit tettem.”

„Eszközölje ki, hogy feljárhassak hozzájuk!”

Alice gondolkozott: „Nem olyan könnyű.”

„Majd talál rá utat módot.” Addig hízelt Alicenek, míg végre mindent megígért.

Ugy látszik rosszul fogta meg a dolgot, mert nem sikerült. „Az apám félremagyarázná, ha megkérném, hogy fogadjon egy fiatal embert, akit nem ismer!” mondta Mary és Alice belátta, hogy igaza van. Bosszankodott, hogy kudarcot vallott és többet nem beszélt a dologról.

Meg is mondta Röynek, hogy úgylátszik Mary nem szereti a közvetítéseket. Nem győzte figyelmeztetni, hogy legyen óvatos.

Röy szerencsétlen volt és Alice csöppet sem vigasztalta.

Másnap megint eljött. „Nem tudom feladni a reményt... és általában semmi másra sem tudok gondolni.”

Addig ült az Alice nyakán és addig fújta minden elképzelhető hangnemben ugyanazt a nótát, míg a jószívű Alice tényleg megsajnálta: „Tudja mit? összehozom egyszer az öregekkel. Talán akkor Krog András meghívja.”

„Nagyszerű ötlet! Édes, aranyos Alice, csak minél hamarább! Minél hamarább!”

„Jaj, olyan hamar épen nem lehet! Az öreg Krog beteg. Meg kell várni, míg jobban lesz.” Röy csalódottan bámult rá.

„Legalább minket kettőnket összehozhatna.”

„Hogyne! Arról beszélhetünk!”

„Csak hamar, édes Alice, hamar!”

Mary készséggel fogadta el a meghívást. Alicenál találkoztak, s együtt mentek a Champs Elysée kiállítását megnézni.

Műremekeket együtt nézni a legnagyobb szótalan szórakozás. El nem mondott szavak, érzések találkoznak ugyanabban a képben. Megérzi egyik lélek a másikat. És egy óra alatt jobban összeismerkednek, mint hetek, hónapok alatt. Alice egy darabig kísérte őket, de aztán egyéni művészi érdeklődése másfelé vitte. A másik kettő meg önmagát és egymást kereste és fedezte fel a képekben. Suttogtak, összenéztek, és örültek az egymást keresés titkos útjának. Mintha tengeri madarak játszanának hol a víz alatt uszva, meg felbukkanva, ismét eltűnve és újra összetalálkozva. A pillanat szépségét még szebbé tette a hozzájuk tapadó sok tekintet.

Lenn a szobroknál, egy üres talapzat előtt Alice az őrhöz fordult: „Az atlétát még mindig nem hozták rendbe?”

„Sajnos még nem!”

„Ugy látszik, hogy másodszor sem sikerült.”

„Igazán nem tudom!”

Alice elmondta Marynek, hogy egy atléta szobor eltört, mikor felállították.

Röy kissé távolabb állott. „Atlétáról beszélnek?” kérdezte és a leányokhoz sietett. „Mit beszéltek az atlétáról?”

A két leány mosolygott.

„Mit nevetnek rajta? Nekem is van egy atléta rokonom!”

A két leány nem tudta tovább visszafojtani a kitörő nevetést.

„Mondhatom, hogy a legkiválóbb emberek egyike. Nagyon alapos! Különbösen a családjukban mindenki alapos. Diákkoromban két nyarat is töltöttem a cirkuszában.” A leányok nagyot nevettek.

„Mi az ördögöt nevetnek? Életem legszebb eseménye volt a cirkusz!” A leányok jónak látták a kijárat felé sietni, sehogysem tudtak uralkodni jókedvükön.

„Igazán nem értem, hogy mi olyan nevetséges!” mondta Röy, mikor már a kocsiban ültek, de ő is nevetett.

A félreértés mindhármukat jó hangulatba tartotta. A Mary lakása előtt megálltak.

Alice és Röy magukra maradtak. Röy ragyogó arccal kérdezte Alicetól, hogy úgy-e ma jól viselte magát? Nem volt szertelen? És úgy-e, jól áll a szénája? Meg se várta a választ. Bol-dogan beszélt, kérdezett, magyarázott és nem hagyott Alicenak békét, míg meg nem ígérte, hogy legközelebb kikocsiznak a Bois de Boulogneba, egészen La Bagatelle-ig, de már jókor reggel, akkor legillatosabb az erdő és akkor énekelnek legcsattogósabban a madarak és főképen, egyedül lesznek.

Következő pénteken reggel kilenckor Maryért ment Alice, azután Röyért.

Röy már türelmetlenül várta őket. Alice rosszat sejtett és Mary elpirult, annyi tűz lobogott a Röy szemében. Alice igyekezett kissé lecsillapítani, figyelmét elterelni. „Milyen gyönyörű reggel! Jó, hogy nincs erős napsütés. A szinpompa sokkal jobban érvényesül tompított fény-hatás mellett.” Röy ügyet se vetett rá, csak Mary érdekelte. Majd megörült, ahogy fehér fátylát, vörös haját és félig nyitott, piros száját nézte. Alice olyasmit beszélt, hogy a japán növényfajok bevezetése óta, sokkal illatosabb az erdő és minden egyes illathullámnál úgy érzi, mintha valami idegen országból való madár röpködne fel, egészen idegenszerű csatto-gással. Röy erőlesen felelt, hogy a hazai madarak az új illattól szebben énekelnek.

Alice egyre jobban félt valamilyen heves kitöréstől. Minél jobban igyekezett elterelni, le-szerelni Röyöt, annál türelmetlenebb válaszokat kapott. Bosszankodott, hogy Alice felé kell fordulnia, s hogy félbe kell szakítania beszélgetését Maryvel. „Jobb volna leszállani és gyalog menni egy darabig” indítványozta, de Alice attól félt legjobban.

„Nézze, mennyi csodaszép zöld árnyalat! Milyen más a rétek zöldje és milyen más az erdőké!”

„Csöppet sem érdekel. Sokkal jobb volna, ha leszállanánk. Jobb futkosni az erdőben, mint messziről nézni.”

„Nem szabad a pázsitra lépni!”

„Akkor menjünk az uton, az is jobb, mint itt vesztegelni!” Mary igazat adott neki.

„Halljátok gyerekek, nem azért kocsiztunk ki. A La Bagatelle kastélyt akarjuk elsősorban élvezni, s aztán még tovább akarunk kerülni, egészen ki a szabadba. Gyalog lehetetlen!”

Egy darabig tényleg belenyugodtak az Alice akaratába. Lassanként Maryt is pajkos jókedv fogta el. Szeme ragyogott és lelkéből nevetett minden semmiségen. Mindegyre virágra vágyott. Megállították a kocsit és szedett virágot, lombot, az egész kocsit teleszórta vele, míg végre Alice protestált. Akkor kidobott mindent a kocsiból és kijelentette, hogy le akar szállani.

A kocsi megállt és mind leszálltak. Már jól túl voltak Bagatelle-en. A kocsi megfordult és lassan előre hajtott.

Alig tettek néhány lépést, Rőy elkezdett cigánykereket vetni, jó darabon ment a kezével oldalvást előre s a lábával a levegőben mindig utána ugrott, aztán visszafordult. „Még a cirkuszban tanultam!” büszkélkedett. „Tudok egyebet is!” Megfordult a levegőben és mindig ugyanarra a helyre esett vissza, ahonnan felugrott. Négyszer, ötször is megismételte nagy büszkén mutatványát.

Kellő elismeréssel méltányolták. Bámulatos látvány is volt a hatalmas, izmos férfi könnyed perdülése. Azután szédítő gyorsasággal forogni kezdett. A leányok a puszta nézéstől is szédültek már és nagyokat kiabálva elfordultak. Alice bosszankodott!

„Olyan, mint valami pajkos iskolásgyerek!”

„Hány éves?” kérdezte Mary.

„Jól tulestem már a harmincon.” Erre mind a hárman nevettek.

Még mielőtt Alice észrevehette volna, derékon kapta és széleseben forgott, táncolt vele, hogy csak úgy porzott lábuk alatt a föld. A kövér Alice teljes erővel védekezett, szabadkozott és kiabált. Nem használt semmit. Földre esett a kalap, a sál. Mary felszedte és úgy nevetett, hogy a könnyei kiszöktek. Hihetetlen mulatságos volt az Alice hiábavaló védekezése. Végre megfordult áldozatával Rőy és ugyanolyan tempóban nyargalt vissza vele. Mary előtt megállt. Alice egészen ki volt kelve képéből és kipirult, mint a paprika. Nem is tudott szóhoz jutni, úgy lihegett, úgy kapkodott levegő után. Mikor nagynehezen lecsillapodott kissé, összeszidta Ferencet.

„Hát maga igazán nem fáradt el?” kérdezte Mary Rőytől.

„Szó sincs róla, akár előlről kezdhethném magával az egészet.” Mary megrémült. Épen visszaadta Alicenak a kalapját és ott állott saját kalapjával és sáljával kezében. Hirtelen mindent eldobott, sarkon fordult és futni kezdett arrafelé, a merre a kocsi ment.”

Rőy nem is gondolta először komolyan, hogy Maryt is megforgassa, de a leány könnyü és nőknél szokatlan gyors futása ingerelte. Kihívásnak vette. Alice észrevette és gyorsan rákiáltott. „Ne tegye!” Habozott egy pillanatig, de a fehérruhás, vöröshaju ritmikus szaladó tünevény elvette esztét. Alice másodszor is figyelmeztette. Elkésett. Mintha a lebegő tünevény hívta volna: „Fogjál meg, fogjál meg!” Ugy futott, mintha boldogsága forogna kockán, hogy elérje.

Forrón hullámozott ereiben a vér. Hajszolta, huzta a vágy. Hosszu napok és éjszakák vágyódása kért eget.

Mary visszafordult, megpillantotta Rőyt, nagyot kiáltott, összefogta ruháját és még gyorsabban szaladt. Rőy egészen megvadult. Hívásnak vette a kiáltást. Láta, hogy Mary előre integet. Azt hitte, hogy valami célpontot tűz ki, valami mentsvárat. Tehát feltétlenül el kellett érni még mielőtt biztonságban érzi magát. Minden izmát megfeszítette, minden erejét latba vetette és utolérte. Olyan izgatott volt, hogy egész öntudatlanul nyult hozzá. Mary leengedte ruháját és megállott. Rőy átölelte és magához szorította. „Engedjen el!” A lihegéstől még élesebb hangon beszélt Mary. A férfi megijedt, azt hitte, hogy támogatnia kell és nem engedte el. Az elfuló, éles hang még egyszer fülébe csengett. „Nem gavallér!” Elengedte.

Lódobogás hallatszott. A fogat gyorsan közeledett. A kocsis és az inas a bakról jól láthatták az egész jelenetet. Mary nekik integetett. A vad futásban Rőy semmit se látott.

Mary a kocsihoz ment. Zsebkendőjével eltakarta arcát és sirt. Az inas leugrott a bakról és kinyitotta a kocsi ajtaját.

Rőy megdermedt. Vigasztalhatatlan volt. Alice is jött. Rá se nézett. Kezében a Mary kalapjával egyenesen a kocsi felé tartott, mikor Rőy közeledni akart, egy kézmozdulattal leintette.

Harmadnapra felment Alicehez. Nem találta otthon. Másnap sem. Néhány napra el kellett, utaznia, mikor visszajött, egyenesen Alicehez ment. „Nincs itthon a kisasszony!” mondta az inas. Egyszerűen félretolta az inast és bement. Alice a műtárgyak között ült és elmerülve nézegette. „De Alice!” szólalt meg Rőy halkán, szomorúan. Alice összerezett. Apja mögötte állott. Rőy is észrevette és elhallgatott.

Elrakták a szanaszét heverő műtárgyakat. Rőy is segített. Az apa kiment. „De Alice, kérdezte Rőy szemrehányó hangon, miért zárkózik el tőlem, épen most, mikor szerencsétlen vagyok?” Alice nem felelt. „Hiszen olyan jó barátok voltunk mindig és úgy megértettük egymást!” Alice elfordult és tovább hallgatott. „Igaz, ostobán viselkedtem, de mi olyan jól ismerjük egymást, csak nem fogunk összeveszni?”

„Mindennek van határa!” hallatszott szárazon.

„Határa? De köztünk semmi sem történt... hallgasson meg Alice!”

„Lehetetlen úgy viselkedni tanuk előtt!” mondta Alice gyorsan és elpirult.

„Mi jut eszébe?” Egyáltalán nem értette.

„Hogy bánt velem mások előtt! Mit fog Mary gondolni?” Csak most kapott észbe Rőy. Igaz, csunyán viselkedett Alice-szal is; de egész idő alatt csak Maryn járt az esze. Nagyon szégyelte magát. „Bocsásson meg Alice... igazán... olyan boldog voltam... nem gondoltam semmire. Csak most értem... Bocsásson meg szegény bűnös lelkemnek! Nézzen reám!” Alice feléje fordította szomorú, könnyes szemét... a Rőyé ép oly szomorú és könnyező volt. Egymásba kapaszkodó tekintetük békülést hozott. Rőy megölelte: „Édes, drága Alice, ugy-e megsegít?”

„Nem ér az semmit, maga mindent elront.”

„Megteszek mindent, amit parancsol!”

„Hányszor megígérte!”

„De most megadtam az árát! Szavamnak állok, becsületekre!”

„Nem adok semmit az ígéretére... Ugy sem érti...”

„Mit nem ért?”

„Nem érti, hogy Mary milyen leány!”

„Tényleg... azt hiszem, tévedtem... Őszintén szólva még most sem tudom, hogy miért haragudott olyan nagyon!”

„Gondoltam!”

„Mikor földhöz vágta a kalapját, s a sálját és futni kezdett, az hittem, hogy csalogatni akar.”

„Nem hallotta, hogy kétszer is kiáltottam: Ne tegye!”

„De, hallottam... csak nem tudtam felfogni, hogy miért?”

Alice reménytelen arcot vágott. Nem szólt többet, úgy se használt volna. Rőy leült szembe vele.

„Magyarázza meg Alice. Nem látta, hogy nevetett, amikor magával táncoltam?”

„Az Istenért, még mindig nem érti, hogy milyen távolság van közte és köztünk, közönséges halandók között?”

„De Mary nem gőgös, nem nagy igényű!”

„Persze, hogy nem! Már megint félreért! Mihozzánk, közönséges többiekhez, olykor durva kézzel is lehet nyulni, de ő olyan messze, messze van. Mostanig soha senki nem hidalta át a távolságot még egy centiméter távolságra sem. Azért nem gőgös, se nem képzelődő.”

„Az igaz!”

„Ha nem volna olyan, amilyen, már rég férjhez ment volna. Csak nem képzeled, hogy nem ostromolják elegen?”

„Hogyne!”

„Kérdezze csak meg Dawesnét. Naplót vezet róla és egyébről sem ír már ezer és egy levelében.”

„De édes Alice, még mindig nem értem!”

„Pedig nagyon egyszerű! Kedves, jóindulatu, barátságos, előzékeny, minden, amit akar, de Tündérországból él és oda senki be nem teheti a lábát. Arra féltékenyen és finom tapintattal vigyáz!”

„Szóval nebántsvirág?”

„Feltétlenül! Csodálom, hogy még nem jött reá!”

„De észrevettem és mégis elfelejtettem!” Röy elhallgatott... mintha megint érezte volna a halk, fehér sikolyokkal telített levegőt körülötte, maga előtt látta félős, ijedező integetését a kocsik után, érezte remegő testét, hallotta kitörő haragját, látta siró távozását. Most már mindent értett, azt is, hogy úgy viselkedett, mint egy ostoba, brutális gonosztevő.

Halálos szerencsétlennek érezte magát. De a természete nem volt csüggedten megnyugvó. Nemsokára megint felderült az arca.

„Elvégre, igazán csak játék volt az egész, édes Alice!”

„Nála egyebet jelentett. Még most sem hiszi?”

„Magával ragadta a fantáziáját!”

„És vallja be, hogy magánál se volt játék csupán... Valami döntésszerűt érzett; nem?”... és Röy lehajtotta a fejét, aztán néhányszor fel- és alá járt a szobában. Olyan királynői... nem akarja, hogy erővel elvegyék... Meg kellett volna állanom!”

„Egyáltalán nem lett volna szabad utána futnia; most már a magáé volna.” Röy egy székre roskadt, mintha egy súlyos teher nyomná.

„Mondott valamit?” kérdezte Alice.

„Azt mondta, hogy nem vagyok gavallér!”

Alice súlyosnak találta a kijelentést. Röy is megkérdezte, hogy Mary mondott-e valamit? „A kocsi? Egy árva szót sem! Annál többet beszéltem én. Szidtam magát, mint a bokrot.”

„Később sem beszélt róla?” Alice fejét rázta. „Egyszerűen kitörülte nevét a szótárából, kedves barátom!”

Néhány nap múlva értesítést kapott Rőy Alicetől, hogy délelőtt tizenegy órakor Maryvel együtt a Champs Elysée kiállításán lesznek.

Mary megkérte Alicet, hogy nézzen meg vele a kiállításon egy holland tengerparti tájképet, mert az apja meg akarja venni. Meglehetősen magas árat kérnek érte, talán Alice kieszközölhetne némi engedményt. A Mary kocsija lenn várt. Alice gyorsan sürgönyözött Rőynek, aztán a rendesnél sokkal hosszabb időt töltött öltözködéssel. Végre megérkeztek a tárlatra. A képvásár elég sok időt vett igénybe az irodában, aztán lementek a földszintre, hogy az atléta szobrát megnézzék. Alice pillantotta meg előbb és önkéntelenül felkiáltott: „Szent Isten, hiszen ez...” hirtelen megakadt és elfordult Marytől. Minden oldalról szemügyre vette a szobrot, de egy szót sem szólt. Ugyanazt látta a szoborban is, amit Rőyben. Az erő nem táskásan domboru izmokban fejeződött ki, hanem acélos feszültségben, párducos könnyűségben. A Rőy tartását, fejtvetését, magas homlokát, kezét, erős, rövid lábát ábrázolta a szobor. Szóval szóra azonos volt.

Ugy hatott az egész, mint valami harcidal. Most talált először megfelelő kifejezést a Rőy egyéniségének. Elragadó és nagyszerű volt, mint egy induló üteme. Hányszor érezte ugyanazt, mikor a Rőy járását nézte. „Vajjon csak a véletlen játszott a hasonlatossággal, vagy tényleg Rőy...?” Hirtelen elpirult és gyorsan más szoborhoz ment.

Maryról egészen megfeledkezett. Csak most jutott eszébe, hogy vajjon Mary milyennek találja a szobrot?

Távolról figyelte. Mary mozdulatlanul állott a szobor előtt és hátat fordított Alicenak. Alice megkerült néhány szobrot és kíváncsian feltette szemüvegét, hogy jobban lásson. Mary gyorsan lélegzett, félig lehunyt szemmel, lassan körüljárta a szobrot, kissé távolabb ment, aztán megint közeledett és féloldalt fordulva megállt.

Hirtelen Alicera nézett és észrevette, hogy pajkosan nevető arccal élvezi.

Mary bosszankodott, hogy barátnője rajtakapta és elleste legbensőbb gondolatait. Gyorsan hátat fordított az atlétának és a kijárat felé igyekezett. Néhányszor megállt más szobrok előtt is, de csak azért, hogy önuralmát teljesen visszanyerje. Végre a kijárhoz ért. Hátra se nézett Alice felé, csak ment egyenesen, előre.

Rőy Ferenc jött épen sietve szembe vele. Ugy sietett, mintha érte küldtek volna és mégis elkésne. Levette kalapját, de nem viszonzták köszönését, merev szemmel néztek el a feje fölött. „Ne haragudjék no, igazán, ne haragudjék!” mondta kedves, bűnbánó diákarccal. A Mary arca megenyhült, akarata ellenére is mosolygott és már-már kinyújtott kezét is szinte elfogadta... de utolsó pillanatban észrevette, hogy Rőy szeme diadalmasan villan valakire, a háta mögött. Hátrafordult és az Alice pajkos, gyönyörködő mosolyát látta. Tehát összebeszéltek!? Mary megváltozott. Lesújtó pillantással, mintegy toronymagasságból, mérte végig mindakettőt és faképnél hagyta őket. Intett a kocsisának. Nem ült inas a bakon, egyedül nyitotta ki a kocsiajtót, még mielőtt Rőy odaugorhatott volna. Beszállott, mintha senkihez sem lenne köz. Alice lassan közeledett. Messziről látszott, hogy valóságos nevetőrohammal küzd. És mikor egészen közel ért és látta a Mary királyi előkelőséggel félrefordított fejét és Rőy Ferenc elképedt arcát, nem birt tovább uralkodni magán. Egész gömbölyű testét csak úgy rázta a nevetés. Alig tudott a kocsihágcsóra és onnan a kocsiba szállni. Ugy odaesett Mary mellé az ülésre, hogy az egész kocsi megrázkódott. Arca elé tartotta zsebkendőjét és nem győzte törölgetni nevetéstől kicsordult könnyeit. Még a kocsisra is ráragadt a nevetés, habár sejtelve sem volt, hogy miért.

A kísérlet megint vízbe esett, s a nagy várakozásnak semmi eredménye sem volt. Lassanként lecsillapodott az Alice jó kedve és sajnálta Rőyt. „Igazán tulszigorúan bánssz vele, Mary. Olyan szerencsétlen arcot vágott szegény!” Amint eszébe jutott, megint elfogta a nevetés.

Mary csak alkalmas pillanatra várt, hogy kitörjön: „Mi közöm a pártfogoltadhoz?” mondta és előrehajolva nézett az Alice arcába: „Azt hiszem, hogy összetévesztesz önmagaddal. Szerelmes vagy belé! Azt hiszed nem láttam régóta? Különböznél ti tudhatjátok legjobban, hogy milyen viszonyban vagytok egymással. Semmi közöm hozzá, hogy mi mindent lepleztek a magázódással!”

Alicenak elhalt a nevetés arcán. Elsápadt, úgy elsápadt, hogy Mary megdöbbsen. Szeretett volna elfordulni, de nem tudta szemét levenni róla. Egész tragédia játszódott le az Alice szemében, míg végre merev és üres lett a nézése. Nagyot sóhajtott... nyögött, mint a sebzett vad.

Mary megijedt a saját fegyverétől.

Ami megtörtént, megtörtént.

Alice hirtelen felvetette fejét és szólt a kocsisnak, hogy álljon meg. „Dolgom van itt a közelben!” A kocsi megállt, Alice kiszállt és becsapta maga mögött az ajtót. Hosszan, szomorúan nézett mégegyszer Maryre: „Good by!”

„Good by!” Csengett halkán a válasz.

Mindketten tudták, hogy örökre bucsuztak.

Mary mihelyt hazaért, azonnal a nappaliba ment, sürgősen beszélni akart apjával. Az ajtó előtt zongorajáték ütötte meg fülét. Rögtön tudta, hogy Jörgen is ott van. Kalapban, kabátban toppant váratlanul a szobába. Jörgen felugrott a zongorától és eléje sietett. Mary vörös volt az izgalomtól, de büszkén visszautasító tartása útját állta Jörgennek. Könnyed bólintással haladt el mellette és Jörgen mohó, kapzsi, sóvár szemmel nézett utána.

Krog András nagy karszékében ült és olvasott.

„Mit szólnál hozzá apa, ha hazautaznánk?”

Ragyogó arcok üdvözölték szándékát. „Képzeld, szólt Dawesné - Thiis Jörgen éppen most kérdezte, hogy mikor utazunk, mert szívesen elkísérne.” Mary ügyet se vetett Jörgenre.

„Ugy-e holnap indul a hajó Havreból?”

„Igen, de holnapig nem tudtok összekészülni!” vélte Krog András.

„Dehogyan nem! Délután van időnk elég!”

„Szívesen segítetek!” ajánlkozott Jörgen és Mary először nézett rá barátságosan. Azután mindenki dolga után látott.

Félnyolckor lementek vacsorázni. Mary fáradt volt. Jörgen eléje ment. „Ugy tudom, hogy ismeri Røy Ferencet?” Krog András és Dawesné kíváncsian felütötték fejüket. Mindig féltek, mikor Mary férfiismeretséget kötött. Mary elpirult; érezte és zavarában még jobban pirult.

„Találkoztam vele Miss Clerenél, aki még Norvégiából ismeri, mikor anyjával ott nyaralt. Ugy tudom földik voltak. Bővebb felvilágosítást is kíván?”

Jörgen megijed: „Csak éppen most beszéltem róla, hogy köztünk, fiatal tiszték között Røy tartják a legtisztességesebbnek. Nem gondoltam semmi rosszra!”

„Nem is tételeztem fel. De hogyha én nem beszélek az ismeretségről, úgy vélem egy idegennek sincs joga hozzá.”

Jörgen megsemmisülve dadogott néhány szót. Asztalnál megint szóba hozta Røy-t, hogy mindenki mennyire sajnálta, mikor átment a mérnökkarhoz, mert kiváló stratégia. Elméletben és gyakorlatban is a legkiválóbb volt. Aztán anekdotákat mesélt a Røy életéből, népszerű-

ségéből. Mary éretlennek találta. Jörgen hirtelen megkérdezte: „Nem tetszik magának?” Mary habozott. „Igen sokat beszél!”

„Mit csináljon a nagy energiatöbbletével?” nevetett Jörgen.

„Még se kellene másokkal éreztetni!” Nagyot nevettek, s a feszültség nyomtalanul eltűnt. Krog András és Dawesné nem tartottak többet Røy Ferencről. Jörgen sem.

Félkilenckor felmentek. Mary hamar visszavonult, mert fáradt volt. Szobájából sokáig hallotta még a Jörgen zongorajátékát és elkezdett sirni.

Másnap este már a tükörtiszta, nyílt tengeren volt. Halkan közeledett a nyári éj. A távolban két füstoszlop... más semmi. Végtelen szürkesség fenn és lenn. Sehol egy emberi lélek. Csak a gépek zakatolása hallszott.

Az imént még lenn volt a társalgóban és zenét hallgatott, aztán megszökött a többiek elől. Végtelenül egyedül érezte magát és végignézett a messzeségen. Felhőket látott mindenütt.

Semmi mást, csak felhőt. A letűnt napnak még árnya se látszott sehol.

És úgy érezte, hogy lelkében is ép oly üres minden, mint körülötte. Mi maradt a ragyogó világból, melyet elhagyott? Az utazgatás véget ért. Sem apja, sem Dawesné nem akarták, vagy nem tudták folytatni. És otthon nincs egy ember sem, aki érdekelné... sem a szomszédságban, sem a városban. Tulajdonképpen nincs otthon sehol. Nem gyökerezett talajban. Ahova belépett, mintha megakadt volna a társalgás, hogy hozzá illőbb témát pendítsenek meg.

Sok hódolatban volt része még serdülő kora óta. Valóságos kultuszt üztek belőle imádói. Lassanként azt is megszokta, mint ahogy táncfigurákat megszokik az ember, Volt néhány esete... egyszer még a családot is rémületbe ejtette... egyik másik fájdalmat is okozott, aztán elmúlt minden nyomtalanul... egyik se volt komoly. Üres kézzel és egyedül ment haza.

Egész teste megrázkódott. Røy Ferencet látta maga előtt olyan élethiven, olyan élesen a legapróbb részletekig, hogy dermedt rémületében mozdulni sem tudott.

Mennyivel különb volt mindenki másnál! Vajjon azért félt úgy tőle?

Ahogy rágondolt, már remegett. És melléje képzelte Alicet mohó szemével, telt mellével... Vajjon milyen kapocs fűzte össze őket? Hirtelen elsötétedett szeme előtt a világ, forrongott, fájt benne minden és sirva fakadt.

A tengerből váratlanul egy oceánjáró bukkant fel, jelzés nélkül, hihetetlen gyorsasággal közeledett és sok kicsi és nagy fényével tűzhegygé nőtt. Amilyen gyorsan megjelent, ép oly gyorsan el is tűnt. Alig pár pillanat és elnyelte a messzeség.

Igy fut az élet világrésztől világrészbe, gondolatokkal, munkával telve és viszi, meg hozza a produktumokat.

Mary ott állt egyedül a nagy űrben. Ugy érezte, hogy elárulták, cserbehagyták... Vagy nem árulás az, ha három világrész minden szépsége, művészete, ünnepe, zenéje, amit élvezett, ott marad távol, a maga helyén, ő meg borzalmas, sircsöndes sivárságban egyedül áll.

VI. Otthon.

Pedig minden másképp történt.

Alig lépett szárazföldre, öregek és fiatalok egyaránt kitörő örömmel üdvözölték. Uton útfélen mindenki köszöntötte, mindenki megszólította. Látszott, hogy gondoltak reá itthon, míg ő

mindenkiról megfélekedezett. A főtéri házukból csak később szándékoztak gőzössel Krogs-kogenbe menni. Időközben tengersok látogatójuk érkezett. Jöttek a rokonok és örvendtek, hogy megint itthon láthatják őket. Nem győzték mesélni, hogy milyen feltűnést keltett a Mary spanyol portréja itthon is, a fővárosban is. Sőt körutra vitték vándor képkiallítással, de hiszen Mary bizonyára értesült már a lapokból. - Nem, ujságot alig látott. „Hát nem olvasol norvég lapokat?” „De igen, ha apa mutat valamit benne.” „Hát apa és Dawesné semmit sem szóltak?” „Nem!” No de ilyet! Pedig olyan hire ment, hogy egész Norvégiában fenn vannak vele. Ez már a negyedik képe és ez a legszebb. Az illusztrált lapok mind hozták, sőt az angol „Studió” is. Igazán nem tud róla? „Nem!” A város fiatalsága rendkívül büszke reá, alig várták, hogy hazajöjjön, nem akartak nélküle majálist rendezni. Két nagy hajóval mennek kirándulni, egyik a szomszéd városból jön. Thiis Jörgen rendezte még Párisból az egészset. „Thiis Jörgen?” - „Igen! Nem szólt semmit?” - „Nem!”

Mikor elmentek a vendégek, Mary egyenesen apjához sietett. Krog András épen a hazahozott műtárgyakat rakosgatta.

„Apa, kiálltattad a képeimet?”

Krog András ártatlan arccal mosolygott: „Bizony sok embernek szereztem vele örömet... és mindig felkértek, hogy adjam oda a képet!” Maryt nagyon meghatotta, hogy apja semmit sem árult el előre, sőt Dawesnének és Jörgennek is megparancsolta, hogy őrizték a titkot. Oda-sietett Krog Andrásához és megcsókolta, pedig nem igen szokta.

Hát ezt suttogták örökösen Dawesnével és Jörgennel! És ezért dugták el előle a lapokat. Kedves összeesküvés volt... Szinte megszerette érte Jörgent.

Mikor elindultak Krogs-kogenbe, egész sereg fiatalság állott a hajóhidon és integettek, kiabáltak: „Viszontlátásig vasárnap!”

Mary el volt ragadtatva a vidéktől útközben. Mintha régi jó ismerősök köszöntgettek volna mindenfelől. És elkészült már a régóta tervezett országút is a tengerpart mentén. Vidáman kigyózott a dombok körül, s aztán eltűnt a sziklák között.

Milyen bájosan feküdt Krogs-kogen! Egészen el is felejtette. A csöndes tiszta öböl, a sok tengeri madár; a zöldbe öltözött dombok és domboldalak! Mintha a fák és házak régebben magasabbak lettek volna. Milyen szép a hosszú fehér ház, a fekete ablakfákkal és a fekete alapfallal. Az egyik kéményből sűrű füstfelhő szállt fel.

Mary lépett ki legelőször a hajóból és sietve futott felfelé az uton. Egy nyolc-tíz éves kis leány jött szembe vele, de mikor megpillantotta Maryt, megállott, sarkon fordult és hanyatthomlok elszaladt. Mary csak a lépcsőnél érte utól. „Most megfoglak! Ki vagy?” A lenszőke, nevető gyermek egy szót sem felelt. A lépcsőnél álltak a cselédek, azok mondták meg helyette, hogy Nannának hívják és kifutó leány. „Az én kis leányom leszel!” mondta Mary és magával vitte fel a lépcsőn. Alig várta, hogy lába a vastag szőnyegekbe süppedjen, hogy érezze az előszoba sajátos világosítását, hogy lássa a faragott szekrényeket s a hollandi régiségeket. Legjobban vágyódott szobája után. A hangtalan folyosók, a süppedő szőnyegek meghitt, puha, titokzatos suttogással beszéltek hozzá. Nehány pillanatig mozdulatlanul állott ajtaja előtt.

Hogy ragyogott a napfény szobájában. A nyitott ablakon virágzó fák illata áramlott be és látszott a tenger ezüstös vize, a sok kis szigettel. A hófehér szoba magába szívta a sok illatot és ragyogást.

A vasárnapi kirándulás minden tekintetben kitűnően sikerült. De Mary és Jörgen kissé lehangoltan váltak el.

Jörgen egy magas, erőteljes nővel szállott hajóra. Mary elpirult, mikor meleg szemét, feltűnően kicsi orrát és előreugró állát megpillantotta. Rögtön felállott és az idegen nőhöz sietett. „Ugye a Röy, mérnökkari százados nővére?” „Igen” felelte Jörgen - „a biztonság kedvéért orvost is hoztunk magunkkal.” „Nagyon örülök. Fivére sokat emlegette. Olyan nagyra becsüli!” „Mint mindenki!” felelte Jörgen és odább állt.

Röy doktorkisasszony még semmit se mondott, de kutató szemei bámulattal tapadtak Maryre. Egymás mellé ültek. „Sokáig fog itt maradni?” „Nem tudom. Talán egyáltalán nem utazunk többet. Apám olyan beteges.” Röy doktornő sokáig hallgatott és Mary azt gondolta: „Milyen tapintatos, hogy nem beszél a bátyjáról!”

Egész kirándulás alatt együtt voltak, asztalnál is. Jörgennek kissé fejébe szállott a nagy siker. Mindenki dicsérte, mindenki koccintott vele. Végül egész szentimentális lett és szónokolni kezdett. Az ideálról beszélt, az örök ideálról. Boldog, aki már fiatal korában megpillantotta a vezérlő csillagként őrzi keblében az élet útjain. Körömpróbáig üritette poharát, s aztán sápadtan, izgatottan földhöz vágta. Nagy komolysága kissé meglepte a társaságot és mindenki nevetett.

Röy doktornő azt kérdezte Marytól: „Ugy-e gyakran van együtt Thiis hadnaggyal?”

„Igen, a két utolsó telet együtt töltöttük!” felelte Mary könnyedén és fagyaltot evett. Egy fiatal leány állott mellettük: „Furcsa ember lehet Thiis Jörgen. Hozzánk mindig nagyon kedves, de azt mondják, hogy a katonákkal annál kellemetlenebb.” „Hogy-hogy?” kérdezte Mary csodálkozva.

„Kinozza őket. Rettenetes szigorú és különös. Minden semmiségért kegyetlenül büntet!” Mary nagy szemekkel nézett Röy doktornőre. „Igen, igaz!” vetette oda könnyedén a doktornő és ő is fagyaltot evett közben.

Mikor este kirándulásról a hajóhoz igyekeztek, Mary megkérdezte Jörgentől: „Igaz, hogy a legénység sokat panaszol magára?”

Jörgen nevetett: „Lehetséges!”

„Miért nevet?”

„Nem sirhatok!” Jörgen olyan boldog és jókedvű volt, hogy legszívesebben táncolva ment volna Maryvel a hajóig.

„Nagyon rosszul esett nekem!” mondta Mary és most Jörgen is észrevette, hogy nem tréfál.

„Mindenekelőtt tudnia kell, hogy a norvégek nagyon fegyelmezetlenek. Halvány sejtelmük sincs engedelmességről és disciplináról. Kiképzésüknek rövid ideje alatt kell beléjük tölcse-reznünk.”

„Hogyan?”

„Minden csekélységgel kapcsolatban!”

„Csekélységekkel kinozzák őket?”

„Igen!”

„Egész szükségtelen dolgokkal.”

„Ahogy lehet! Ne gondolkozzanak, csak engedelmeskedjenek vakon és amit tesznek, tegyék helyesen.”

Mary nem felelt. Egy fiatal párhoz csatlakozott és velük ment a hajóhidig.

Jörgen rosszkedvű volt a hajón és mikor leszálltak, egészen eltűnt. Az egész társaság nevetve, zajongva kísérte haza Maryt a főtéri házukig és addig énekeltek, lármáztak, míg Mary kijött az erkélyre és virágot szórt rájuk. Minden virágot, amit a kirándulásról hozott, és amit még a háznál talált. Mikor a társaság távozott végre, hiába kereste közöttük Jörgent, nem volt ott.

Sajnálta, hogy rosszal viszonzta a szép napot, amit Jörgennek köszönhetett.

Kisebb-nagyobb multságok egymást követték, de Jörgen sehol sem mutatkozott. Meglátogatta szüleit, azután Krisztiániába ment. Rendesen nem sokat gondolt Mary Jörgenre, csak mióta eltűnt szeme elől; azóta foglalkozott többen vele. Eszébe jutott a Jörgen különös pohárköszöntője, talán reá célzott az ideállal? Nem sokat törődött vele alapjában véve, de meghatotta a Jörgen évek óta tartó hűséges rajongása. Még mohó, sóvár tekintetét is kezdte megbocsátani. Jörgen mellett szólt az is, hogy nem tudja neheztelését elviselni. Egyszerűen távol maradt.

Egy reggel meglátogatta Maryt a tüdőbajos tanító felesége: Falke Mille. Levelet kapott Thiis Jörgentől. Egy krisztiániai társaság kirándulást tervezett az éjszaki sarkra. Már két hónappal ezelőtt helyeket foglaltak, de utolsó pillanatban akadályok jöttek közbe és a társaság megkérte Thiis Jörgent, hogy adja át a jegyeket másoknak. Esetleg kis városban könnyebben lehet tiz emberből álló társaságot összehozni. Thiis Jörgen azonban csak abban az esetben vállalja az ügyet, ha Krog Mary is részt vesz a kiránduláson.

Marynak nem nagy kedve volt nyár közepén, égető melegben hajófedélzetre ülni, társaságát is sajnálta faképnél hagyni, viszont Jörgent nem akarta megsérteni. Megbeszélte apjával és Dawesnével is a dolgot, míg végre engedett Falke Mille rábeszélésének.

Julius első felében gyülekezett a társaság a parti gőzös fedélzetén. Előbb Bergenbe mentek. Hat nő és négy férfi vett részt a kiránduláson. Ott volt a városi iskola igazgatónője, meg egy fiatal házaspár; volt kivel kötekedni egész uton. Aztán egy fiatal kereskedő, aki egyforma lelkesedéssel udvarolt két leánynak és sehogysem tudta elhatározni, hogy melyiket szeresse. Az egész társaság igyekezett segíteni a fogas kérdés megoldásán, első sorban a két érdekelt fiatal leány. Egy filologust már az első estén „elhagyott gyermek”-nek kereszteltek, mert az általános zajban és multságban nem vett részt. Sem énekelni, sem táncolni nem tudott, udvarolni még kevésbé és akkor jött csak igazán zavarba, mikor neki udvaroltak. Természetesen mindenki udvarolt az „elhagyott gyermeknek”, csak azért, hogy zavarában gyönyörködjenek. Jörgen tartotta állandó vidámságban a társaságot. Tréfáiba olykor némi gonoszság is vegyült.

Sorsát ő sem kerülhette el. Még az „elhagyott gyermek” is nekibátorodott és mindenki csufolta jó étvágyát, zsarnokságát, de legkivált Maryvel szemben tanusított alattvalói hódolatát.

Mary örökölte a Krog-család humor iránti érzékét, mikor róla volt szó. Jörgen csöppet sem zavartatta magát. Kitűnő étvággal evett, vezényelte a társaságot és rendületlenül, buzgón elleste továbbra is a Mary gondolatát.

Sok utas volt a hajón, külföldiek is. A Jörgen társasága vitte a szót. Nem győzték bámulni a gyönyörű vidéket. A természet egyik csodát a másik után mutatta. A napok is egyre hosszabbodtak, végre már nem is volt éjszaka. Hajójuk belesiklott a fénybe. Senki sem érzett fáradtságot, ittak, táncoltak, tele voltak pajkos ötletekkel, összhangba olvadtak a vidék vad szépségével, a fény mámorával. A szél lefújta egyszer Mary kalapját. Két fiatal ember ugrott a tengerbe utána. Az egyik természetesen Jörgen volt. A kedélyek felülemelkedtek minden hétköznapiságon. Ha egyik-másik elálmosodott, éjet, napot átaludt. A többiek azonban rendületlenül kitartottak. Köztük Mary is. A Jörgen hódolata mindenkit befolyásolt, de a Mary tökéletes megjelenése, tapintata is hozzájárult a megkülönböztetett bánásmódhoz.

Mikor visszatérőben voltak a parti gőzösön, Mary hálásan kérte Jörgent, hogy jöjjön vele Krogskogenbe. „Olyan rossz volna hirtelen és egyedül befejezni.”

Jörgen Krogskogenben maradt napokig. Mindentől el volt ragadtatva. Szépnek találta a szobákat, a műtárgyakat, a berendezést. Bizalmasan elmondta Dawesnének, hogy a meghitt, tompított tonus erotikusan hat rá. Órákhosszat zongorázott, improvizált, mindig ugyanabban a stílusban.

Maryvel egyaránt tiszteletteljesen bánt, akár négyszemközt voltak, akár társaságban. Soha semmi célzást nem tett szándékaira, még egy szóval sem említett házasságot. Mary jó néven vette tőle.

Együtt barangoltak erdőn, mezőn, együtt eveztek át rokonokhoz látogatóba. Mary odaadta fürdőkabinjának a kulcsát és Jörgen ott fürdött, még mielőtt valaki felkelt volna; kirándulásaik után sokszor másodszor is.

Mary is közlékenyebb lett. Jörgen szóvá is tette. „Igen, - felelte Mary - az itteni fiatalság szabadabb, frissebb, úgy élnek, mint a testvérek. Tőlük ragadt reám.”

Egy reggel Jörgennek dolga akadt a városban, és Mary elkísérte. Meglátogatták Klaus bácsit is, a Jörgen nevelőapját. Mary még nem látta, mióta hazaérkezett.

Klaus bácsi sűrű füstfelhők között ült, mint szürke hálójá mögött a pók. Felugrott, amint Maryt megpillantotta és mentegetőzött és bevitte a nappaliba. Jörgen már előre figyelmeztette Maryt, hogy az öreg rosszkedvű lesz, mert nagy veszteségei voltak. Tényleg, alig foglaltak helyet a merev, üres nappaliban, már szidta az időket és panaszkodott. Szétpeckelt térdére könyökölt és hosszú ujjait egymásba fonta. „Könnyű nektek, csak a mulatságon áll az eszetek, nincs más gondotok!” és aztán, hogy kissé enyhítse rideg szavait: „Mióta a világon vagyok se láttam ilyen gyönyörű párt!”

Jörgen a feje bubjáig pirult és nevetett. Mary mozdulatlanul ült. Tudomásul se vette a megjegyzést.

Jörgen hazakísérte Maryt a Krog házig és röviden bucsuzott. Később odaüzent, hogy megbeszélésük dacára csak este mehet haza biciklin. Mary egyedül indult útnak.

A gőzösön eszébe jutott a Klaus bácsi megjegyzése: még sohse gondolt Jörgenre komolyan. Igaz, csinos, előkelő fiú, kiváló gavallér, valóságos zongoraművész. Amellett okos és tapintatos. Még sajtóságos sóvár tekintete is, mely régebben annyiszor zavarba hozta, talán csak jónak az alapja - abból származott műérzéke, rendszeretete, fegyelmezettsége. Mégis volt lényegében valami rejtély. Tulajdonképpen nem sokat törődött Mary az egészszel, már kikapcsolta gondolataiból. Elvégre, mi köze hozzá?

Találkozott a hajón egy parasztasszonnyal, aki lánykorában apjánál szolgált. Leült melléje és beszélgetni kezdett. Az asszony boldog volt. „Hogy van az édes apja? Persze, persze, az ember öregszik. Pedig mondhatom, hogy soha életemben nem láttam kedvesebb urat. Legjobb az egész világon.”

Mary egészen elérzékenyült a parasztasszony őszinte, meleg beszédén. Egyik históriát a másik után beszélte el a Krog András jószágáról. Egész uton ki nem fogyott. Mary rég nem érzett ilyen örömet, de lassanként lelkiismeretfurdalás fogta el, hiszen egy idő óta egészen elfelejtette, hogy mennyire szereti apját. Sohasem ad szeretetének kifejezést. Miért foglalja el lelkét minden egyéb? Miért nem kizárólag a legjobb, legnagyobb ember?

Alig várta, hogy nála legyen. Utóbbi időben oly keveset voltak együtt, pedig Krog András sokat betegeskedett.

A Jörgen biciklije már ott állott a falhoz támasztva és a szobából zongoraszó hallszott: Mary ügyet sem vetett reá, egyenesen apja szobája felé tartott. Krog András az íróasztalnál ült és irt. Átölelte hátulról és megcsókolta, aztán jóságos szemébe nézett és megint megcsókolta. Krog András olyan meglepett arcot vágott, hogy Mary nem állotta meg nevetés nélkül. „Olyan nagyot néztél édes apám! Igazad van, ritkán teszem; pedig hidd el, hogy végtelenül szeretlek!” Megint megcsókolta. „Édes öreg leányom!” nevetett Krog András boldogan. Szeme sajátságosan ragyogott. Aki látta egyszer, soha többet nem felejtette el. Mary elhatározta: „Ezután minden áldott nap megteszem!”

Másnapra biciklikirándulást beszéltek meg Jörgennel. Egy közös rokonukat látogatták meg, s az olyan örömmel fogadta, hogy két-három napot nála töltöttek. Összehívták a környék ifjuságát és kirándulást rendeztek a hegyekbe: „Furcsa, - mondta Mary - minden országot ismerek, csak a hazámat nem!” El is határozta, hogy jövő évben beutazza Norvégiát. Ebben a reményben jókedvűen tért haza.

Alig ugrottak le a bicikliről, a kis Nanna lélekzetszakadva rohant le a lépcsőn. „Mi történt?” kérdezte Mary. „Jöjjenek gyorsan, gyorsan, segítségért küldtek!” és sietve iramodott visszafelé. Jörgen utána, azután Mary, keresztül az előszobán, fel az emeletre, végig a folyosón, be az utolsó ajtón. Krog András elterülve feküdt a földön, Dawesné mellette térdelt és sirt. Szél érte. Jörgen felemelte és az ágyra fektette. Mary a telefonhoz rohant, hogy orvost hívjon.

Az orvos nem volt otthon. Házról-házra telefonált érte és a lelke sirt, hogy nem volt apjánál, mikor a szerencsétlenség történt, pedig hogy feltette magában, hogy mindennap kedves lesz hozzá... és mégis elutazott napokra. Sőt épen ma gondolt arra is, hogy jövő nyáron nélküle fog utazni. Nem értette önmagát. Mi történt vele?

Mihelyt végzett az orvossal, visszanézett apjához, akit közben levetkőztettek. Jörgen kiment és Dawesné ott ült az ágy szélén szerencsétlenül és egy levelet szorongatott. Átnyújtotta Marynek a levelet, de le nem vette szemét a betegről.

Egy idegen amerikai ember közölte a levélben, hogy Krog János tönkrement és fivére vagyonát is elvesztette. Ugy látszik elméje már régebben meggyöngült.

Mary tudta, hogy a Krogok öregségükre gyakran gyöngélméjűek. Megrémült, hogy apja sohasem ellenőrizte az amerikai üzletet. Egész bizonyosan gyanus jel ez is.

Krog András valószínűleg Dawesnéhez igyekezett a levéllel kezében, mikor szél érte. Épen a nyitott ajtó mellett feküdt.

Mary kétszer is elolvasta a levelet, aztán a siró Dawesnéhez fordult: „Bizony Éva néni, el kell viselnünk!”

„Elviselni? Elviselni? Mire gondolsz? A pénzre? Az ostoba pénzre? Hát az apád? A legnagyobb ember, a legjobb barátom!” Sirt és le nem vette szemét az arcáról, kényeztető szavakat mondott folyton angolul... mintha valahonnan messziről és régi időkből szólna. Mary az ágy mellett térdelt és minden szót a lelkébe vésett. Felszínre került sok jó szó, sok meleg tekintet, megértés, elnézés, amit az öreg asszony együttélésük minden napjából kapott és élvezett. Kitört és eget kért a jó lelkiismeret erejével, melegen, bőségesen, hiszen Dawesné is minden tőle telhetőt elkövetett, hogy némileg betölthesse a Krog András életét. Aranyszavak hullottak a Mary fülébe... s csak annál jobban sajnálta, hogy nem jelenthetett, nem tehetett többet. Hogy sajnálta, hogy késébeesett miatta.

Jörgen visszajött. Mary oda akarta adni a levelet, de Dawesné kérte, hogy kísérik be szobájába, mert le akart feküdni: „Isten tudja, mikor kelek fel megint, - sóhajtott, - ha ő meghal, én sem élem tul!”

Jörgen segített a nehéz öreg asszonynak felállani és lassan, óvatosan kísért szobájába. Csöngetett a szobaleánynak, aztán visszament Maryhez, aki még mozdulatlanul állt helyén és szónélkül átnyújtotta a kezében tartott levelet.

Jörgen figyelmesen olvasta végig és elsápadt. Mintha villám sujtotta volna. Észre se vette, hogy Mary néhány lépéssel közelebb jött: „A levél okozta a gutaütést!” mondta.

„Persze!” suttogta Jörgen és nemsokára kiment.

Mary egyedül maradt apjával. Ugy érezte, hogy kedves, finom arca hívja. Odaborult az ágy mellé és zokogott.

Legjobban szerette a világon és mégis olyan keveset tett érte. Talán, mert apja sohasem gondolt magára.

El se mozdult mellőle, míg az orvos meg nem érkezett az ápolónővel. Akkor bement Dawesnéhez. Az öreg asszony kétségbeesett és beteg volt. Mary vigasztalni akarta, de Dawesné hevesen félbeszakította: „Igen jól ment sorom és elbizakodtam; most aztán jön az élet komoly oldala!” Mary megrémült. Szíve mélyén ő is attól remegett.

„Mindakettőnket elvesztesz szegény gyermekem. Ráadásul még a vagyonodat is!” Maryt kellemetlenül érintette, hogy Dawesné pénzről beszélt. „Félreértesz édes gyermekem. Hiszen nem tehetsz róla, a mi hibánk. Nagyon utánad engedtünk mindenben. Az is igaz, hogy haragudtál, ha nem tettük!”

Mary megrémült: „Én haragudtam?”

„Sokszor mondtam apádnak, de mindig kiverte fejemből, olyan jó volt!”

Jörgen belépett az orvossal: „Ha komplikáció jön közbe, lehet, hogy nem bírja ki!” „Béna marad?” kérdezte Dawesné. Az orvos kitérő választ adott: „Egyelőre nyugalom a legfontosabb!” Mély csend követte az orvos szavait. Csak a Mary zokogása hallszott.

„Ne virrasszon a beteg mellett kisasszony. Inkább két ápolónőt kell venni.” Mary nem felelt. Dawesné sirva fakadt: „Nehéz napok előtt állunk!”

Jörgen kikísért az orvost, mikor visszajött, halkan kérdezte: „Elutazzam? Vagy talán hasznomat vehetik?”

„Nem, nem, ne hagyjon el!” könyörgött Dawesné. Jörgen Maryre nézett. Mary csak sirt és fel se nézett, egy szót sem szólt.

Jörgen tiszteletteljesen folytatta: „Ugy-e tudja, hogy senkinek a világon nem állok szívesebben rendelkezésére?”

„Tudjuk, tudjuk!” zokogott Dawesné.

Mary felemelte fejét és hallgatott.

Később, mikor Mary kiment Dawesnétől, Jörgen épen jött ki a szobájából. Megállott a nyitott ajtóban és Mary láthatta becsomagolt bőröndjét. Megállott.

„Utazik?”

„Igen!”

„Csönd lesz nálunk!”

Jörgen várta, hogy talán egyebet is fog még mondani, de nem szólt.

„Nemsokára jön a vadászat ideje. Vadászengedélyt akartam kérni apjától.”

„Ha beéri az én engedélyemmel, semmi sem állja útját!”

„Köszönöm! És ugy-e azt is megengedi, hogy olykor benézzek?” Mélyen meghajolt és megszorította a Mary kezét. Aztán bement Dawesnéhez bucsuzni, de legalább tíz percig maradt nála.

Mary apja fölé hajolt. A beteg morogni kezdett és kinyitotta szemét. „Apám!” mondta Mary gyorsan, - „ne busulj, nem tesz semmit, így is megélünk.” A beteg arcán látszott, hogy ha lassan is, de minden szót felfog. Fel akarta emelni karját és észrevette, hogy nem tudja. Fájdalmas csodálkozással nézett leányára. Mary melléje térdelt, megcsókolta és sirt.

A Krog András állapota rohamosan javult. Talán a Mary állandó jelenléte és gondoskodása hatott jótékonyan? Az ápolónő úgy vélte.

Mary fáradhatatlanul ápolta mindakét betegét, s ráadásul a gazdaságot és a háztartást is vezette. Könyvelt és ellenőrzött. A munka jól telt, különben is szerette a rendet, s a gazdálkodást. Dawesné nem győzött csodálkozni. Nem aggódott a jövőért, nem vágyódott elmúlt életmódja után, s ha valaki sajnálkozott rajta, azt felelte, hogy, ha a két kedves öreg nem volna beteg, nem is kívánná jobb életet magának.

Augusztus egyik forró napján kora reggeltől rengeteg sok dolga volt. Alig várta, hogy ideje legyen fürödni a tengerben.

Öt és hat között lefutott Nannával a tengerpartra. Bementek a kabinba. A gyermek boldogan bontogatta ki a Mary gyönyörű haját. Azután felfutott a dombtetőre, a nagy kőhöz, ahonnan minden utat szemmel lehetett tartani. Mary semmit sem akart tőni testén. Ugy vágyódott teljesen szabad mozgásra a hullámokban. Átuszott a sziget felé. Onnan jó messzire láthatott. Minden csendes, semmi veszély. Bátran visszauszhatott.

A hullámok vitték és simogatták. Napsugarak játszottak karján. Köröskörül a közeledő őszbősége, s az öbölben sirályok ringatóztak. „Ettől az egyedüllétől féltem egyszer?”

Mikor a parthoz ért sem volt még kedve felöltözködni. Hátára feküdt és pihent. A tengerpart úgy hívogatta. Kifeküdt a napra. Feje egy kővön nyugodott, haja szétrepült a vizen. Kitűnően érezte magát. Hirtelen azt sugta ösztöne, hogy nézzen fel. Nem volt kedve. Pedig meg kellene nézni, hogy Nanna hol van. Eh, mit törődik vele? De élvezése félbeszakadt. Végre felkelt, hogy a fürdőkabinhoz menjen. Akkor megpillantotta Jörgent vadászruháiban és fegyverrel vállán. Nanna mereven állott a kővön és úgy bámult rá, mintha maga is kővé vált volna.

Mary undort és megbotránkozást érzett. Vére hevesen lüktetett. Hogy nem szégyelte magát Jörgen? Vagy elment az esze? Igyekezett külsőleg megőrizni nyugalma. A tengerbe vetette magát, és a fürdőkabin felé uszott. Megragadta a lépcsőt és eltűnt.

Lihegett az izgalomtól. Egész teste égett, még törölközni is elfelejtett. Bosszuvágy és harag lobogott lelkében. Thiis Jörgen úgy megsértette, ahogy soha életében senki nem merészelte.

Addig dult benne a hallatlan leskelődés fölötti méltatlankodás, míg gondolatai messzire kalandoztak... látta az atléta erőteljes testét és az Alice sokatmondó tekintetét. Reszketett és hirtelen a Nanna kiáltozása ütötte meg fülét. Izgalmában szinte felsikoltott ő is. Vajjon mi történhetett? Nem láthatott ki és az ajtót nem merte kinyitni, mert semmi sem volt rajta. Még soha nem sietett így az öltözőszobába, de mindent balul fogott meg és annál tovább tartott. Világért sem akart félig felöltözve mutatkozni Jörgen előtt.

Mire elkészült volna, már hallotta Nannát futólépésben közeledni a fürdőház hidján. Kinyitotta az ajtót. A gyermek egyenesen nekiment, ölébe rejtette fejét és sirt, zokogott, egy szót se tudott szólni.

Mary igyekezett megnyugtatni. Megigérte, hogy fésülheti haját. Végre elmondta Nanna, hogy észre se vette, hogy honnan toppant elő a hadnagy ur. Nem hallotta a lépését, mert énekelt és

aztán úgy megijedt, a hadnagy úr fenyegette és olyan csunyán, de olyan csunyán nézett reá, hogy mukkanni se mert. És mikor Mary eltűnt a fürdőházban egyenesen arrafelé rohant.

„Thiis Jörgen?”

„Akkor teljes erőből kiabáltam. Megállott és visszafordult és felém futott. Én se voltam rest, le a köről és be az erdőbe!” Nanna nem bírta tovább folytatni, zokogva hajtotta fejét a Mary ölébe.

Bolond história volt. Mary alig tudott eligazodni rajta.

Lassanként megértette, hogy Jörgen egészen más ember, mint amilyennek gondolta. Szenvedélye nem ismer határt és vakmerő. Istenem, ha idejött volna!

Hazamenet előre küldte Nannát. Alig tudott járni, úgy lenyűgözte az izgalom.

Hogy tud ennyire uralkodni magán egy férfi, ha ilyen hatalmas vágy emésztí? Mennyi gyulékony anyag halmozódott fel, míg kirobbant a hallatlan támadás!

Hosszu évek során így vágyódott utána kétségtelenül. A nagy tisztelet, hódolás, gyöngédség csak a kráter füstje volt és most izzó hamut és égő köveket dobott felszínre.

Szóval Thiis Jörgen veszedelmes ember. Értéke csak annál magasabbra emelkedett. Mégis uralkodott magán a Mary tiszteletére. Tulajdonképpen nincs is joga haragudni, amiért a bilincsre vert lázongó erőket egy szép napon felszabadította a kísértés.

Egész nap, még este, lefekvéskor is foglalkoztatta az eset. Másnap aztán erélyesen véget vetett a töprengésnek. Nem tűrhette, hogy valami titkos erő, amit már egyszer régen legyőzött magában, ismét felülkerekedjék és elrontsa a ritmust, amely szerint be akarta rendezni életét. Buzgóbban látott munkához, mint valaha. Kutatott, keresett apja üzleti könyvei és feljegyzései között. Okvetlenül tisztába akart jönni vagyoni viszonyaikkal. Lehetetlennek tartotta, hogy apja az egész amerikai jövedelmét elköltötte volna, hiszen itt is volt elég vagyonuk; de sehogysem tudott nyomára akadni. Apját nem akarta zaklatni és Dawesné semmiről sem tudott semmit.

Munkaközben is mindegyre elkalandoztak gondolatai. Vajjon Jörgen fürdeni akart tegnap? Bizonyosan azért jött a fürdőház felé! Fürdés után pedig meglátogatta volna... de persze, a történetek után nem mer mutatkozni. Vajjon egyáltalán nem jön többet? Talán hívást vár a nagy baklövés után? A következő napokban több lövést hallott. Mások is hallották. De Jörgen nem jelentkezett se másnap, se harmadik nap, se negyedik nap. Marynek tetszett a tartózkodás.

Egy reggel kiment az erdőbe. Norvégiában augusztus vége felé gyakran változik az időjárás. Egész hideg volt, csipős éjszaki szél lengte körül, amint felfelé ment a hegyen. Gyorsan járt, megszokta a hegymászást és alig várta, hogy a tetőre érjen, hadd járja át a szél és a háborgó tengert is szerette látni. Minél feljebb ért, annál jobban élvezte a kilátást. A réten szénát gyűjtöttek az emberek. A tenger fekete volt és sok vitorlást és néhány gőzöst hordott a hátán. Feje fölött varjusereg károgott éktelenül. Bizonyára halálos ítéletet zúgtak. A madársereg éjszakkak tartott és eltűnt a dombok között, csak a károgásuk hallzott egyre vészajtóslóbban. Mary meggyorsította lépteit, azt hitte, hogy talán megmentheti a szegény áldozatra szánt bűnöst. Remélte, hogy a következő csucsnál eléri a varjakat, helyettük azonban egy férfit látott hasrafeküdve a fűben. Thiis Jörgen volt. Előbb el akart rejtőzni, de aztán diadalmas bosszúvágy fogta el és elszántan közeledett. Jörgen meglátta. Zavartan, szégyenkezve ugrott fel. Lekapta sapkáját, megint a fejébe vágta és azt se tudta, merre forduljon, hova nézzen. Mary gyönyörködött zavarában és már messziről kiáltotta: „Igy szokott maga vadászni? Talán

bizony a tyukjainkra lő? Hát a kutyája hol van? Vagy persze, tyukokra kutya nélkül is lehet vadászni. Vagy talán nincs is kutyája?”

„Dehogynincs... csakhogyma nem azért jöttem.”

Egyszerű, szelid modora megváltoztatta a Mary fellépését. Voltaképen nem akarta kizárni.

A varjak eszeveszettebb káromást vittek véghez, mint valaha. „Hallja? Ugy látszik halálos ítéletet mondanak! Miért nem segít a szegény gonosztevőn?”

„Igaza van!” Jörgen örült, hogy ilyen könnyűszerrel menekül. Felkapta fegyverét és futásnak eredt. Mary utána. Előbb fel a csúcsra, aztán a hegyháton végig. Két terebélyes fa között őrjöngött a sűrű had. A fegyveres ember zajára szétrebbentek.

A két terebélyes fa között tényleg egy rendkívül nagy varju feküdt véresre tépázva. Jörgen fel akarta venni. „Ne nyuljon hozzá!” kiáltott Mary és elfordult. Megindult a hegyen lefelé, de nem hallotta háta mögött a Jörgen lépéseit. „Nálunk ebédel úgy-e?” kérdezte megállva. Jörgen sietve utolérte: „Hogy vannak otthon?”

„A körülményekhez képest elég jól, köszönöm!”

Meredek lejtőhöz értek. „Segíthetek?”

„Köszönöm, sokkal többet mászkáltam én itt, mint maga!”

Az ebéd csöndben folyt le. Jörgen a szokottnál is lassabban evett és hallgatott. A Mary kérdéseire udvariasan és röviden felelt. A szemét lesütötte a tányérjára, holott máskor le nem vette Maryről.

Mikor később kijött a Krog András szobájából, szembe találkozott a folyosón Maryvel.

„Azt hiszem, hogy az édes apja sokkal jobban van!”

„Igen, már beszél egy keveset és a karját is mozgatja.” Jörgen nem figyelt rá. „Ez a szobája? Még sohasem láttam!” Mary félreállt az ajtóból. „Nem akar bejönni?”

„Megengedi?”

„Kérem!” Lassan lépte át a küszöböt, Mary követte. Jörgen nehezen lélegzett és nagy szemekkel nézett körül. Mintha az egész szoba csipkéből volna. Az ágy és minden fehér és kék, a mennyezeten angyalok... a falon az édes anyja képe és alatta virág. És milyen illat... A tisztaság illatos légkörében, a színpompákban megsemmisülve állott Jörgen és mellette rövidujju, kék ruhájában a leány. Jörgen úgy szégyelte magát, hogy legszívesebben kifutott volna. Nem tudott uralkodni magán. Zokogás rázta meg, egész teste remegett. Mintha fátyolon keresztül két fehér kar ragyogott volna és szavakat is hallott... az is fehér és kék volt, fehér és kék. Az ajtót becsukták háta mögött, a két fehér kar megint ragyogott és most már tisztán hallotta: „De Jörgen! De Jörgen!” Igen, így mondta kétszer. Karján érezte kezét és leült. Mary megsimogatta homlokát, puhán, szeliden. A Jörgen lelkéről lepattant minden keménység keze nyomán és jóleső melegség járta át. Gyermeckora óta először segített rajta valaki. Pedig milyen egyedül érezte magát. Mennyi bizalommal szorítja meg kezét a fehér kéz. Milyen jól esik! Mintha jótékony erők hatalmába került volna, hogy jó legyen. A fehér és kék, mintha védő sátor mennyezete volna feje fölött. Lelkét belenézte a leány nagy szemébe. Könnyörögve, halkán mondta: „Nem birtam tovább!” Hogy mit nem birt tovább, mindketten tudták és a leány kissé hátrált.

„Mary!” suttogta önkéntelenül. Megijedtek mindketten egymástól. Mary hátralépett, szeme fátyolos volt. Jörgen észrevette és még mielőtt sejtette volna, hogy mit akar, odaugrott hozzá, átölelte és magához szorította. Ahogy érezte a teste közelségét, egészen megvadult, csókolta, csókolta, ahol érte. Mary hátrahajolt, hol jobbra, hol balra; akkor a nyakát csókolta, a nyakát

köröskörül. Mary kiszabadította egyik karját és eltaszította magától, ahogy hirtelen hátrahajolt, szinte elvesztette egyensúlyát. Jörgen föléje került és még jobban begyuladt. Hogy jobban átölelhessen, kiszabadította jobb karját, ezáltal a leány bal karja felszabadult és teljes erejével a Jörgen mellének feszítette, végre felegyenesedhetett. Tekintetük küzdve kapcsolódott egymásba. Nem beszéltek. Lihegve lélegzettek.

„Mary!” kiáltotta Dawesné künn a folyosón. Betegsége óta egyszer sem hagyta el az ágyát. „Mary!” kiáltotta még egyszer kétségbeesve, ájuláshoz közel. Mindaketten kirohantak. Dawesné hálóingben állt a falhoz támaszkodva. Jörgen odafutott és átkarolta. Közben a cselédek is felrohantak a lépcsőn. Egyesült erővel, nagy nehezen felemelték az öreg asszonyt és bevitték. Rendkívül nehéz volt.

Akárhogy erőlködtek, húzták, cipelték, sehogyse tudták az ágyra tenni. Ha a felső testével boldogultak végre valahára, a lábai mindig lecsusztak és olyan tehetetlenül feküdt, csöppet sem segített nekik. Már nem tudták, hogy mitévők legyenek. Minden kísérletük kudarcot vallott és Dawesné megint csak a földön feküdt. A kis Nanna elnevette magát és kifutott a szobából. Jörgen dühösen nézett utána. Erre Mary is megsokalta a dolgot. Néhány perccel előbb még kétségbeeséssel küzdött - most meg olyan nevetési roham jött reá, hogy kénytelen volt kifutni. Szája elé szorította zsebkendőjét és egészen összegörnyedt a nevetéstől. Az ápolónő kijött a Krog András szobájából, hogy megnézzék, mi történt. Mary bement apjához és alig tudta elmondani a nevetéstől, hogy Dawesné felkelt és most a legnagyobb erőfeszítéssel sem tudják ágyba fektetni. Krog András kérdezte, hogy mit keresett Dawesné a folyosón. Marynek torkán akadt a nevetés. Az egyik cseléd bejött és jelentette, hogy Dawesné már ágyban van és kéreti Maryt.

Jörgen az ágy lábánál állott és Dawesné nyögött, sirt és egyre Maryt hívta. „Mi történt veled gyermekem, - kérdezte, mihelyt megpillantotta - rémesen aggódtam miattad! Mi történt?” Mary az ágyhoz lépett. Rá se nézett Jörgenre. Letérdelt öreg barátnője mellé, átölelte nyakát és mellére hajtotta fejét. „Ó Éva néni!” Nem jutott tovább, erőt vett rajta a sirás. „Mi bajod édes gyermekem? Mi bajod?” Az öreg asszony keze gyöngéden simogatta a Mary gyönyörű haját. Mary felnézett. Jörgen már eltűnt. „Soha életemben nem éreztem olyan világosan, tisztán, hogy valami borzalmas szerencsétlenség fenyeget.” Mary hallgatott. „Talán Jörgen akart valamit? Oh igen, sejtettem! Gondold meg gyermekem, hogy nézett, mióta először látott - egyedül téged, soha senki mást. Nagy dolog, hidd el! És soha, egyetlenegyszer se tett célzást, ugy-e? Látszik, hogy jellemes ember. Szolgált érted és tisztelt?... ó, ne légy nagyon szigorú. Csak most, hogy szegény lettél, mert közeledni... De mi történt tulajdonképpen?” Mary még habozott egy kicsit aztán megszólalt: „Először azt hittem, hogy rosszul van. Aztán egyszerre megvadult!”

„Igen... igen... sok mindenfélét mesélhetnék... ha valaki évek hosszú során...”

„Ne beszéljünk többet róla!”

„Nem, igazán...”

„Ne beszéljünk róla!” ismételte Mary és az ablakhoz lépett. Dawesné tovább folytatta: „Bizalmasan beszélt velem... Vajjon megkérhetne most? Azt kérdezte. Épen most akar hozzánk tartani; mikor mindent elvesztettünk. Csakhogy igen megközelíthetetlen vagy, úgy találja.” Mary türelmetlen mozdulatot tett. Dawesné észrevette. „Ne légy ilyen szigorú, gyermekem. Apád is, én is úgy találjuk...”

„Hagyd el Éva néni!” Mary határozott kijelentése minden további tárgyalásnak véget vetett. Ott maradt Dawesné mellett. Nem akart Jörgennel találkozni. Később megint szóba hozta Dawesné: „Tudod, hogy Klaus bácsinak Jörgen az örököse?” Mary nem felelt. „Jörgen is azt hiszi, hogy Klaus bácsi segíteni fogja, ha megházasodik.”

Mary azt hitte, hogy már tiszta a levegő és visszament szobájába. Minden csepp vére izzott, de legnagyobb csodálkozására nem haragudott Jörgenre.

Épen azon gondolkozott, hogy most mitévő legyen? Halk kopogás hallatszott ajtaján. Első felháborodásában fel akart ugrani, hogy bezárja az ajtót. Aztán meggondolta. „Szabad!” Az ajtó kinyílt, be is zárult. Mary oda se fordult. Jörgen halkán, alázatosan közeledett a nagy karosszékhez. Letérdelt, és kezével eltakarta arcát. Meghatottság vett erőt rajta. Mary elgondolkozva nézte szép fejét, selymes haját, hosszú ujjait. Volt valami kibékítő előkelőség benne. „Elutazzam?” kérdezte Jörgen. Kis vártatva, halkán felelt Mary: „Igen!” Jörgen leengedte karját; hosszan megcsókolta a leány kezét, azután felállt és elment.

A tiszteletteljes kézcsóknál is ugyanaz az izgató érzés járta át a Mary testét, mint előbb. Csodálkozva ült még sokáig helyén. Végiggondolta a küzdelmes jelenet legapróbb részleteit és megint megremegett: „Miért nem haragszom reá?”

Megint kopogtak. Dawesné hívatta Maryt.

„Hagytad, hogy elutazzék?” Dawesné nagyon busult. Felkönyökölt párnájára, fejkötője egészen félrecsuszott rövid ősz haján, kövér nyaka is kipirult: „Miért hagytad elutazni?”

„El akart menni!”

„Hogy is mondatsz ilyet. Hiszen itt volt és panaszkodott, hogy szívesebben meghalna, semhogy elutazzék. Egyebet se teszel, mint kinozod és eltaszítod magadtól!”

Mary is úgy érezte, hogy beszélnie kellett volna Jörgennel, mielőtt elküldte. Annyi bizonyos, hogy mennie kellett.

Nehéz napok következtek. Krog András állapota megint rosszabbodott. Bélkomplikációk jöttek közbe. Nehezen lehetett értekezni vele. Mary folyton mellette volt és Krog András le nem vette tekintetét róla. Minden mozdulatát figyelemmel kísérte. Mary szinte félt.

Dawesné kis cédulákat küldözgetett át. Még betegen se szokott le az irkálásról. Krog András valahányszor kézhez vette a cédulákat, hosszan nézett Maryra. Könnyű volt kitalálni, hogy mi lehetett a tartalmuk.

Egyszer azt mondotta Dawesné Marynek: „Tulbecsülöd az erőidet, ha azt hiszed, hogy sokáig kibírod egyedül velünk.”

„Nem értem, miért gondolod?”

„Nagyon megszoktad a társas életet, ősszel megint vágyódní fogsz utána.”

Mary nem felelt. Nehány esős nap után, mikor ki se mozdulhatott a szobából, megjegyezte: „Igazad lehet Éva néni. Ugy látszik, hogy az évek hosszú során folytatott életmód mégis csak gyökeret vert bennem!”

„Talán mélyebben is, mint gondolod gyermekem!”

„Mit csináljak? Ugy se mehetnék el és nem is akarok!”

„Mégis lehetne némi változatosságod!”

„Hogyan?”

„Ha férjhez mennél, felváltva élhetnél itt is, meg az uradnál is!”

„Furcsa házasság volna!”

„Másképp nem oldhatnád meg!”

Mary érezte, hogy Dawesné apja néma kívánságát is kifejezi. Aggódik leánya sorsa miatt és boldog volna, ha Klaus bácsi védőszárnyai alatt férjhez menne Jörgenhez. Mary lelkiismeret-furdalást érzett, amiért apja kívánságát eddig nem vette figyelembe.

Lassan közeledett az ősz és valahányszor az öböl felé nézett, rabnak érezte magát és tudta, hogy a hosszú tél még súlyosabb rabságot jelent. Nem birt belenyugodni.

Vére is nyugtalanul lüktetett. Messziről nem látta visszataszítónak Jörgent. Sőt, mintha most rokonszenvesebb lett volna.

Talán volt némi rendelés abban, hogy Jörgen éppen náluk volt, mikor apja beteg lett. Az apai kívánság pedig épenséggel összekötő kapocs.

És Jörgennel Stockholmban vagy valahol külföldön élni, természetes befejezése lenne vándorlásainak.

Klaus bácsi bizonyára segíteni fogja.

„Édes Éva néni, szólt egyszer Mary - irhatsz Jörgennek, ha kedved van!”

Mary a hajóhidnál állott kék ruhában és kék napernyőjével integetett Jörgennek. Nagyon sok utas volt a hajón szombat délután. Mindenki igyekezett az őszi szép napokat még szabadban tölteni.

Jörgen Mary mellett állt. Sejtette, hogy azért várta a hajóhidnál, nehogy igen intim legyen az első találkozás.

Közönyös dolgokról beszélgettek egész uton hazafelé. A vándorutra készülő fecskékről és a gazdatisztról, aki éppen egy sasot lőtt, meg a nagy gyümölcstermésről és takarmány árakról.

Az előszobában Mary előrefutott, s felülről visszaszólt a Jörgen podgyászat tanácstalanul kezében tartó inasnak: „Ide kérem!” kinyitotta a vendégszoba ajtaját, éppen a saját szobája mellett, azután apjához sietett.

A beteg szeme felragyogott, mikor Maryt és Jörgent megpillantotta. „Édesapám, jegybe léptem Jörgennel!” mondta Mary.

A Krog András arcán annyi jószág és öröm tükröződött, amennyit emberi arc kifejezhet. Jörgen sápadtan, zavartan állott Mary mögött. Legszívesebben odarohant volna, hogy átölelje, de érezte, hogy Mary szívesen veszi háláját, rajongását, a nagy jeleneteket azonban nem szereti. Boldogan nézett a Mary nevető szemébe. Megszorította a Krog András ép kezét és könnyes szemmel kereste tekintetét. Sokáig nem beszéltek egy szót sem. Végre Mary megszólalt: „És most gyerünk Éva nénihez!”

Diadalmasan ment elől és Jörgen rajongással utána. Szíve megtelt boldogsággal és hálával, amiért Mary megbocsátott. Azt hitte, hogy künn a folyosón hátrafordul a leány és akkor... De csalódott. Mary egyenesen a Dawesné szobája felé tartott és kopogott ajtaján.

Mikor Dawesné megpillantotta Jörgent, összecsapta kezét, fejkötőjét igazgatta, igyekezett felülni, de mozdulni se tudott a nagy meghatottságtól. Csak sirt és áldólag terjesztette ki kezét. Jörgen megölelte, de nem csókolta meg.

Mikor végre szóhoz juthattak, Mary megkérdezte: „Nem gondolod Éva néni, hogy holnap el kellene mennünk Klaus bácsihoz is?”

„Igazad van gyermekem! Nagyon helyes! Mire várnátok?” Jörgen ragyogott. Mary kiment, hogy Éva néni és Jörgen bizalmasan beszélgethessenek. Mikor később megint együtt voltak, Jörgen látta rajta, hogy: „Minden a szemnek, semmi a kéznek!” Nehezére esett, de belátta, hogy rövidre kell fogni a gyeplőt annál, akinek olyan nagy bűn nyomja a lelkiismeretét.

Mary szabadon akart rendelkezni magával. Diadalérzése megszipította. Tegezte Jörgent, királynői kegyel, de semmi más engedményt nem tett, Jörgen csak várt, várt, de nem történt semmi egész nap. A zongorán öntötte ki végre panaszát. Mary kinyitotta az ajtókat, hogy Dawesné is élvezze játékát. „Szegény fiu!” sajnálkozott az öreg asszony.

Másnap reggel Mary csak közvetlenül a hajó indulása előtt mutatkozott. Jörgen megbámulta elegáns párisi kosztümét. „Igazi nagyvilági nő vagy! Ugy látom tetszeni akarsz a bácsinak!”

„Nem tagadom, meg aztán vasárnap is van!” Hirtelen elkomolyodott. „Tudja Klaus bácsi, hogy apa milyen szerencsétlenül járt?”

„Betegségét gondolod?”

„Nem, a betegség okát!”

„Nem tudom! Én nem szóltam róla senkinek. Még otthon se.”

Mary meg volt elégedve Jörgennel és egész uton kedvesen beszélgetett. Az esküvőjükől sugdosdta és arról, hogy esküvő után: Jörgen egy hónap szabadságot vesz, meg stockholmi utjukról és, hogy karácsonyra hazajönnek látogatóba, de előbb most hamarosan elmennek együtt Krisztiániába. Szóval felhőtlenül ragyogott fejük fölött az ég.

Sűrű füstfelhők között találták Klaus bácsit. Az öreg azt se tudta, mit csináljon, mikor a ragyogó párt megpillantotta. Betessékelté őket a nappaliba és Jörgen még mielőtt leültek volna, belekezdett a mondókájába: „Tulajdonképpen azért jöttünk Klaus bácsi, hogy megmondjuk neked...” Nem kellett sok szót vesztegetnie, Klaus bácsi leolvasta arcukról a nagy ujságot. „Gratulálok, gratulálok!” A magas öreg ur mindkét kezével szorongatta a fiatalok kezét. „Bizony már régóta mondogatjuk, hogy soha sem látott a város szebb párt, mint ti vagytok... mert mi türes tagadás, mi titeket már régóta összeadtunk.” Alig ültek le, Klaus bácsi elkomolyodott. „És szegény apád?”

„Már sokkal jobban van!”

Klaus bácsi fürkészőleg nézett hugára. „De hiszen nem tud többet...” Nem fejezte be mondatát és Mary sem folytatta. Kinos szünet állott be néhány pillanatig.

Azután a nehéz időkről beszélgettek. Hogy a részvények estek, nincs hajózás, nincs vállalkozás, a pénz egészen eltűnik.

Beszélgetés közben Klaus bácsi többször Jörgenre nézett, mintha szeretné, hogy Maryval magára hagyja. Mary észrevette és intett Jörgennek. Ugy beszéltek meg már utközben, hogy Mary fog egyedül és négy szemközt anyagi dolgokról beszélni az öreg urral. Jörgen felállt, a barátait emlegette, akik várják és elbucsuzott.

Alig tette ki Jörgen a lábát, Klaus bácsi aggódó arccal fordult hugához. „Igaz édes gyermekem, hogy apádnak olyan nagy veszteségei voltak Amerikában?”

„Mindenét elvesztette!” Az öreg ur felugrott ijedtében. „Mindenét elvesztette?” kérdezte tágranyilt szemekkel. „No akkor igazán nem csodálom, hogy a guta megütötte.” Izgatottan szaladgált fel és alá a szobában. Bö nadrága lába közé csavarodott, s kezével hadonászva kiabált: „Igen könnyen hitt és bízott. Ostoba volt, ki az ördög hallotta, hogy valaki másra bizza egész vagyonát és soha ne ellenőrizze!? Hallatlan... De hát akkor tulajdonképpen, hogy akartok összeházasodni?”

Maryt bántotta kissé az öreg kiméletlen modora, de erőt vett magán és kedvesen mosolyogva mondotta: „A te segítségeddel Klaus bácsi!”

Az öreg olyan megdöbbsent arcot vágott, hogy Mary jónak látta össze-vissza fecsegni tücskötbogarat, hogy időt engedjen neki, míg nagy meglepetéséből felocsudik. Klaus bácsi ügyet se

vetett reá, épen, mint a medve a madárcsevegésre. „Ráismerek Jörgenre!” tajtékzott. „Első dolga, hogy reám spekulál! Tudtam! Ha valami nem vág, tartsa öreg Klaus a hátát! Épen most, mikor jó magam is kenyér nélkül állok. Na hát ilyen szemtelenséget soha életemben nem hallottam!” Az öreg egészen megfélekezett Maryról, csak dühöngött és szitkozódott. „Megérdemelné, hogy az örökségtől is megfosszam. Egyebet se tud, mint egyre újabb követelésekkel előállni... Most még ráadásul... Ha ha ha... Nem rossz.”

Mary halászápadtan ült. Soha életében meg nem alázta senki. Soha másképp, mint hódolattal még nem beszéltek vele.

A fejét még se vesztette el. „Most én vezetem az apa könyveit” - mondta hidegen: - „Tudom, hogy közös üzleteitek is vannak!”

„Jó, jó!” felelt Klaus bácsi és félbe sem szakította izgatott szaladgálását. „Mi az a pár százezer korona? Különb, ha a könyveket vezeted, tudhatod, hogy az se jövedelmez ezidőszere semmit.”

„Némileg tulozol!”

„Miért gondolod? Talán Jörgen megbizott, hogy add el a papirokat?”

„Jörgen egyáltalán nem bizott meg semmivel!”

Mary felállt egyenesen, sápadtan, bátran nézett az öregre, aki hirtelen egészen összehuzta magát előtte.

„Sajnálom, hogy nem tudtam előbb, hogy milyen ember vagy!”

Klaus bácsi fölényes biztonsága valósággal megsemmisült. Esetlenül és ostobán nézett Maryre. Egy szót se tudott szólni. Hagyta elmenni, pedig tulajdonképpen tartóztatni szeretne volna.

Az ablakból utána nézett és látta gyorsan, büszkén áthaladni a főtéren. Olyan szép volt, mint egy kép.

Nemsokára visszajött Jörgen Maryért. Helyesebben szólva azt hitte, hogy Klaus bácsi meghívja mindkettőjüket ebédre. Meghívás helyett ugyanazt a köszöntőt hallotta, amit Mary kapott, csak hogy még erősebb kiadásban. Klaus bácsi elégedetlen volt magával, s csak annál jobban igyekezett Jörgenen kitölteni boszuját. „Miért nem tárgyaltal magad velem?” - kiabált. „Ahhoz igen gyáva vagy, ugy-e? Rá akarod beszélni Maryt, hogy adja el a részvényeket most, amikor semmit sem érnek? Haszontalan, könnyelmű fickó vagy!” Jörgen ismerte Klaus bácsit. Tudta, hogy legokosabb semmit se válaszolni. Igyekezett minél hamarabb kerekoldani és még szánalomraméltóbb hangulatban érkezett Maryhoz, mint azon a bizonyos reggelen, mikor a dombtetőről csüggedten nézett az elveszettnek hitt paradicsom felé. Eleinte Mary is sirt, de acélos lelke hamar visszanyerte egyensúlyát. Diadalérzése magasságából nagyon mélyre pottyant, hanem a Jörgen kudarcához jó kedvét. Alapjában véve nevetségesnek látta az esetet. Olyan pajkosan mulatott rajta, hogy Jörgent is felszabadította nyomasztó érzései alól. Egy negyed óra múlva utban voltak hazafelé. Két órányi út előtt álltak, pompásan ragyogó őszi időben.

A part mentén haladtak az országuton. A sűrűn váltakozó domb és homokpart, homoklapály és domb kitünően beleivagott hangulatukba. A sötét kék tengert vitorlák és füstoszlopok töltötték meg.

Gyors léptekkel sietett a fiatal pár a sűrűn beépített utcákon keresztül. Nemsokára a város végére értek. Marynek feltűnt egy kert közepén álló csinos kis ház. „Kinek a háza?”

„Röy doktornőé. El is felejtettem boszuságomban mondani, hogy Röy Ferencsel találkoztam az imént.” Mary megállott és akaratlanul elpirult. „Röy Ferencsel?” kérdezte és mereven nézett maga elé, aztán tovább ment.

„A kikötő munkálatokat fogja vezetni. Tudod, hogy Irgens meghalt.”

„Ugy? Irgens mérnök meghalt?”

„És Röy kapitány lesz az utóda.”

„Vajjon megfelelő foglalkozás Röynek?”

„Sokan kérdezték. Mindenki csodálkozik, hogy mit keres itt.” Jörgen nevetett és a Mary szemébe nézett. „Már elkésett!” Azt remélte, hogy szavaira jelentőségteljes és boldog pillanat lesz a válasz, de Mary nem nézett rá és egy szót sem szólt.

Sokáig hallgattak. Gyorsan jártak és élvezték a friss őszi szelet. Mary örömet akart szerezni Jörgennek: „Tudod, hogy apának kétszázezer koronája van Klaus bácsinál?”

„Hogyne, sőt kétszázötvenezer.” Mary csodálkozott. „Klaus bácsi csak kétszázezret említett.”

„Annyit fektetett be a Klaus bácsi vállalkozásaiba, de betegsége előtt megküldött ötvenezret.”

„Honnan tudod?”

„Klaus bácsitól.”

„Nyomát se találtam.”

„Uglátszik apád nem sietett elkönyvelni... Különben tudsz apád üzleti ügyeiről?” Mary nem akart nyilatkozni. Megállt, hogy válaszoljon valamit, de a szél ruhájába kapaszkodott, s szétborzolta haját. „Milyen szép vagy!” kiáltott Jörgen.

„Most legalább nem kell tovább várnunk!”

„Ugy gondolod, hogy összeházashatunk?”

„Igen.”

„Nem lehet édes Mary, hiszen a részvények ezidőszereint semmit sem jövedelmeznek.”

„Hát aztán? Nekivágunk, Jörgen!”

„Klaus bácsi beleegyezése nélkül?” Mary megint megállott: „Azt hiszed, hogy kitagad?” Jörgen kitérően felelt. „Ha tudnád Mary, hogy mennyit szenvedtem miatta attól a naptól kezdve, mikor magához vett. Mennyit kizokkolt. Mai napig is úgy bánik velem, mint valami neveletlen diákkal. Mindig rajtam töltötte ki a rossz kedvét.” A Jörgen arca annyi keserűséget fejezett ki, hogy Mary megsajnálta. „Szegény Jörgen... Most már kezdek érteni egyetmást.” Arra gondolt, hogy kemény leckék árán tanult meg Jörgen uralkodni magán. Azért tudja olyan jól leplezni indulatait. Szinte bámulta kitartását. Sokat ért el. Bizonyosan a zene volt egyedüli vigasza. Azért olyan tulzottan udvarias is... és azért olyan szentimentális. Most már értette, hogy miért olyan szigorú és kegyetlen alantasaival.

Ugy érezte, hogy némi felelősség terheli lelkiismeretét a Jörgen rossz sorsa miatt. A hosszú, hangtalan szerelem még súlyosbította helyzetét. Soha semmivel nem biztatta, sőt ellenkezőleg... Igazán nem csoda, ha végre elvesztette fejét. „Szegény Jörgen!” mondta mégegyszer és megfogta kezét. Első gyöngéd közeledése volt. Erős szélroham fújta szoknyáját és hirtelen vissza kellett huznia kezét.

Befordultak az öbölbe. Mary megint megkérdezte: „Azt hiszed, hogy kitagad, ha összeházashatunk?”

„Mire házasodjunk össze?”

„Eladjuk a részvényeket.”

„No hiszen, ha ostobaságokat követünk el és eladjuk a részvényeket, mikor legrosszabbul állanak, akkor igazán kitagad.” Mary még nem akarta feladni a küzdést: „Hát az erdők!”

„Az erdőkhöz még évekig nem lehet nyulni.”

Milyen jól értesült Jörgen! Milyen tisztán látta a helyzetet.

Az utolsó földcsikhoz értek Krogsbogen előtt. A közelben egy furcsa öreg finn kutya lakott. Jó barátja volt Marynek. Veszettül ugatott, ha bárki közeledett, talán már rosszul látott, de ha ismerőst neszelt, nagy örömmel csóválta farkát. Ma úgy látszik nagyon haragudott, mert dühösen ugatott.

„Szent Isten, reád haragszik ez a kutya?” kérdezte Mary. Jörgen nem felelt. Lehajolt és felkapott egy követ. A kutya észrevette és egy halom rőzse mögé futott és még dühösebben ugatott. „Hagyd el!” kiáltott Mary, mikor látta, hogy Jörgen céloz.

„Kíváncsi vagyok, hogy odafut, ahova célozok? Épen a háta közepébe kapja a követ.” Ugy tett, mintha elhajítaná a követ, a kutya futásnak iramodott, Jörgen célozott és épen a háta közepét találta. „Látod”, dicsekedett Jörgen. „Nem sokan csinálják utánam.”

„Löni is ilyen jól tudsz?”

„Hogyne! Általában mindent, amivel foglalkozom... Kevés dologhoz értek, de alapos vagyok.” Mary elismerte és a messziről ugató kutya is amellet tanuskodott.

Mielőtt hazaértek volna, Jörgen megkérdezte: „Mit gondolsz, elmondjuk apádnak és Dawes-nének?”

„A Klaus bácsi dolgát? Igen!”

„Azt hiszem, csak elszomorítjuk az öregeket. Mondjuk inkább, hogy Klaus bácsi azt akarja, hogy tavaszig várjunk.” Mary megdöbbsent. Egyénisége tiltakozott, de Jörgen tovább beszélt: „Ismerem Klaus bácsit. Hamar megbánja, amit mondott. Bizonyos vagyok benne, hogy nemsokára magától fogja inditványozni, hogy várjunk tavaszig.”

Mary már régen rájött, hogy Jörgen jól számít, de irtózott a görbe utaktól. „Hagyd csak” biztatta Jörgen - „majd elintézem! Kiméljük meg az öregeket a csalódástól.”

„Jó, de mit mondjak?”

„Az igazat! Hogy Klaus bácsi nagyon örült eljegyzésünknek, de most nehéz idők járnak és jobban tesszük, ha várunk.”

Mary beleegyezett. Tetszett neki, hogy Jörgen kimélni akarja a két öreget. Hálásan megköszönte és megint megszorította kezét. Jörgen nem engedte el. Kézenfogva mentek fel a lépcsőn. „Itt fogom zálogul egy csókra az előszobában!” gondolta Jörgen.

Kinyitotta az ajtót és előrebocsátotta Maryt. „Köszönöm a szép sétát!” mondta Mary, jókedvűen bólintott és faképnél hagyta Jörgent.

Akármilyen óvatosan is igyekezett látogatásuk eredményéről beszámolni Jörgen, a két öreg nagyot csalódott. Krog András és Dawesné érthetetlennek, sőt kegyetlennek találták, hogy szegény Mary Krogsbogenben töltsen még az egész hosszú telet és Jörgen Stockholmban. Legfeljebb karácsonykor találkozhatnak néhány napra. A két öreg csalódása váratlanul hatott Jörgenre. Mereven bámult maga elé és összehúzódott, mint egy beteg madár. Alig felelt a Dawesné kérdéseire. Zongorázni se volt kedve. Utra készülődött, vissza Stockholmba.

Mary jókedvű maradt, mintha az egészhez semmi köze se volna; mintha a mai nap semmi kellemetlenséget se jelentene. Diadalérzése ép oly sziklaszilárd maradt, mint amikor tudatta apjával eljegyzését. Dudolva jött-ment a folyosókon, intézkedett, rendelkezett, mintha ő készülne utra. A vacsoránál pajkosan tréfált. Jörgen azt hitte olykor, hogy egyenesen kötekedik vele. Végre kitört. Azt mondta, hogy nem érti Maryt. Bizony sajnálhatná egy kicsit. Könnyű annak, aki kényelmes otthonában marad és két kedves emberéről gondoskodhatik. De milyen más az ő helyzete. Gyűlöli új hivatását. Sajnálja, hogy szabadságoltatta magát a katonaságtól. Gyűlöli Stockholmot. Előre tudja, hogy milyen rosszul fogadják majd, mert nem tartozik a felsőbb tizezerhez és ráadásul norvég.

„Jörgen, elfelejtetted, hogy Jákob hét évig szolgált Ráhelért?”

„Épen annyit szolgáltam érted, Mary!”

„Hja, kissé korán kezdted, azért tartott sokáig.”

„Lehet is téged látni és nem...”

„Voltak más céljaid is Jörgen, nemcsak én.”

„Az öreg Jákobnak is voltak és ráadásul mindennap láthatta Ráchelt.”

„Ugyan Jörgen, ha valaki már olyan régóta vár...”

„Még várhat egy félévet, azt gondolod? Könnyen beszélsz, még soha életedben nem vártál... nem tudod, mi az. És ráadásul ingerkedsz velem és ugyancsak börtön tartasz.”

„Panaszkodsz Jörgen?”

„Igen, igen!”

„Mondtam már, nagyon korán kezdted! Már elfelejtetted?” Jörgen zavarba jött. „Fogalmad sincs róla” - mondta kis szünet után - „hogymit jelent várni!”

„Annyit mindenesetre tudok, hogy aki megszokta a börtönlést, könnyebben is bírja!” Mary nevetett, de Jörgen kedvetlenül gondolta, hogy hónapokig tartó távollét előestéjén, olyan kevés reménnyel a házasságra, kedvesebb is lehetne menyasszonya, ha csak egy kicsit szeretné.

Egy darabig a Krog András szobájában ültek, azután Dawesnénél. Jörgen hallgatott, Mary azonban vidáman beszélgetett. Dawesné nem győzött csodálkozni és sajnálkozva nézett Jörgenre. „Szegény fiu... Majd a karácsonyt nálunk töltöd.” Mary közbeszólt: „Éva néni, Stockholm sokkal mulatságosabb karácsonykor.”

Azután felállt és jó éjt kívánt: „A hosszú séta kifárasztott és holnap korán reggel kell felkelnem, hogy kikísérhessem Jörgent.”

Dawesné megkérdezte később Jörgentől, hogy történt-e köztük valami? Nem akarta hinni, hogy nem koccantak össze. Jörgen semmivel sem tudta indokolni rossz kedvét. Nem volt türelme tovább ülni és indult lefeküdni. A folyosó szokatlanul sötét volt. Tapogatózva jutott el szobájáig. Csak mikor lámpát gyújtott, jutott eszébe, hogy reggel még nyikorgott ajtaja, s már azóta úgylátszik megolajozták, mert egész nesztelenül nyílik. Még sohse látott ilyen háztájat, ahol a legcsekélyebb rendetlenség sem kerüli el a figyelmet és azonnal reparálnak minden hibát. Milyen boldog volna, ha itt élhetne nyugodtan, kényelmesen és élvezhetné az élet örömeit a maga módja szerint.

Csak kitartás! Tűrni kell a Mary szeszélyeit is, mint ahogy tűrt Klaus bácsinak míg üt az órája.

Vetközni kezdett. Az ajtó halkán kinyílt és Mary lépett be hosszú hálórúhában, ragyogó szépen. „Nem akarom, hogy tovább várj, Jörgen.” És eloltotta a lámpát.

VII. Egyedül.

Másnap reggel énekszóra és zongorajátékra ébredt. Előbb csak félálomban, aztán a felujuló emlékekkel egyre világosabban hallotta a Jörgen hangját. Nyitott ablaknál énekelt, ujjongó örömteljes hymnuszokat.

Mary sietve ugrott ki ágyából és sietve öltözködött, hogy kikísérhesse Jörgent a hajóhoz, öltözködés közben gondolatai a Jörgen mámoros boldogsága felé csapongtak. Közelről akarta testet, lelket átjáró háláját és magasztalását élvezni. Életének ünnepelt királynője akart lenni, mert szabad akaratából az élet legszebb ajándékát nyújtotta át. Jutalmul a hosszú szenvedésért. Előítélet és fenntartás nélkül. Már látta maga előtt ragyogó arcát, minden mozdulatát és vágyódva várta a találkozást. Köszönetet és rajongást várt.

Világoskék pongyolában néhány pillanatig feszült izgalommal állt a zongoraszoba ajtaja előtt, míg végre a kilíncsre tette kezét. Jörgen úgy elmerült játékába, hogy észre se vette közeledését, csak mikor már egészen mellette állt. Sugárzó arccal nézett fel, aztán lassan, ünnepélyesen felállt. Nem akarta a hangulatot rontani, magához ölelte Maryt, megcsókolta haját és lassu, óvatos mozdulatokkal simogatta arcát, mintha rejteni, takarni akarta volna. Férfias jóságoskodással akarta keresztülsegíteni szégyenkezését. Igyekezett minél megnyugtatóbb és gyöngédebb lenni.

„Reggelizzünk gyorsan!” sugta barátságosan és mégegyszer megcsókolta a leány szép haját és magába szívta illatát. Szelíd, de határozott mozdulattal megölelte derekát. Még az ajtónál résztvevően kérdezte: „Ugy látszik jól aludtál, hogy olyan későn keltél fel?” Szabad kezével apáskodva nyitotta ki az ajtót és részvéttel nézett rá, mert kérdésére nem kapott választ. Mary nagyon sápadt és zavart volt. „Édes kis leányom!” suttopta.

Az asztalnál végehossza se volt a sok gyöngéd gondoskodásnak, annál is inkább, mert Mary nem evett. Az idő azonban rövid volt, Jörgennek önmagáról is kellett gondoskodnia, s így nem igen beszélgettek. Mary hallgatott. Ugy találta, hogy Jörgen még a kést és villát is valahogy egészen másképp, uralkodó mozdulatokkal tartja... úgy is néz rá, úgy is beszél vele. Valószínűleg bátorságot akar beleönteni. Azok után, ami tegnap történt. Szerette volna a tányért mindenestül, ami rajta volt, a fejéhez vágni.

Szóval a nagy diadalének úgylátszik a saját sikerének szólt.

Egy korsó bor állt az asztalon minden étkezésnél. Jörgen megivott egy nagy, tele pohárral, aztán méltóságteljesen felállt: „Bocsáss meg! látni akarom, hogy a szolgálta rendbe hozta a csomagomat!” - szólt vissza az ajtóból.

Néhány pillanat múlva ismét bejött. „Rövid az időnk!” Gyorsan betette az ajtót maga mögött, megölelte Maryt és hevesen csókolni kezdte. „Elég” mondta Mary régi királynői hangján és elfordult. Büszke léptekkel ment az előszobába, felvette kabátját, kalapot keresett elő, megnézte, hogy milyen idő van és kézbe vette napernyőjét.

A cseléd kinyitotta a kaput. Mary gyorsan kilépett. Jörgen vérig sértődötten utána.

Egy darabig hallgattak. Ugy forrongott minden érzés a leány lelkében, hogy majd eltörte napernyőjét, mikor végre eszébe jutott, hogy kinyissa. „Tudod” - szólalt meg egészen idegenszerű hangon hirtelen - „feleslegesnek tartom a levelezést. Nem is tudok leveleket írni.”

„Szóval, azt akarod mondani, hogy ne írjak?” A Jörgen hangja is megváltozott. Mary nem felelt, nem is nézett reá. „És, ha történik valami?” kérdezte Jörgen.

„Hát akkor... ott van Éva néni!” Kis szünet után még azt is hozzátette: „Bizonyosan te se vagy valami rendkívüli levélhős. Nem sokat vesztek!”

Jörgen szerette volna megverni.

Ráadásul még a furcsa, vén finn kutya is kinn volt a hajóhidnál egész házanépével. Alighogy észrevette Jörgent, kezdődött a multkori koncert. Hiába füttyültek és kiabáltak a tulajdonosai, nem használt semmi. Mindenki az érkezőkre nézett. Jörgen rögtön egy kő után hajolt. Mary halkan kérte, hogy hagyjon békét a kutyának. A gőzös épen kikötött és elterelte a figyelmet róluk. Jörgen csak arra várt. Elhajította a követ és a kutya hangosan vonított. Jörgen azután leghódítóbb mosolyával Maryhoz fordult, megköszönte a szíves vendéglátást és levette kalapját.

Az illem úgy kívánta, hogy Mary ott álljon, míg a hajó elindul, sőt még az ernyőjével is integetett. Jörgen mosolyogva és diadalmasan köszönt vissza a gőzösről.

Mary dühöngött. De Jörgen is.

A ruhám szegélyét kellene, hogy csókolja és porig hajoljon előttem!... gondolta Mary.

Már tegnap este is sejtett valami durvaságot. Jörgen sehogysen akarta elengedni. Cselhez kellett folyamodnia és bezárta ajtaját végre. Csakhogy tegnap még a hosszas vágyódás beteges eredményének tulajdonított mindent.

Most már tisztán látott. Semmi kétség, csak a sokat tapasztalt ember foghatta így fel a dolgot. Nagyot csalódott. Legfinomabb ösztönökkel védett és nevelt énjének legjava sülyedt visszataszító csalódásba.

Egész nap nem tudott menekülni a gondolattól. Ugy érezte, hogy elárulták, csuffá tették. Először elhárított magáról minden felelősséget, azután megint mindent magára vett és haragudott élıhetlensége miatt. Egyszer azt mondta: Erőszakot követett el rajtam, hiába adtam önként oda magam. Máskor pedig: Bizonyosan mélyebben gyökerezik a hiba, csak nem tudok eligazodni.

Még szerencse, hogy szobája érintetlen és tiszta maradt. A másíknak küszöbét sohasem fogja átlépni többet; sohasem fogja látni.

Jörgennel is végezett.

Vajjon Jörgen tud hallgatni? Bizonyára... különben hallott volna régi dolgairól is... Mégis borzasztó, hogy van valaki, aki tudja, hogy... Sirt tehetetlen kétségbeesésében. Ugy érezte, hogy életkedve örökre megtört. Ugy fogja kinozni, mint a lidércnyomás. És épen, mikor legmagasabban érezte magát.

Akart még egyszer találkozni Jörgennel. Meg akarta mondani, hogy kinek tartotta, hogy ki. Hogy kihez vélt bemenni és kihez ment be. Ne diadalmaskodjék. Szerette volna ismerni a Jörgen multját. De kitől kérdezze? Ki tudhat valamit róla?

Másnap reggel, mikor felébredt, nyugodtabban gondolkozott. Egész véletlenül fog a Jörgen multjáról kérdezősködni, hogy senki ne sejtse. A találkozást is, a szakítást is el kell még halasztani a két öreg miatt. Legfontosabb volt most, hogy saját életét újra felépítse a zürzavarból, hogy kijusson a romlásba vezető, fűledt légkörből.

Nem látott más utat, mint keményen dolgozni, s munkája eredményéből új erőt meríteni.

Munka és kötelesség érzés. Felkönyökölt ágyában, mintha emelkedését így is jelképezni akarná. A következő pillanatban már talpraugrott és öltözködéshez látott.

A Klaus bácsinak kölcsönzött ötvenezer korona amellet tanuskodott, hogy apjának van még vagyona Amerikában a testvérüzleten kívül is. Talán részvényekbe fektették az érintetlen kamatokat. A felszabadult ötvenezer koronát talán nemrégiben Amerikából küldték haza. Tegnap óta sokat foglalkozott gondolatban az ötvenezer koronával. Elhatározta, hogy átnézi

az apja amerikai levelezését, ott bizonyosan ráakad a rejtély nyitjára. Sokáig hiába kutatott. Végre kinyitott egy kis ládát. Sokszor látta még utazásuk idején, de sosem tudta, hogy mi van benne. A kulcsát megtalálta apja erszényében. Benne volt az egész amerikai levelezés s a kérdéses ügy is. Ugy látszik az anya halála után, apja egész külön kezelte vagyonát. Minden valószínűség szerint tekintélyes összeg van még künn Amerikában, még ha a millió dollár el is vészett. Lázás izgalom fogta el. Apja bizonyosan azt olvasta a levelekből, hogy mindenét elvesztette Amerikában. Mindenki azt hitte. Zugott a feje, mikor bement apjához. Körülményesen elmagyarázott mindent és kijelentette, hogy feltétlenül ki kell mennie azonnal Amerikába, hogy tisztázza a helyzetet. Krog András megijedt, de belátta, hogy Marynek igaza van és beleegyezett.

Dawesné nehezebben lehetett meggyőzni. Rögtön észrevette, hogy valami történt, amiről Mary mindenáron el akarja terelni figyelmét. A Mary lénye ebben az ügyben heves és ellentmondást nem tűrő lett. Dawesné néhány szelid ellenvetéssel beérte: Olyan viharos ilyenkor a tenger!

Mary három nap múlva utban volt Amerika felé. Egy angolul beszélő leányt is vitt magával. Különben majd csak talál valakit Amerikában, aki utba igazítsa. Sok ismerőse van.

Minden simán folyt le. Másfél hónap múlva haza is jött. Ideje volt, mert épen be akarták perelni Krog Andrást, hogy egész vagyonával felelős, holott csak az üzletbe fektetett tőke erejéig volt felelős.

Könnyen bizonyíthatták.

A sikerből bátorságot meritett. Miért ne menjen tovább? Most volt tőkéje és nagyon szeretett volna valamihez kezdeni. Leginkább faüzlethez. Miért ne tanulhatná meg épen úgy, mint más? A kettős könyvvitel sem lehet boszorkányság. Rögtön tanuláshoz fogott.

Krog András valósággal feléledt, mióta leánya hazajött, örült, hogy sikerült a fivére csódtömegén felül álló vagyont megmenteni. Nagyon is szíven feküdt a Mary jövője.

Dawesné szemmel láthatólag gyöngült. Mintha tevékeny ereje véget ért volna. Még Jörgen felől se tudakozódott. Nem is irogatott már senkinek.

Mary az intézővel vezette a gazdaságot, s egy üzletemberrel kezelte a vagyonát. Mellesleg órákat vett és tanult. Hetenként kétszer bement a városba.

Novemberben levelet kapott Krog András egy Krisztiániában élő közeli és nagyon gazdag rokonától, akinek leánya jegyebe lépett. Meghívta Maryt a családi ünnepélyre.

Mary maga is csodálkozott, hogy milyen nagy kedve kerekedett elfogadni a meghívást. Dudolva jött-ment a szobákban, folyosókon és utra készülődött. Vágyódott új környezet, új hódolások után. Elégtételfélét keresett. Kénytelen volt beismerni.

Alig töltött néhány napot a fővárosban, már levelet kapott Krog András. Nem győzték dicsérni benne Maryt. Nem a fiatal jegyespár, hanem Mary a központja minden társaságnak. Ünnepelek és rajonganak érte. Elsősorban a jegyespár. Csodálatos szépsége, előkelő modora, tudása, tapintata felejthetetlen emlékeket hagyott. Talán megengedik, hogy még néhány napot körükben töltsön.

Krog András beküldte a levelet Dawesnéhoz azzal az üzenettel, hogy hamar küldje vissza, mert szeretné még sokszor elolvasni.

A levél érkezését követő nap Mary megint otthon volt. Korán reggel, csendesen bement apjához. Krog András megijedt, mikor meglátta. Azt mondta, hogy beteg volt. Erősen látszott is rajta. Arca nem csak sápadt, hanem hamuszürke volt, a szemei beestek, a hangja fáradt. Hosszan és gyöngéden megcsókolta apját. Nem akarta látni a dicséretével telt levelet.

Egyáltalán nem akart városi tartózkodásáról beszélni. Nehány pillanatra bement Dawesnéhez is, aztán sietett lefeküdni.

Dawesné aggódva nézett rá.

Mary egész nap aludt. Este felébredt és evett egy keveset, aztán egész éjjel tovább aludt.

Reggel olyan jó színben volt, mint rendesen. Az intéző, a kertész, a házvezetőnő tárgyaltak, számoltak vele. Később mosolyogva ment apjához. Krog András örvendett, hogy megint ilyen frissnek látta.

Azért jött, hogy házasságának most nincs már semmi akadályja. Krog András nagy erőfeszítéssel válaszolta, hogy már ő is gondolt rá. Szeme és ép keze többet mondtak, mint szavai.

Mikor Mary Dawesnének is elmondta ugyanazt és azt is hozzátette, hogy legszívesebben azonnal Stockholmba utazna, hogy közölje „vele” elhatározását (a Jörgen nevét nem ejtette ki) az öreg asszony hirtelen visszanyerte lelkierejét, felegyenesedett és sirvafakadt. Mary nem birta tovább. Odaborult az ágyra és zokogva suttozta; „Igen, igen Éva néni, így van!” Soha életében nem sirt még olyan keservesen. Végre lecsillapodott kissé: „Édes néni, az Istenért, ha apa hallaná véletlenül!” Tompatott hangon beszéltek tovább és Dawesné könnyek között mondta el, hogy ő is úgy járt. Későn vette észre, hogy vőlegénye, milyen haszontalan ember... Meg kellett esküdniök... „Látod gyermekem, ilyenek a nők, sosem jön meg az eszük!”

„Miért is hoztátok ezt az embert az életembe. Ugy sugta az ösztönöm, hogy tartsam távol magamtól... de ti tulharsogtátok... Nem, nem Éva néni... Nem akarok szemrehányást tenni. Mit ér a panasz? Nincs más hátra, mint behunyt szemmel beugrani.”

Dawesné nem értett egyet vele. „Tégy úgy, mint én. Ha a becsület meg van mentve, elváltok.”

„Nem... akkor összekötő kapocs lesz már közöttünk... Istenem, Istenem!” Nyögve kapaszkodott öreg barátnőjébe és a párnába fojtotta kitörő kétségbeesését. Dawesné tanácstalanul ült és átölelte. „Nem értelek!” mondta. Mary felemelte fejét. „Nem értesz? Hiszen csak azért tette, hogy magához kössön. Jól ismert!” Zokogva borult megint az ágyra. „Nincs mentség!” jajgatott időről-időre kétségbeesve.

Dawesnének se bátorsága, se ereje nem volt ennyi fájdalom lecsillapítására.

A kitörés jót tett. A nagy felháborodás elcsitult. Dawesné érezte, hogy Mary lassanként egyébre gondol. Felemelte fejét. Kisirt szemében gyűlölet villámlott. „Azt hittem, hogy gentlemané lettem és üzér kezébe jutottam.” Lassan felállott.

„Meg fogod mondani neki is leányom.”

„Soha, egy szóval sem. Semmit. Csak azt fogom mondani: Meg kell esküdnünk.”

Négy nap múlva Jörgen levelet kapott a külügyi hivatalban Marytól: „A Grand Hotelben lakom. Pont kettőkor várlak a hotel előtt, az utcán.”

Jörgen rögtön tisztában volt a helyzettel. Sietett, mert már háromnegyed kettőre járt. Csak a lépcsőn tünt fel neki, hogy Mary az utcán akar találkozni vele.

Nem akarja szobájában egyedül fogadni.

Jörgen megváltoztatta szándékát. Előbb hazament és kiszabadította kis fekete pudli kutyáját a fogságból. Ritka szép kölyökkutya volt. Jörgen dressirozta. Mindig szeretett dressirozni.

Lucskos sáros idő volt künn. Jörgen megparancsolta a kutyának, hogy maradjon a járdán. Nehány szökési kísérlet után, engedelmeskedett is. Nagyon félt a bottól.

Mary a hotel előtt állott. Karcsu alakja messziről feltűnt. Körülötte sehol, egy teremtet lélek. A Jörgen szíve hangosan dobogott. Bátorsága kissé inába szállt.

Mary csak akkor lett figyelmes, mikor a kutya barátságosan ugrándozott mellette. Nagyon szerette a kutyákat, s csak a folytonos utazgatás miatt nem vett már régen kutyát. A jól gondozott, csinos, ügyes kis állat rögtön megnyerte tetszését. Lehajolt hozzá, csak, mikor megint felegyenesedett vette észre Jörgent. „A te kutyád?” kérdezte, mintha csak öt perccel előbb váltak volna el.

„Igen!” felelte Jörgen és tisztelettel megemelte kalapját. Mary megint lehajolt: „Kedves kis kutya vagy. Igazán ügyes jószág! De ne ugorj ilyen nagyokat.”

„Ne ugrálj!” duplázott rá Jörgen szigorúan.

„Hova menjünk?” kérdezte Mary. „Még sohasem jártam itt.”

„Ha egyenesen tovább megyünk, s a következő sarkon jobbra fordulunk a John Eriksen szobrához érünk.”

„Jó! Ugy is szeretném látni.” Utnak indultak.

„Jössz mindjárt?” kiabált Jörgen a kutyára és felemelte botját. Nagyon megsértődött, mert Mary kezét se nyújtott. A kutya kelletlenül engedelmeskedett, de Mary kedveskedő simogatása hamar megvigasztalta.

„Amerikában voltam néhány hétig.” mondta Mary.

„Igen, hallottam.”

„Sehol sem találtam nyomát az ötvenezer koronának, amit mult izben említettél, s akkor azt gondoltam, hogy talán Amerikából küldték. Tényleg úgy is volt. Feltétlenül ki kellett mennem, hogy megmentsem a menthetőt. A tőke elveszett.”

„Nos?”

„Az évek során felgyült kamatokat hazahoztam.”

„Jól volt elhelyezve a pénz?”

„Európában nem lehetett volna jobban.”

A kutya megint leszaladt a járdáról s néhány botütést kapott. Mary megbotránkozott: „Édes Istenem, hiszen szegény kis állat nem tudhatja.”

„Dehogyan tudja. Csak nem akar engedelmeskedni.”

Gyors léptekkel mentek tovább. „Miért beszéltél a pénzről? Mi a szándékod?”

„Mindjárt megesküdhetünk!”

„Mennyi pénzed van?”

„Néhány százezer...”

„Dollár?”

„Nem, korona... és még azonkívül ötvenezer.”

„A többi ezidőszerint nem jövedelmez, hiszen tudod.”

Mary kellemetlenül érezte magát. A hangja elárulta lelkiállapotát: „Ott vannak még az erdők is.”

„Majd három év múlva hasznát vehetjük. Esetleg öt évet is várhatunk. Attól függ, hogy fejlődnek.”

Mary tudta, hogy igaza van. Minek is említette?

„Tíz-tizenkétezer korona évi jövedelem nem elég?”

„A mi helyzetünkben nem.”

Nagy térséghez értek.

A kutya összeakadt néhány szabadságoló matróz piszkos, kövér kutyájával. Mire észrevették, már a sárban hempergett. Nagy nehezen visszahívták. Jörgen keményen rávágott. A kutya vonított és aztán alázatosan kullogott Jörgen után. „Furcsa, hogy nem tudsz békességben élni a legjobbindulatu kis kutyákkal sem.” Az otthoni szomszéd finn kutyájára gondolt. Jörgen nem felelt. Csak később kérdezte: „Klaus bácsi tud már az amerikai pénzről?”

„Rajtunk kívül senki sem tudja. Miért kérded?”

„Legjobb volna nyíltan beszélni Klaus bácsival.”

Mary csodálkozva állott meg.

„Klaus bácsival?”

Jörgen is megállott. Szembenéztek.

„Csakis így megyünk valamire.”

„Klaus bácsinál?” Mary sehogysem értette.

„Sokat tenne a családi becsületért” - mondta gyors oldalpillantással Jörgen és tovább indult. Mary krétafehér lett, de azért még tovább ment Jörgennel. „Azt akarod, hogy mindent elmondjunk?” suttogta. Jobban megalázni alig lehetett.

„Bizonyosra veszem, hogy sikerülni fog. Most már nem fogja beleegyezését megtagadni” - mondta Jörgen szinte jókedvűen. Talán számított erre az eshetőségre is. „Ha Klaus bácsi semmit sem tud az amerikai pénzről, többet fog adni. Érted?”

Hogy gondolt mindenre. Mary undorral bár, de elismerte, hogy körültekintő. Határozottan jelentékenyebb ember, mint gondolta. Ha érvényesíthetné tehetségeit, még sok meglepetést szerezne a világnak.

Mary mind jobban összehúzódott, mint perzselő hőségben a virágszirom. „Magad akarod Klaus bácsival rendbehozni a dolgot?”

„Veled utazom haza, természetesen. Nem is kellett volna jönnöd. Értesítés is elég lett volna.”

Mary lehajtott fejjel, remegve járt. A Jörgen fölénye egészen háttérbe szorította, agyonnyomta. Undorodott nézeteitől. Megint olyasmit érzett, mint egyszer régen. Lábai felmondták a szolgálatot.

Jörgen nagyot kiáltott: „Gyere te sátánfajzat!” Megint a kutya. Piszkos cimborája letéritette a jó utról. A Jörgen hangja sajátságosan megváltozott, mikor parancsolt. Elfojtotta és mégis élesen hangzott.

A kutya már jól ismerte és kételkedve nézett reá. A másik pillanatban győzött áldott könnyelműsége és vidáman bakalodott pajtásával.

Épen a John Eriksen szobor előtt voltak. Mary felnézett a szoborra, a John Eriksen jóságos, gondolkozó arcába, míg szemébe könnyek gyűltek. Olyan szerencsétlen volt.

Jörgen a kutyával bajlódott. Elvből nem engedett az állatnak soha, semmiben. „Gyere ide kis hamis” szólalt meg hizelegve. A kutya néhány vidám szökkenéssel közeledett, aztán meg gondolta a dolgot, visszafordult pajtásához, s mindketten a legnagyobb sárba hemperegtek.

Néhány járókelő mulatságosnak találta a kutya engedetlenségét és megállott bámészkodni. Jörgen ingerült lett. Mary érezte és szerette volna megmenteni a szegény állatot. Halkan sugta franciául: „Nem helyes csalogatni előbb, aztán megverni.” Jörgen még jobban nekivadult: „Nem értesz hozzá!” felelte szintén franciául és ismét hívogatta a kutyát. „Gyere kutyám!”

„Ne higgy neki!” kiáltott az angol matróz. Már későn. Jörgen háta mögé dugva a botot közeledett. A körülállók nevetése egészen kihozta a sodrából, de mérsékelte dühét és szelid hangon beszélt. A kutya jóindulatu állatok jóhiszeműségével nézett reá.

Jörgen fülön ragadta. Az állat vonított. Mary franciául kérlete: „Ne üsd!”. És Jörgen ütötte. A kutya keservesen ordított, talán inkább félelmében, mint fájdalmában. Jörgen tovább ütötte, nem nagyon keményen és főképp azért, hogy a körülállókat bosszantsa. A kutya olyan rémségesen vonított, hogy Mary nem bírta hallgatni tovább. A John Eriksen jóságos, nagy szemére szegezte tekintetét és azt mondta: „Elvertél magadtól, Jörgen.”

Jörgen nyomban elhagyta a kutyát és feléje fordult. Mary sápadtan, villámló szemekkel, kiegyenesedve állott és fölötte a John Eriksen feje.

A következő pillanatban sarkon fordult és sietve távozott. A kutya könnyű, vidám szökkenéssel utána.

Az emberek nevettek. Különösen az angol matrózok, kihívó gunnyal. Jörgen a leány után futott.

Mikor Mary észrevette, hogy a kutya nyomon követi és szeméből lesi további sorsát, rettegése vad vidámságba csapott át. Ilyen volt a természete. Tapsolt és futott, a kutya vakkantva ugrált mellette. A varázs megtört, ledobta magáról a szégyent és megmenekült a férfi lényétől.

Hátra nézett. Jörgen az illem kedvéért nem mert gyorsabban járni.

„De mi ketten merünk, ugy-e?” kérdezte nevetve a kutyától és tovább futott.

Később meglassította lépteit. Játszott a kutyával, beszélt neki, Jörgen oly messze maradt mögöttük. „Tulajdonképpen Liberatornak kellene hogy hívjalak, de az igen hosszú név egy ilyen apró, fekete jószágnak. John lesz a neved. A kedves jó ember után, akinek a nézéséből bátorságot meritettem... Derék dolog, hogy velem jöttél és nem maradtál a másikkal. Jól tetted. Nagyon jól tetted. A nagy ember, akiről elneveztelek is úgy tett. Nem tartott a rab-szolgakorbácsolókkal, azokhoz huzott, akik szabadságot hirdettek.” Befordullak a sarkon.

Mikor Jörgen a hotelhez ért, azt mondták neki, hogy Mary nincs otthon. Pedig látta a kapunál eltűnni. Hiába mondta, hogy kutyája a hölgnél maradt. Nem akartak tudni róla.

El kellett mennie. Maryt is elvesztette és a kutyát is.

Fenn a hotelszobában Mary tovább játszott a kutyával: „Ugy-e az enyém akarsz lenni? Velem jössz kicsi, fekete John?” Tapsolt, hogy a kutya vidám igeneget ugasson. Ezzel a tulajdonjogot eldöntötte. Később levelet kapott Jörgentől, valószínűleg a kutyakérdésben. Olvasatlanul elégette.

Attól tartott, hogy künn a vonatnál találkozni fog vele, de Jörgen nem mutatkozott.

Egész éjjel aludt. A kutya az utazó pokrócon mellette.

Reggel felé felébredtek a gondolatok. Egyedül állott. Egyedül a nagy felelősséggel.

Mostanig erőszakkal belelovalta magát az egyetlen mentségbe: rögtön megesküdni Jörgennel, külföldön világra hozni a gyermeket és kitarítani, amíg csak lehet.

Most lehetetlennek találta volna házasságot kötni valakivel, akit megvetett, csak azért, hogy védekezzék. Megpróbálta környezetéért és kiváltságos helyzetéért. Nem akart foltot tünni az ünneplő ruháján.

Most egész hangosan felkiáltott: „Pfuj! Pfuj!” A kutya csodálkozva nézett reá: „Vége van a kutyakomédiának, hallod? Vége van!”

De most?

Amig becsülete kedvéért szükségesnek találta végigjátszani a „kutyakomédiát”, egy pillanatig se gondolt komolyan az utolsó mentségre.

Most komolyan mérlegelte.

Szomoruan nézett a kis kutyára, aztán betemette fejét bundájába és sirt. Hiszen olyan fiatal volt még, nem akart meghalni.

Először sirt önmaga miatt. Sajnálta saját magát. Mivel érdemelte sorsát? Jóformán maga se tudta, hogy tulajdonképpen hogy történt az egész.

A kutya észrevette, hogy busul. Le nem vette szemét róla és kezét nyaldosta, nyöszörgött, a farkát csóválta, nem nyugodott, míg ölébe nem vette. Akkor elkezdett kapkodni a keze után. Mary belement a játékba. Sokáig gyerekesen mulattak. Akárhányszor abbahagyta volna Mary, a kutya mindig újra kezdte.

„Te kis fekete John, szakasztott olyan vagy, mint egy szerecsen... És mindig keresztapádra emlékeztetsz, aki felszabadította a feketéket. Te is felszabadítottál a rabszolgaságból... De látod, kicsi kutyám, mihaszna szabadítottál fel - ha nem élhetek veled. Ugy-e?” és megint sirva fakadt.

Sűrűn lefátyolozva hajtatott egyik állomástól a másikhoz. Nem látott ismerőst... Istenem, ha tudnák...

Egész uton látta képzeletben a halálra ítélt varjat, melyet Jörgen egyszer fel akart emelni, véresre hasított nyakával, feltépett hasával, tátongó szemüregekkel.

Körülötte fehér téli tájkép bontakozott ki. Rég nem látott itthon telet. Hó takart mindent, csak a fjord nem adta még fel a küzdelmet és feketén, kihívón morajlott a partok felé.

Künn a természetben még jobban érezte tehetetlenségét. Meddig várjon? Nem volna jobb minél előbb eltűnni?

Töprengései között apja arcát látta maga előtt. Nem élhet úgy tovább, hogy mindent el ne mondjon. És soha, soha sem mondhatja el. Még azt sem fogja elmondani, hogy szakított Jörgennel. Nem élné tul.

Talán legjobb volna most mindjárt végezni... És apja? Egész bizonyosan belepusztul!

Egész uton nem félt már senkitől, semmitől, önmagától sem, csak egyedül Krog Andrától.

Olyan kimerülten, olyan remegő félelemmel érkezett haza, hogy sirni kezdett, mikor házukat megpillantotta. Kevesen jártak olyan nehéz utat, mint amikor most felment a házig. Megmosdott, átöltözött szobájában és meghagyta a cselédnek, hogy értesitse Dawesné és apját hazaérkezéséről. A kis Nanna a kutyával hancurozott. Marynek minden hang terhére volt, de nem szólt.

Fáradt arcán erősen látszottak a sirás nyomai.

Nem is bánta, legjobb lesz, ha meglátják rögtön rajta, hogy baj van. Csak tulélné! Majd aztán elmondja, hogy nehéz, fáradságos utja volt, s hogy Jörgen nem találja anyagi helyzetüket elég megfelelőnek ahhoz, hogy megesküdjenek. Klaus bácsi segítségére kell várni.

Legalább csak kisírhatná kétségbeesését kissé... aztán előkészíthetné a többire. Csak tulélje!

Mit tegyen? Ha sokáig várakoztatja apját, még türelmetlenebb lesz és rosszat fog sejteni.

Reszketett az ajtó előtt. Nem annyira félelemtől, mint bánatában, hogy nem borulhat apjára, nem sirhatja ki magát nála és nem mondhat el mindent.

Az élet könyörületes olykor.

Nem értesíthették Krog Andrászt a Mary érkezéséről, mert aludt. Az ápolónő künn a folyosón várta egy darabig, hogy megmondja. Éppen abban a pillanatban, mikor Mary jött, az ápolónő az ebédet hozó leány elé ment a lépcsőre.

Mary benyitott apjához, de megállott az ajtóban, mert az ápolónő már háta mögött suttogta: „Alszik, kisasszony!”

A kutya semmivel sem törődve rohant a szobába, lábait az ágy szélére rakta, s feje épen a beteg arca előtt volt. Krog András felébredt s a fekete fej merőn néző szemébe tekintett. Tágranyilt szemekkel, rémülten bámult egy pillanatra a kutyára, aztán megakadt Maryn, aki halálsápadtan állt az ajtóban. Látnoki nézéssel járta át Krog András a leány alakját, aztán lehanyatlott feje. Mary lelke mélyéig érezte a tekintetet.

„Meghalt!” kiáltott az ápolónő és az ágyhoz rohant.

Mary nem akarta hinni, de mikor végre megértette, szivettépő zokogással borult apjára. Kiáltására a szomszéd szobából Dawesné jajveszékelése felelt. Mire bementek hozzá, már eszméletlenül feküdt. Néhány szót dadogott angolul, de senki sem értette. Az orvos kijelentette, hogy nemsokára befejezi szenvedéseit.

Mary minden önuralmát összeszedte. Csak most, csak most legyen elég ereje. Csak nem sirni, csak nem gondolkozni, nem ordítani! Megtenni mindent, amit mondanak, tanácsolnak... az apja testvérét hivatni... és legyőzni fájdalmát a nagynénje kétségbeesése előtt. „Segits, segíts, hogy ne örüljek meg!” Az orvosnak azt mondta: „Ugy-e nem én öltem meg? Ugye nem?”

Az orvos kényszerítette, hogy feküdjék le. Hideg borogatásokat rendelt, mellette maradt és lelkére beszélt, hogy szedje össze magát.

Csak korán reggel, mikor Nanna bejött a kis kutyával, könnyített sirással lelkén.

Napközben elárasztották részvétáviratokkal, a telefon folyton csengett, meleg érdeklődők ontották részvétüket. Az általános meihatottság jól esett lelkének, némileg könnyített gyászán. A nagy tisztelet, rajongás, mellyel apjáról beszéltek, megerősítette. Csak az egyik sürgönyből tudta meg, hogy Dawesné is meghalt. A nagy, általános részvét ezen a megrázkódtatáson is keresztül segítette.

Legjobban meihatotta egy Párisból érkező sürgöny: „Édes Mary, vajjon nagy gyászodban vigasztalhat némileg, hogy nálam pihenhetsz, rendelkezhetsz velem? Utazhatunk, ha akarsz, vagy odajövök, mindent megteszek, amit akarsz. Hűséges Aliceod.”

Tudta, hogy Alicet ki értesíthette.

Jörgen is sürgönyözött: „Ha tudnám, hogy legcsekélyebb mértékben is szükséged van reám, azonnal jönnek. Kétségbe vagyok esve.”

Három nap múlva, a temetés napján is ugyanaz a szeretet és tisztelet vette körül.

Tengersok virág érkezett. Az egész házat megtöltötte illata. Szeretet küldte az örök álmát alvónak.

Alice is küldött koszorut. Felhozták Maryhez, mert látni kívánta.

Egész nap nem ment le. Nem akarta a koporsókat, a sok virágot és a készülődést látni.

A földszinti szobákban frissítőkkal kínálták a messziről jövőket. Annyian tódultak a temetésre, hogy be se fértek a házba. A kápolnában még többen gyültek össze.

A lelkész felizent, hogy meglátogassa-e? De Mary nem fogadta.

Később bejött Nanna és megkérdezte, hogy Klaus bácsi feljöhet-e egy pillanatra? Már sürgönyözött és koszorut is küldött, olyan szépet, hogy a cselédek nem győzték dicsérni. Mary azt is felhozatta és megnézte.

Elszorult lélegzettel lépett be a magas, fekete ruhás alak Maryhez. Alig pillantotta meg az ágy mellett álló, gyászruhába öltözött, sápadt hugát, egy székre rogyott és zokogott. Sirása úgy hangzott, mintha egy órában eltört volna a hajszálrugó. Talán gyermekkor óta nem sirt. Önmaga is megijedt könnyeitől. Fel se nézett.

Pedig szeretett volna mondani valamit, Mary rögtön észrevette. Olykor hozzá is fogott, de csak annál hevesebb sirás fogta el. Legyintett kezével, nem tudott erőt venni magán. Felállt és elment, még az ajtót se tette be maga után. Zokogása felhallatszott a lépcsőről, az előszobából is. Mary elérzékenyült. Tudta, hogy apja volt a Klaus bácsi legjobb, talán egyetlen barátja, de könnyei nemcsak gyászról, hanem részvétről és megbánásról is tanuskodtak, máskülönben egyszerűen lenn maradt volna a koporsónál. Megkondult a kápolna szépen szóló harangja, Mary az ablakhoz lépett. Klaus bácsi kocsija épen kigördült a kapun. Az alsó szobákból zsol-tárok hangja hallatszott és megindult a gyászkiséret. Környékbeli gazdák vitték a koporsókat. Mary térdre rogyott, mikor az első koporsót megpillantotta és aztán semmiről sem tudott, ami körülötte történt.

Ágyán fekvé hallotta a harangszót. Mintha minden egyes kondulás mély barázdát huzott volna testén. Eszmélete majdnem egészen elborult... csak azt érezte tisztán és világosan, hogy apja mindent leolvasott arcáról, mikor az ajtóban megpillantotta és azért halt meg. Dawesné hűségesen követte, mint mindig, mindenüvé. Életének egyetlen, nagy szerelme volt. Mintha mindaketten itt volnának a szobában és édes anyja is, hosszú, fehér lepelben: „Fázol gyermekem!” és ölébe veszi, mintha kicsi, ártatlan gyermek lenne megint. A látomások lassanként álomba ringatták.

Reggel felébredt és se kívülről, se belülről egy hang se hallszott, üres és néma volt a ház. Mégis összekulcsolta kezét és azt mondta: „Mindaháromunknak legjobb volt így! Megkönyörült rajtunk a sors.”

Szeme a kutyát kereste. Vágyódott egy élő lény után, de a kutya nem volt benn, valaki kiengedte, mialatt aludt.

Több se kellett és könnyei újra megeredtek. Fájdalmának végtelen kutforrásából egyik csepp a másik után pergett arcára, kezére.

„Most már gondolhatok magamra is! Egyedül vagyok!”

VIII. Döntés.

Másnap lement a sirokhoz. Fájdalmát néhány pillanatra elterelte egy kedves jelenet.

Vasárnapi istentiszteletre diszitették a kápolna közelében a sirokat. A szomszéd gazda felesége is eljött, mert birtokuk régen Krogskogenhez tartozott, halottaikat ott temették el. A finn kutya is vele jött.

A Mary kis pudlija barátságosan odarohant és az öreg kutya, mindnyájuk legnagyobb meglepetésére kegyeibe fogadta, holott rendesen nem állhatta a fiatal kutyákat. Olyan barátságot kötöttek egy-kettőre, hogy az öreg még azt is eltűrte, hogy a pudli fülébe, lábába harapjon, sőt még legyőzni is engedte magát a játékban. Mary úgy örvendett, hogy egy darabon elkísérte a szomszédasszonyt és élvezte a kutyák hancurozását. Jutalmul meghallhatta, hogy milyen melegen, milyen tisztelettel említik apja nevét az egész környéken. Az asszony mindent elmondott.

Aznap még két esemény történt. Először is levelet kapott Klaus bácsitól. Ugy szőlitotta meg: „Igen tisztelt, kedves keresztlányom!”

Mary nem is tudta, hogy Klaus bácsi a keresztapja. Soha nem említette Krog András, talán el is felejtette már.

Klaus bácsi azt írta:

„Erős érzéseket nem lehet szavakkal kifejezni, legkevésbbé írásban. Sohse voltam tollforgató, most is csak azt óhajtom közőlni, amit nem tudtam éőszőval elmondani. Felejtethetlen jó barátom, szegény édes apád és Dawesné halála napján, mikor egyedül maradtál édes keresztlányom, elhatároztam, hogy örökösömmé teszek.

Vagyonom korántsem olyan nagy, mint hiszik. Utőbbi időkben nagy anyagi csapások értek. Mindazonáltal marad elég mindkettőnknek, különösen, ha Te kezeled a reád eső részt és nem Jörgen. Feltételezem, hogy összeházasodtok.

Dawesné végrendelete évek óta nálam fekszik és pénzét is én kezeltem. Tegnap kibontottam a végrendeletet. Minden vagyonát reád hagyta. Körőlbelő hatvanezer koronát. Sajnos, ez a pénz is ugy áll ezidőszerint, mint apádé: nem igen jővedelmez.

Keresztapád
Krog Klaus.”

Mary rögtőn válaszolt:

„Kedves keresztapám!

Leveled nagyon meghatott. Nagylelkő adományodat azonban nem fogadhatom el.

Jörgen a fogadott fiad és nem akarok utjába állani.

Ne haragudj, nem tehetek máskép.

Dawesné végrendeletéről majd később intézkedem, s aztán közlőm veled.

Hálás
Maryd.”

Alig küldte el a levelet, kocsirobogást hallott és nemsokára bejelentették Rőy Margit doktor-nő.

Mary feszült izgalommal várta, míg vendége letette az előszobában utazóköpenyét. Egészen elsápadt és remegett, mikor az erőteljes, magas nő benyitott. Résztét érzett tekintetében és mintha évek óta ismernék egymást, Mary a doktornő vállára hajtotta fejét és sirt.

Később leültek. Røy doktornő azért jött, hogy mikor szándékszik Mary külföldre utazni. Mary csodálkozott: „Beszéltem utazásról valakinek?” Røy Margit az ápolónőtől hallotta. „Istenem, magam sem emlékszem már, hogy mi mindent beszéltem össze-vissza. Később igazán nem is jutott eszembe.”

„Tehát nem utazik?”

Mary habozott. „Most még nem tudom, jóformán semmit se határoztam.” Røy Margit zavarba jött. Mary látta, vagy inkább érezte. „Szintén szeretne utazni?”

„Igen és azt gondoltam, hogy segítségére lehetnék. Szívesen alkalmazkodom mindenben utitervéhez.”

„Hova szándékszik menni?”

„Tanulmányutat teszek és Párisra kezdem.” Az ápolónő azt mondta, hogy szintén odakészül. Megint zavartan elhallgatott, nehogy tolaodónak lássák.

Mary igyekezett segíteni zavarán.

„Tudom, hogy jó szándék vezet... Hiszen lehet, hogy beszéltem Párisról, de nem emlékszem és őszintén szölv nem is határoztam semmit.”

„Bocsásson meg, úglátszik félreértés volt”

Mary úgy érezte, hogy marasztalni kellene, de nem volt ereje hozzá. Csak az ajtónál tartóztatta még egy pillanatra: „Valamelyik nap beszélni szeretnék önnel!” mondta halkan és le-sütött szemmel. „Ma nincs elég erőm!”

„Látom. Sejtettem előre és hoztam is csillapítószereket magammal, ha elfogadná.”

Mary hálaodott és nagyon kedvesnek találta Røy Margitot.

„Mihelyt megerősödöm kissé, bejövök.”

„Nagyon örvendek!”

„Azaz... talán inkább meglátogathatna...” Mary elpirult.

„A főtéri házunkban?”

„Igen, a főtéri házunkban... Sajnos, már nem mondhatom többet „a mi házunk!” Szemébe könnyek gyöltek.

Egy hét múlva, vad novemberi vihar dühöngött. Borzalmasabbra nem is igen emlékeztek a környéken. Az ööl még nem fagyott be, de a hajók már nagyon nehezen közlekedtek. A városnál tovább nem is mehettek.

Ugyancsak csodálkozott Røy Margit, mikor ezen a viharos napon érte küldtek a Krog házból.

Jól fütött, kényelmes lakásba lépett. Széles, régimódi lépcsón vezették fel. A multszázadbeli házak stílusára emlékeztetett az épület.

Mary a vörös fogadószobában ült, amelyen anyja halála óta semmit sem változtattak. Amint felkelt a nagy pamagról fekete ruhájában, sápadtan, nagy szomorú szemével vörös haja alatt, olyan volt, mint a megtestesült bánat. Kifejezőbbet, szebbet képzeln se lehetett. Ünnepi nyugalom áradt egész lényéből. Halkan beszélt.

„Érzem, hogy tiszteletben tartja más emberek gyászát és meggyőződése, hogy tud hallgatni is.”

„Igaza van.”

Mary csak kis idő múlva folytatta:

„Tudja, hogy Thiis Jörgen kicsoda?”

„Hogy kicsoda?”

„Azt hiszem, hogy...”

„Előbb engedjen meg egy kérdést: Jegyben jár Thiis Jörgennel?”

„Nem.”

„Azt mondták pedig!” Mary hallgatott. „Nem is volt vele jegyben?” „De igen!” Røy Margit gyorsan és örömmel vágott közbe: „Felbontotta az eljegyzést?” Mary bólintott. „Sokan örülni fogunk, mert Thiis Jörgen nem volt méltó magához.” Mary nem is csodálkozott.

„Tud valamit róla?”

„Egy nőorvos többet tud, mint amennyit elmondhat.”

„Azt hiszem, hogy szeretett!” mondta Mary mintegy mentegetőzve.

„Igen, mind észrevettük. Jobban szerette, mint bárki mást. Nem is csoda. De ismertem Krisztiániában egy bájos, fiatal leányt. Akkoriban az volt az egyetlen szerelme. A leányt annyira meghatotta, hogy az övé lett, mert nem házasodhattak össze.”

Mary rémülten ugrott fel. „Mit csinált?” Azt hitte, hogy rosszul értette, talán a dühöngő vihar elnyelte a szavakat. Røy Margit tiszta, csengő hangon ismételte: „Melegszívű, kedves teremtes volt és azt hitte, hogy igazán egyetlen szerelme Thiis Jörgennek.”

„Nem házasodhattak össze?”

„Nem, nem házasodhattak össze és azért lett az övé.”

Mary szeretett volna mondani valamit, de meggondolta. „Ne ijedjen úgy meg! Gyakran előfordul ilyesmi.” Mary úgy érezte, hogy egész alacsony számok közé zsugorodik. Lassan visszaült helyére.

„Ugy látszik még tapasztalatlan ilyen dolgokban. Csodálom, hogy idejekorán megszabadult Thiis Jörgentől, pedig gyakorlott ember.” Mary hallgatott. „Azt hittük, hogy még ősszel megesküsznek annyival is inkább, mert édes apja és Dawesné betegeskedtek.”

„Ugy szándékoztunk, de szándékunk lehetetlennek bizonyult.” Røy Margit nem értette a Mary szavainak rejtélyes háttérét, de fürkésző szemmel mondta: „Bizonyára vágyódása nem ismert attól kezdve határt?” Mary remegett, de minden erejét összeszedte. „Jól ismeri ugy látszik!” Margit habozott. „Igen... idősebb vagyok magánál és nála is... mégis belehabarodtam Krisztiániában szégyenszemre. Észrevette és szerencsét próbált!”

Mary sápadtan állt fel és az ablakhoz lépett. A szél az ablakhoz csapkodta az esőt. Alig hallották egymás szavát. Mary visszafordult és izgatottan szembenézett Røy Margittal.

„Megigéri, hogy soha senkinek nem mondja el, amit ma beszéltünk?” Margit elcsodálkozott.

„Senkinek ne mondjam el, hogy Thiis Jörgenről kérdezősködött?”

„Nagyon kérem, senkinek se szóljon róla.”

„Kire céloz?”

Mary nem értette a kérdést. Røy Margit folytatta: „Valaki csak azért jött ide, hogy megmondja, hogy Thiis Jörgen nem méltó magához. Elkésett. Mindenesetre annyit megérdemelne, hogy tudomására hozzuk, hogy közbelépése nélkül is tisztába jött Thiis Jörgennel.”

„Igen, igen, mondja csak meg neki! Feltétlenül mondja meg! Hát azért jött ide?” kérdezte tétovázva. „Igazán örülök, hogy szólott róla. A másik kérésem úgy is az volt, hogy adja át üdvözlőmet fivérének.”

„Átadom! Köszönöm! Tudja, ugy-e, hogy mit jelent fivéremnek?”

„Én is a szerencsétlenek közé tartozom, akik életükön sehogysem tudnak eligazodni, nem is tudják, hogy mi történik velük. Sejttem, hogy fivérének is része volt benne.” Szeretett volna többet is mondani, de nem birt. Megint az ablakhoz lépett. Az őszi zivatar felháborodva sivitott be a szobába. „Milyen rémséges idő!” mondta Margit.

„Örülök, hogy ilyen időben járhatok!” felelte Mary és szeme ragyogott.

„Ki akar menni ebben az időben?”

„Hazamegyek!”

„Gyalog fog menni?” Mary valami nagyot, rendkívülit akart mondani, de elhallgatott. Szeme, arca, egész magatartása kifejezte viharzó érzéseit. Kitért karokkal rogyott anyja kerevetére és eltakarta arcát.

Margit odatért eléje és Mary hagyta, hogy átölelje, magához huzzza, mint egy gyöngy, beteg gyermeket. Megható, ügyefogyott könnyek peregtek végig arcán és barátnője vállára hajtotta fejét.

Csak egy pillanatig, aztán felegyenesedett, mert Margit fülébe sugta: „Valami baja van! mondja meg!”

Semmit se felelt és Margit nem mert tovább kérdezősködni. Felállott, érezte, hogy nem maradhat tovább.

Mary nem tartóztatta. Elbucsúztak.

Margit az ajtóból még egyszer visszaszólt: „Igazán haza akar menni?” Mary csak bólintott, mintha azt mondta volna: „Ne beszéljünk róla tovább!”

Margit elment.

Már égtek az utcai lámpák, mikor Mary kilépett a kapun. Alig tudott szembeszállani a házak között szorongó délnyugati széllel. Vizhatlan köpeny és cipő volt rajta. Igyekezett lehetőleg sietni. Nem tudta elfelejteni Røy Margit ijedt tekintetét, sápadt arcát, mikor fülébe sugta: „Valami baja van. Mondja meg!” kiáltotta... és majd úgy fognak reá nézni, ha megtudják. Megcsalta az emberek beléje vetett hitét. Szökni szeretett volna, mintha üldöznék. Jó messzire járt már a várostól és észre se vette. Az utolsó utcai lámpást is elhagyta már és meg kellett állania, hogy a vaksötéttségben tájékozódjék. Az orkán háta mögött és oldalt dühöngött, talán ítéletet mondott reá, száműzve üldözte. Mióta szerencsétlen helyzetével tisztában volt, mindig úgy érezte, mintha egy lepecsételt csomagot vinne. Csak most ébredt tudatára, hogy mi van a csomagban. Hosszu széles fekete fátyol. Belebukolózhatik szégyenével együtt. A halál fátyla. Eszébe jutott, hogy gyermekkorában sokat emlegették egy öreg nénjét, aki palástolni akarta, hogy férje távollétében áldott állapotba került és minden este mezitláb járt a hideg padlón. Beteg akart lenni, hogy természetes halállal haljon meg, nehogy megtudják, hogy öngyilkos lett és hogy az okát se kutassák.

Valaki mégis meglátta éjszakai vándorlásait és kitudódott a titok.

Mary jobban akarta elintézni dolgát.

Előbbi gyöngesége elmúlt nyomtalanul. A vihar megacélozta. Elég erős volt ahhoz, hogy végrehajtsa szándékát.

Mintha bátorságát próbára akarnák tenni, valami nagy, komor árnyék bukkant fel mellette. Előbb irtózva futott néhány lépést, az árnyék nyomon követte. Aztán összeszedte bátorságát és megállott. Az árnyék is megállt. Tovább ment; az árnyék utána. Ha nem merek szembe szállani vele, gondolja, akkor egyébhez se lesz bátorságom. Elszántan hátrafordult és megvárta üldözőjét. Egy jóindulatu csikó volt. Eltévedt és gazdáját kereste. Mary gyöngéden megsimogatta és a legközelebbi tanyára vezette. A háziak nagyon csodálkoztak, hogy ilyen időben még jár künn valaki. Mary alig várta, hogy künn legyen megint a sötétben.

A kis kaland mégis megnyugtatta. Most már tudta, hogy bátor és tovább sietett.

A vihar nőttön nőtt, mégsem érte még el tetőpontját. Ezer sivitó siró hang, mintha mind a szégyenét füttyülte volna. Nem félt már a haláltól, csak az élettől.

Alaposan meggondolt mindent. Nem akarta megölni gyermekét, hogy így meneküljön. Idegenekhez se adta volna, önbecsülés nélkül nem akart élni. Majd még mentegőzzék később a kérői előtt? Vagy szemérmetlenül hallgasson? Nincs más választása, mint gyermekével együtt elpusztulni. De úgy, hogy senki se sejtse. Betegen akar meghalni... Halálos betegséget akar kapni.

Önmagának is tartozik vele. Ma is érezte épen úgy, mint amikor este bement Jörgenhez, nem érdemelte meg szerencsétlen sorsát.

Tévedett, de nem volt hibás... Igaz, hogy ösztönei is közreműködtek, de mégsem volt oka szégyenkezni. És nem akarta megcsorbitani az emberek részvétét, ha meghal. Nemcsak önmagának tartozott vele, hanem mindazoknak, akik a legnagyobb szeretettel látták benne.

A földcsikokhoz ért. Kimerítő harcot kezdett a vihar vele. Izgalmában csak azt képzelte, hogy a világ minden hatalma ki akarja tépni önbecsülését. A hullámok tódulva közeledtek a sziklafalakhoz, hozzá csapódtak és magasra preckelve estek vissza. Néhány ostoros vizsugár reá is hullott. „Ugy kell! Ugy kell” a sziklafal felé torlódó tajtékos ár mindenképpen igyekezett légnomással huzni, földre tiporni. Tépte, huzta a vihar szoknyáit és eszeveszetten füttyülte: „Meztelenül állj szégyenedben! Szégyenedben.”

A dühöngő szélvész, a tenger csapkodása mégsem érte el, hogy bűnösnek vallja magát. Sokszor lehajolt, megállott, aztán megint tovább ment és nem tért le az utról: „A becsületedet nem adom oda. Nem akarok itt meghalni köztetek!”

Emlékezett, hogy a sarkon túl egy fiatal nyárfa áll. Vajjon állja még a vihart? Vagy letört? Nem, a nyárfa hajladozott, fiatal törzsén tartotta koronáját és türte az orkánt.

A szél arcába fujta az esőt. Mintha nyilzápor szurkálta volna bőrét.

Tovább rohant az öböl partján. Kifáradt, ereje gyöngült. Látomásai voltak. A dombtetőről tengeri szörnyetegeknek látta a hullámokat. Mintha mindenik rettenetes száját tátná, hogy elnyelje. A levegő is megtelt vad szárnyasokkal és üldözték, hogy odadobják a tengernek. Utolsó erejével hozzátámaszkodott egy sziklához, de nem vette észre az árkot lábai előtt és beleesett. Bőrig átázott. Szerencsére a keskeny földcsik végére ért és az utolsó lapályra lépett. Még csak egy domb volt hátra. Nem akart itt meghalni. Ha ráakadnának a vízben, vagy ha nyomtalanul eltűnne, mindenki azt hinné, hogy kereste a halált és találgatná okát.

Messziről hallotta az öreg finn kutya ugatását. Ugy látszik gyorsabban járt, mint gondolta. Tényleg lámpavilág is derengett a szomszéd udvarházból.

Mikor elment a ház előtt, az öreg kutya halk csaholással, vizesen, farkát csóválva közeledett hozzá. Háromszor megsimogatta gyöngéden és tovább sietett, nemsokára élesebben ugatott a kutya. Önkéntelenül is Jörgenre gondolt. Több ízben is. Régebben csak apjával járt erre és kedves emlékeket őrzött, de Jörgen azt is elrontotta. Egy lépést sem tehetett már nélküle. Az életben sem.

A kikötő felé igyekezett. Olyan erősnek, biztosnak érezte célját, mint talpa alatt az országutat. A sötétben csak akkor vette észre a kápolna fehér falát, mikor már a hidhoz ért. Nehány röpke gondolata a közeli sirok felé kalandozott, de aztán összeszedte minden erejét és csak kitűzött céljára gondolt, Habozás nélkül a hidra lépett és lesietett. Ide már nem ért az orkán dühe. Mióta lába Krogskopen földjét taposta, szél és eső barátságosan, szeliden bántak vele. Védtek a dombok, s a szigetek. Máskor örült volna, hogy ősei védelmükbe vették, most nem törődött vele. Gépiesen sietett előre. Nehány gombot kigombolt, hogy a fürdőház kulcsát előkeresse. Gépiesen dugta a kulcsot a zárba és kinyitotta az ajtót. Csak a sötét fürdőházban járta át borzongás. Az ajtó becsapódott mögötte. Irtózva érezte, hogy milyen egyedül van.

Le akart vetközni és lemenni a lépcsőn, hogy jól átfázzon. Aztán hazamegy a lázhoz, betegséghez és minden egyébhez. Ha a láz nem hozná meg a kívánt eredményt, akkor másképp segít magán. Talált valamit a Dawesné titkos fiókjában. És mégis a lázat okolná mindenki.

Mikor vetkőződni kezdett, hideg borzongást érzett. Lenézett a jéghideg vízbe és úgy iszonyodott. Bizonyosan jég is van közte. Meztelen lábával rá fog állani. Nem, a harisnyáját mégse huzza le. Hiszen otthon, észrevétlenül megszárithatná. És a jeges, jeges víz? Vajjon görcsöt fog kapni tőle? Nem, úszni fog! És ha megvágja a jég? Jobb volna ruhástól a vízbe menni. Vajjon megszáradna reggelig? Bizonyosan, ha ráakasztja a meleg kályhára. Az ajtót meg bezárja, hogy a leányok semmit se vegyenek észre. Csak ne veszítené el eszméletét. Még sohse volt beteg, nem tudja, mi vár reá. Töprengései között kigombolta esőköpenyét és egész öntudatlanul ruháját is gombolni kezdte, épen a nyakánál, ahol az édes anyja medaillonja lógott. Hirtelen remegni kezdett. Évek óta nem vette kezébe a medaillont. Most sem azért reszketett, a medaillon csak épen együtt remegett kezével. Le kell venni. Csak itt ne felejtse. Legjobb lesz, ha rögtön zsebébe teszi.

Ujabb rémület következett. Erőtéljes lépések közeledtek a hidon. Világosan, tisztán hallotta. Már nem remegett, ösztönszerűen begombolta ruháját, aztán esőköpenyét. Csak hamar, hamar. Kinek van keresnivalója erre felé?

Pedig épen a fürdőház felé közeledett valaki. Erélyesen megfogták a kilincset és az ajtó kinyílt. Hatalmas alak állott a küszöbön. Kezében kis lámpát tartott. A fény a leány arcára esett. Rémülten kiáltott fel. Røy Ferenc állott előtte.

Ájult tehetetlenség fogta el, szinte lerogyott lábáról. Érezte, hogy megfogják és kiviszik; az ajtó becsapódik, két kar felemeli és viszi. Egyikük sem szólt egy szót se. A hajóhid végén Mary magához tért: „Erőszak!” suttogta. A férfi nem felelt. Mary minden erejével szabadulni próbált és most már hevesen, erőteljesen mondta: „Erőszak!” Semmi válasz. „Hogy került ide?” kérdezte a leány hevesen. „A testvérem”...

Milyen gyöngéden, melegen csengett a hangja. Mégis tiltakozott ellene. „Ha jól akarnak velem, hagyjanak el, maga is, testvére is.” A férfi nem felelt. „Hagyjon el, ha mondom! Nem járja.” Olyan hevesen igyekezett szabadulni, hogy Røy Ferenc kénytelen volt helyzetén változtatni, de nem engedte el.

„Senkinek sincs joga hozzá! Nem tűröm. Senki sem rendelkezhetik velem.”

„Hiába szabadkozik, hazaviszem. Ha nem engedelmeskedik, őrt állok.” A kemény szavak vasabroncsként fogták körül a leányt. „Őrt áll?” kérdezte csendesén.

„Igen, mert nem tudja, mit tesz!”

Marynek nem volt kedve vitatkozni, csak annyit felelt: „Azt hiszi, hogy segít vele?”

„Azt hiszem. Ha meglátja, hogy minden tőlünk telhetőt elkövetünk, akkor engedni fog... hiszen olyan kedves...”

„Nem fogadhatom el annak a segítségét, aki nem tisztel.” Sirni kezdett.

Röy Ferenc megállott és amennyire kámzsája és a sötétség engedte, igyekezett arcába nézni: „Hogy nem tisztellem? Ki mondja? A legtisztább, a legszebb előttem, akit valaha láttam. Azért is viszem most. És ha bármit is tett, tudom, ha maga tette, csak szép és nemes érzések vezérelték. Nem is cselekedhetik másképp. Ha tévedett, ha megcsalták, csak annál jobban szeretem. Most megmondtam. Ha szerencsétlen, akkor legalább remélhetem, hogy melléje állhatok. Csodásabbat képzelni se tudok. Ha mindenáron akarja, elmegyek, de ha bizalmára méltat, oltárhoz viszem, s ha kívánja, agyonütöm azt a fickót. Mindent megteszek, amit akar, csak boldoggá tehessem vele.”

Néhány pillanatig hallgatott.

„Mikor ma este nyomon követtem” - folytatta - „úgy szenvedtem. Sohse hittem volna, hogy ennyit szenvedhessen az ember. Most mindjárt beugrik a vízbe, gondoltam. Akkor utána ugrom. És mindketten meghalunk. Tulajdonképpen nem is ez fájt, hanem az, hogy olyan kétségbeesett és szerencsétlen és hogy nem érzi magát méltónak az életre. Maga, aki soha semmi méltatlanságot el nem követne, a világ minden kincséért. Soha se találkoztam senkivel, akiben olyan feltétlenül hinnék. És hogy ne mondhassam el, ne segíthessek! Sokkal jobban ismerem, semhogy meg mertem volna szólítani. És aztán mégis megmenthettem! Mert ugye most, hogy végighallgatott, már nem akar meghalni? Ugy-e?”

Hallotta zokogását, érezte, hogy két karjával olyan szorosan átfogja nyakát, hogy szavai elfulnak. Most szép lassan letette a földre. De Mary nem vette le karját nyakáról. Mellére támasztotta fejét és sirt, de örömében és szíve a férfi szívéen az öröm dalának ritmusát dobogta.

Fenn az udvarházban mindegyre szólt a telefon. A városi lakásból érdeklődtek, hogy a kisasszony nem ért-e még haza? A legrémesebb viharban indult utnak.

Nanna és a kis kutya már többször lementek a lépcsőn. Most végre hangosan ugatni kezdett a pudli és eszeveszetten rohant lefelé.

A cselédség halálosan aggódott. Nem csodálkoztak, hogy a sok csapás után urnőjük élete kockáztatásával rohan szélbe és viharba, s keresi a halált. Sirtak örömben, mikor a Nanna hangját hallották: „Itt van már! Itt van már!” Olyan rég várták meleg szobával, meleg vacsorával. Hamar még egy terítéket is tettek az asztalra, mert Nanna azt újságolta, hogy a kisasszony nem jön egyedül, egy férfi van vele. Bizonyosan Thiis Jörgen, mondogatták. Jó, hogy eljött végre. „Nem!” jelentette ki Nanna. „Ez sokkal nagyobb... Ez az igazi!”

A kutya is majd kiugrott bőréből, mikor meglátta Maryt. Csaholt, ugrált, nem tudott betelni örömeivel. Röy Ferencet is úgy fogadta, mint régi barátját, de megint csak Maryhoz tért vissza. Mintha ki akarta volna fejezni az apai ház örömét, szerencsés megmenekülésén. Halottak és élők üdvözlését tolmácsolta egyaránt. Legalább is Mary úgy érezte. Visszatérő életörömének előjelét is látta benne.

A cselédek egy pillanatig elfogultan állottak, mikor Röy Ferenc hatalmas alakját meglátták, de aztán kitört az általános öröm: „Csakhogy itt van a kisasszony! Mennyit aggódtunk ebben a rémséges időben. A házmesterné telefonált és nem tudtunk kocsit küldeni, mert a környéken tűz van és a férfiak mind oda mentek! Hála Istennek, hogy haza jött.”

Mary alig tudott meghatottságán erőt venni. Sietve ment fel a lépcsőn, jól fűtött, jól világított szobájába.

„Vajjon egészen új a gondoskodó szeretet? Vagy csak nem vettem észre régebben?”

A kutya künn vonított ajtaja előtt és nem nyugodott, míg be nem engedte. Akkor, nagy örömujjongásával nem hagyta öltözködni. Alig tudott harisnyát és cipőt váltani.

Fésülködés közben eszébe jutott a medaillon; kinyitotta és megcsókolta anyja képét, évek óta először. Azután bement apja szobájába, ráhajolt ágyára és megcsókolta párnáját. Aztán kiment. A vendégszoba ajtaja előtt megállt: „Itt fog aludni, holnap megint kinyithatjuk és minden csunyaság kiröppen belőle!” gondolta. Szobájába ment és csöngetett a leánynak: „Be kell fűteni a vendégszobába.” „Már befűtöttünk!” „Vajjon mindig ilyen jók voltak?” gondolta Mary.

Végigment a folyosón, a kutya egy pillanatra sem tágitott mellőle. Gyöngéden simogatta, hogy csordultig hálával telt szívének kifejezést adjon. „Holnap mindent elmondok Rőy Ferencnek, ami történt velem” gondolta. „Ma már fáradt vagyok. De holnap! Talán akkor megtalálom önmagam is megint.” Lefelé indult a lépcsőn, de utközben még egyszer megállt. „Különös... Most már az egész világnak el tudnám mondani!”

A kutya megállt a hollandi szoba ajtaja előtt. Mary benyitott. Rőy Ferenc a szoba közepén állott és amint meglátta Maryt, kitört belőle: „Milyen szép itt minden... És hogy szereti mindenki.” Egész arca ragyogott.

„Egyenruhában van?” kérdezte Mary.

„Igen, épen egy esküvőről hívtak el.” Nevetett.

Hirtelen eszébe jutott Marynek valami. Míg a kutya szoknyáját ráncigálta, tépázta, vidáman nézett Rőy Ferencre: „Már lakott itt egyszer egy mérnökkari generális.”